COLECȚIA

Jubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Mireasa răpită

El i-a răpit libertatea... dar inima lui va rezista în fața farmecelor frumoasei lui prizoniere?

Emmaline Marlowe este pe cale să se căsătorească cu influentul moșier din clanul Hepburn, pentru a-și salva tatăl de închisoarea datornicilor și a le asigura surorilor ei mai mici șansa la o viață mai bună. Dar Jamie Sinclair, tâlhar faimos și dușman de-o viață al bătrânului conte de Hepburn, dă buzna în abația în care ceremonia stătea să înceapă și o răpește pe viitoarea mireasă. În ciuda zvonurilor îngrijorătoare care circulă despre el și a stilului de viață pe care și l-a ales, misteriosul răpitor al Emmei are toate atributele care-i lipsesc mirelui ei: este chipeș, viril, periculos și... o tentație căreia o inimă dornică de iubire ca a ei nu poate să-i reziste. Jamie se așteaptă ca Emma să fie o mironosiță, nu o femeie de o frumusețe aparte și cu o voință de fier, care-l va atrage la fiecare pas cu farmecul ei. Dar el nu-și poate permite să uite că ea este, de fapt, viitoarea soție a inamicului său și totodată pionul lui principal în vrajba veche de secole dintre cele două clanuri. Nu i-a fost deloc greu să o răpească pe mireasa dușmanului său... Dar va putea oare pune stăpânire și pe inima ei fără ca propriul suflet să aibă de suferit?

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-169-0
9 786067 411690
Alma

TERESA MEDEIROS

Mireasa răpită

The Devil Wears Plaid
Teresa Medeiros
Copyright © 2010 Teresa Medeiros

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Mireasa răpită
Teresa Medeiros
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEDEIROS, TERESA
Mireasa răpită / Teresa Medeiros. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-169-0
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Mireasa răpită

Traducere din limba engleză
Nicoleta Mitrofan

Alma

Pentru nepoatele noastre frumoase, Jennifer Medeiros şi Maggie Marie Parham. Farmecul vostru, compasiunea pentru ceilalți şi dragostea pentru Dumnezeu sunt întotdeauna o sursă de inspirație pentru mine.

Pentru Michael, care face ca fiecare zi a vieții noastre împreună să fie un vis devenit realitate.

Capitolul 1

– Ah, doar uită-te la draga de ea! Tremură toată de bucurie.

– Şi cine ar putea-o învinui? Probabil a visat la ziua aceasta toată viaţa ei.

– Păi, nu-i acesta visul oricărei fete? Să se căsătorească cu un moşier bogat care să îi permită să-şi îndeplinească orice dorinţă?

– Ar trebui să se considerare binecuvântată că a pus mâna pe o asemenea pradă. La câţi pistrui are, nu e ca şi cum ar fi vreo mare frumuseţe.

– Aş pune rămăşag că n-ar putea scăpa de ei nici cu o cutie întreagă de loţiune Gowland! Şi nuanţa arămie a părului ei o face să arate puţin cam banală, nu crezi? Am auzit că l-a cunoscut pe conte în Londra, în timpul celui de-al treilea – şi pentru ea *ultimul* – sezon londonez, când mai că îşi pierduse orice speranţă de a-şi găsi un soţ. Păi, zic şi eu, lumea vorbeşte că are deja douăzeci şi unu de ani.

– *Vai!* Atât de bătrână e?

– Da, aşa am auzit. Era cât pe ce să rămână necăsătorită, să ştii, până când moşierul nostru a zărit-o stând lângă fetele bătrâne şi şi-a trimis unul dintre oamenii lui să danseze cu ea.

Chiar când ea se uită drept înainte şi se strădui din răsputeri să ignore şoaptele înfocate ale celor două femei care stăteau în biserică pe rândul din faţă şi bârfeau, Emmaline Marlowe nu putea nega adevărul din vorbele lor.

Într-adevăr, visase la această zi toată viaţa ei.

Visase să stea în faţa unui altar şi să-şi făgăduiască pe viaţă inima şi fidelitatea bărbatului pe care îl adora. Nu îi surprinsese clar faţa în acele vise vagi, dar nimeni nu putea nega pasiunea care

i se citea în ochii lui în timp ce promitea să o iubească, să o respecte şi să o preţuiască pentru tot restul zilelor lui.

Îşi coborî privirea la buchetul tremurând de busuioc de câmp uscat din mână, recunoscătoare că privitorii radioşi care împânzeau rândurile de bănci lungi şi înguste ce flancau culoarul central al abaţiei puneau tremurul ei pe seama emoţiilor sublime pe care le simte orice tânără mireasă înainte să-şi rostească jurămintele. Ea era singura care ştia că era mai degrabă consecinţa răcelii care părea să pătrundă prin pietrele străvechi ale catedralei.

Şi în inima ei.

Aruncă o privire pe furiş la cimitirul care se afla dincolo de ferestrele înalte şi înguste. Cerul de culoarea cositorului neşlefuit părea ameninţător, fapt ce făcea ca ziua aceea să aducă mai mult cu o zi de iarnă în toată regula, nu cu una de la mijlocul lunii aprilie. Ramurile scheletice ale stejarilor şi ale ulmilor nu aveau nici urmă de boboci înmuguriţi. Pietrele funerare încovoiate se înălţau din solul pietros, cu epitafurile lor şterse de asaltul neobosit al vântului şi al ploii. Emma se întrebă cât de multe dintre cele care se odihneau acum sub pământ fuseseră în faţa altarului ca ea, mirese tinere pline de speranţă şi de visuri spulberate prea repede de alegerile făcute de alţii şi de scurgerea inevitabilă a timpului.

Piscurile zimţate ale muntelui se iveau în spatele curţii bisericii ca nişte monumente din vremuri chiar mai străvechi. Acest climat dur din Ţinuturile Înalte, unde iarna refuza cu încăpăţânare să renunţe la dominaţie, părea la lumi distanţă de dealurile uşor şerpuitoare din Lancashire, unde ea şi surorile ei adorau să se zbenguie fără nici o grijă pe lume. Acele dealuri erau deja înverzite şi ofereau promisiunea primăverii, chemând acasă orice călător destul de nesăbuit să le părăsească.

„Acasă", se gândi Emma, şi inima îi fu cuprinsă de un fior ascuţit de dor. Un loc în care nu avea să-şi mai găsească rostul după ziua de azi.

Aruncă o privire panicată peste umăr şi îşi văzu părinţii stând în şirul de bănci rezervate familiei Hepburn, zâmbindu-i plini de mândrie, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Era o fată bună. O fiică

ascultătoare. Se bazaseră întotdeauna pe ea ca să fie un exemplu bun pentru cele trei surori mai mici. Elberta, Edwina şi Ernestine erau înghesuite lângă mama lor, tamponându-şi ochii umflaţi cu batistele. Dacă Emma s-ar fi putut convinge că familia ei plângea de fericire, lacrimile lor ar fi fost mai uşor de suportat.

Mai multe şoapte şi zâmbete afectate îi perturbară gândurile când femeile îşi reluară conversaţia.

– Uită-te la el! Încă mai face o impresie minunată, nu-i aşa?

– Într-adevăr! Îţi face inima să tresalte. Şi e clar că deja o iubeşte la nebunie pe fată.

Nemaiputând să nege caracterul inevitabil al destinului ei, Emma se întoarse cu faţa către altar şi îşi ridică ochii ca să întâlnească privirea admirativă a mirelui ei.

Apoi, îşi plecă iar privirea, aducându-şi aminte că depăşea silueta lui zbârcită cu mai mult de cincisprezece centimetri.

El îi zâmbi uitându-se în sus la ea, aproape desprinzându-şi setul prost montat de dinţi din porţelan de Wedgwood. Obrajii îi dispărură cu totul când îşi trase dinţii înapoi cu o plesnitură care păru să răsune în abaţie cu forţa unui foc de armă. Emma înghiţi în sec, sperând că acele cataracte care-i umbreau ochii lui albaştri urduroşi să-l facă să vadă suficient de prost încât să confunde grimasa ei de dezgust cu un zâmbet.

Silueta lui sfrijită era marcată de toate însemnele funcţiei lui de moşier al terenurilor Hepburn şi căpetenie a clanului Hepburn. O manta scoţiană cu roşu şi negru, unduitoare, aproape că îi înghiţea umerii lăsaţi. Kiltul asortat îi expunea genunchii osoşi ca două mânere de uşă de culoarea fildeşului. O geantă scoţiană pentru ceremonii ponosită îi atârna între picioare, geanta având porţiuni neregulate lipsite de păr, asemenea capului stăpânului.

Cele două babe bârfitoare aveau dreptate, îşi aminti Emma cu asprime. Bărbatul era un conte – un nobil extrem de puternic despre care se zvonea că avea atât respectul semenilor lui, cât şi aprecierea regelui.

Era datoria ei faţă de propria familie – şi faţă de averea lor care se diminua rapid – să accepte cererea în căsătorie a bărbatului.

La urma urmei, nu era vina tatălui ei că fusese blestemat cu o groază de fiice în loc să fie binecuvântat cu fii care să plece în lume să-şi facă propriile averi. Faptul că Emma îi atrăsese atenţia acestui conte de Hepburn chiar înainte de a îmbrăca mantia tristă a celibatului fusese un noroc extraordinar pentru ei toţi. Datorită poziţiei generoase pe care lordul i-o acordase deja tatălui ei, mama şi surorile sale nu aveau să mai fie niciodată trezite din somn de tărăboiul terifiant al creditorilor care băteau la uşa din faţă a conacului lor şubred şi nici nu aveau să-şi mai petreacă fiecare moment cu teama că au să fie date afară din casă şi trimise la azilul de săraci.

Poate că Emma era cea mai frumoasă dintre fetele Marlowe, dar nu era atât de atrăgătoare încât să-şi poată permite să refuze un astfel de pretendent strălucit. În timpul călătoriei lor istovitoare către acest colţ izolat din Ţinuturile Înalte, mama ei îi vorbise despre fiecare detaliu al nunţii ei cu o voie bună plină de determinare. Când ajunseseră la poalele unduitoare ale muntelui şi casa contelui se zărise în cele din urmă, surorile ei suspinaseră cu o admiraţie supusă, fără a-şi da seama că pretinsa lor invidie era mai dureroasă pentru Emma decât mila exprimată deschis.

Nimeni nu poate nega splendoarea castelului vechi amplasat sub umbra înaltului pisc Ben Nevis acoperit de zăpadă – un castel care îi găzduia pe lorzii Hepburn şi pe miresele lor de secole întregi. La sfârşitul acestei zile, Emma avea să fie doamna castelului, dar şi mireasa contelui.

În timp ce clipi în jos înspre mirele ei, se strădui să-şi transforme grimasa într-un zâmbet adevărat. Bătrânul fusese pâinea lui Dumnezeu cu ea şi familia ei din momentul în care o zărise în aglomerata sală publică în timpul unuia dintre ultimele baluri din sezonul londonez. În loc să-şi trimită un emisar în numele său, el călătorise tot drumul până la Lancashire să o curteze şi să-i ceară binecuvântarea tatălui ei.

Se comportase ca un nobil desăvârşit în timpul vizitelor sale, nefăcând niciodată vreo remarcă denigrantă la adresa salonului lor ponosit, cu covorul şters, tapetul scorojit şi mobilierul nepotrivit şi nici nu se uitase dispreţuitor la rochiile ei demodate

şi foarte peticite. Judecând după farmecul său curtenitor şi după comportamentul graţios, ai fi crezut că servea ceaiul la reşedinţa Carlton, cu prinţul regent.

O tratase pe Emma ca şi cum ar fi fost deja contesă, nu fiica cea mare a unui baron sărac care avea să urmeze aproape sigur calea azilului pentru săraci. Şi nu venise niciodată cu mâna goală. Un lacheu cu o mină severă îl urma mereu, cu un pas în spatele contelui, cu braţe vânjoase încărcate de cadouri – evantaie pictate manual, mărgele de sticlă şi modele colorate de rochii pentru surorile Emmei, săpun parfumat cu lavandă franceză şi suluri frumoase de muselină şi rips pentru mama ei, sticle din cel mai bun whisky scoţian pentru tatăl ei şi ediţii legate în piele din *Cântece ale inocenţei* ale lui William Blake sau cel mai recent roman al lui Fanny Burney pentru Emma. Poate că erau doar mărunţişuri pentru un om cu poziţia contelui, dar astfel de bunuri de lux nu mai fuseseră de foarte mult timp văzute în conac. Generozitatea sa adusese o culoare plăcută în obrajii mamei ei şi provocase ţipete autentice de bucurie din partea surorilor Emmei.

Emma îi datora bărbatului recunoştinţă şi loialitate, dacă nu chiar inima ei.

„În plus, cât de mult mai are să trăiască?" gândi ea cu un junghi disperat de vinovăţie.

Deşi se zvonea că avea aproape optzeci de ani, arăta mai degrabă de o sută cincizeci. Judecând după paloarea cenuşie şi după sughiţul tuberculos care îi însoţea fiecare respiraţie, era posibil ca nici măcar să nu supravieţuiască nopţii nunţii. Când răsuflarea lui rău mirositoare îi ajunse la nări, Emma se legănă pe picioare, temându-se de posibilitatea ca nici ea să nu-i supravieţuiască.

De parcă i-ar fi citit gândurile sumbre, una dintre femeile care stăteau în rândul din faţă şopti afectată:

– Un lucru e cert despre moşierul nostru – trebuie să aibă o experienţă amplă în satisfacerea unei femei.

Însoţitorul ei nu reuşi să-şi înăbuşe un râs zgomotos aproape porcesc.

– Într-adevăr, ar trebui. Mai ales că a supraviețuit deja la trei neveste și tuturor odraslelor pe care le-a avut, să nu mai vorbim despre cohorta de amante.

Imaginea mirelui ei în vârstă molfăindu-i buzele într-o parodie bâjbâită de pasiune îi trimise Emmei un fior rece pe șira spinării. Încă nu își revenise după ce se văzuse nevoită să îndure instrucțiunile dureros de serioase ale mamei sale cu privire la ce ar trebui să facă în noaptea nunții. Ca și cum actul descris nu ar fi fost și așa destul de groaznic sau de umilitor, mama ei o informase și că, dacă își întorcea fața de la el și se mișca un pic sub el, eforturile contelui aveau să ia sfârșit mult mai repede. În cazul în care atenția lui devenea prea obositoare, trebuia să își închidă ochii și să se gândească la ceva plăcut, ca un răsărit de soare deosebit de frumos sau o tavă de biscuiți proaspeți. După ce termina cu ea, era liberă să își tragă în jos cămașa de noapte și să se ducă la culcare.

„Liberă", repetă inima Emmei cu o zvâcnire de disperare. După această zi, nu avea să mai fie niciodată liberă.

Ea își întoarse privirea de la chipul plin de speranță al mirelui și îl surprinse pe strănepotul contelui uitându-se încruntat la ea. Ian Hepburn era singura persoană din abație care arăta la fel de nefericit pe cât se simțea ea. Cu fruntea lui romană înaltă, cu gropiță în bărbie și părul negru elegant adunat la ceafă într-o coadă de satin, el ar fi trebuit să fie un bărbat chipeș. Dar, în această zi, frumusețea clasică a trăsăturilor sale era afectată de o emoție periculos de apropiată de ură. Nu era de acord cu această căsătorie, temându-se, fără îndoială, că trupul ei tânăr și fertil urma să aducă pe lume un nou moștenitor Hepburn care să-l priveze de moștenirea lui.

În timp ce pastorul citea pe un ton monoton din liturghia lui John Knox, Emma se uită din nou peste umăr și își văzu mama lipindu-și fața de haina soțului ei, ca și cum nu mai putea îndura să asiste la ceremonie. Surorile ei începură să fornăie din ce în ce mai tare cu fiecare minut. Năsucul ascuțit al lui Ernestine era roz și, judecând după tremurul violent al buzei pline de jos a Edwinei,

era doar o chestiune de timp înainte să înceapă să plângă cu sughițuri.

În curând, vorbăria incoerentă a pastorului se apropie de final, iar Emmei nu îi mai rămase decât să-și încredințeze solemn devotamentul și corpul acestui străin zbârcit.

Ea aruncă o privire înnebunită în spate, întrebându-se ce ar face toți dacă și-ar ridica poalele împodobită cu dantelă ale rochiei de mătase de mireasă și ar porni-o spre ușă într-o goană nebună. Auzise numeroase povești pline de avertismente despre călători nepăsători care dispar în sălbăticia din Ținuturile Înalte, fără a mai fi văzuți vreodată și fără a se mai auzi nimic de ei. În momentul de față, părea o perspectivă incredibil de tentantă. La urma urmei, nu era ca și cum mirele ei ramolit ar putea fugi după ea, s-o arunce peste umăr pentru a o aduce cu forța înapoi la altar.

Ca pentru a sublinia acel lucru, contele începu să-și orăcăie jurămintele. Prea curând, el termină, și pastorul se uită la ea, așteptând să înceapă.

La fel cum o făceau și toți ceilalți din abație.

În timp ce tăcerea ei se prelungi, una dintre femei murmură:

– Of, săraca fată este năpădită de emoții.

– Dacă leșină, el nu va reuși să o prindă fără să-și rupă spatele, șopti însoțitorul ei.

Emma deschise gura, apoi o închise din nou. Își simți gura uscată de parcă nu ar mai fi băut nimic cu zilele, simțind nevoie să-și umezească buzele cu vârful limbii înainte de a face o altă încercare de a vorbi. Pastorul clipi la ea din spatele ochelarilor cu ramă din oțel, compasiunea din ochii lui căprui blânzi aducând-o pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Emma se uită peste umăr din nou, dar, de data aceasta, nu mama sau surorile ei îi captară privirea, ci tatăl ei.

Privirea lui imploratoare era grăitoare. Ochii lui aveau aceeași nuanță de albastru-închis ca ai ei. Ochi care păruseră pentru prea mult timp bântuiți și vânați. Ea putea jura că tremurul mâinilor lui aproape că se diminuase de când contele semnase înțelegerea. Nu îl mai văzuse îndreptându-și mâna spre sticla pe care

o ținea întotdeauna ascunsă în buzunarul vestei nici măcar o dată de când ea acceptase cererea în căsătorie a contelui.

În zâmbetul lui încurajator, ea surprinse o urmă a altui bărbat – unul mai tânăr, cu ochi limpezi și mâini sigure, a cărui respirație mirosea a mentă în loc de băuturi spirtoase. Se avânta și o punea dintr-o mișcare pe umerii lui pentru o plimbare amețitoare, făcând-o să se simtă de parcă era regina a tot ce vedea, nu doar un copil murdar, cu genunchii jupuiți și cu un zâmbet care etala niște dinți neregulați.

Ea mai văzu și altceva în ochii tatălui ei, ceva ce nu mai observase de foarte mult timp – speranță.

Emma se întoarse către mirele ei, îndreptându-și umerii. În ciuda a ceea ce puteau crede privitorii, nu avea nici o intenție să plângă sau să leșine. Se mândrise întotdeauna că era mai puternică de atât. Dacă trebuia să îl accepte drept soț pe acest lord ca să asigure viitorul și averea familiei ei, atunci exact asta avea să facă. Avea să-și dea tot interesul să fie cea mai bună soție și contesă pe care averea și titlul lui o puteau cumpăra.

Dădu să deschidă gura, pregătită pe deplin să promită că avea să-l iubească, să-l prețuiască și să i se supună, la bine și la rău, în boală și în sănătate, până când moartea avea să-i despartă, când ușile duble de stejar din partea din spate a abației fură trântite de perete, lăsând să intre o rafală de vânt iernatic și o duzină de oameni înarmați.

Lumea din abație izbucni într-un cor de strigăte speriate și de țipete. Bărbații se răspândiră printre strane, cu fețele lor nerase rigide de determinare și cu pistoalele pregătite să înăbușe orice semn de rezistență.

În loc să-i fie frică, Emma simți o licărire ridicolă de speranță aprinzându-se în inima ei.

Pe măsură ce țipetele inițiale se diminuară, Ian Hepburn păși cu îndrăzneală pe culoarul central al abației, punându-se între țevile amenințătoare ale armelor intrușilor și fratele bunicului său.

– Ce vrea să însemne asta? strigă el, glasul său sacadat răsunând din tavanul boltit. Nu aveți nici un pic de respect pentru casa Domnului, sălbaticilor?

– Și cine e domnul acela, mă rog? răspunse un bărbat cu un accent scoțian atât de profund și de intens, că trimise un tremur involuntar pe șira spinării Emmei. Cel care a făcut acești munți cu propriile sale mâini sau cel care crede că s-a născut cu dreptul de a le conduce?

Ea icni laolaltă cu toți ceilalți în timp ce proprietarul acelei voci se ivi călare în ușile abației, pe un cal negru falnic. Un murmur de șoc se înălță când nuntașii se făcură mici în scaunele lor, privirile lor avide reflectând deopotrivă teamă și fascinație. Destul de ciudat, privirea Emmei nu fu acaparată de fiara magnifică cu piept strălucitor și coama de abanos ce se revărsa pe spate, ci de bărbatul suit în spinarea impunătoare a armăsarului.

Șuvițe groase negre ca tăciunele îi încadrau fața bronzată, în contrast cu verdele glacial al ochilor lui. În ciuda frigului din acea zi, el purta doar un kilt de lână verde cu negru, o pereche de cizme înalte cu șireturi și o vestă fără mâneci din piele maro tăbăcită care lăsa să i se vadă pieptul puternic și neted. Ținu în frâu animalul de parcă s-ar fi născut în șa, umerii lui puternici și antebrațele musculoase de-abia încordându-se când mână calul până la altar, forțându-l pe Ian să se dea înapoi împleticindu-se dacă nu ținea cu tot dinadinsul să fie călcat în picioare de copitele mortale ale animalului.

De lângă ea, Emma îl auzi pe conte șuierând:

– *Sinclair!*

Ea se întoarse și își surprinse mirele în vârstă cu chipul negru de furie și schimonosit de ură. Judecând după vena vineție umflată care îi pulsa în dreptul tâmplei, era posibil să nu supraviețuiască nunții, cu atât mai puțin nopții nunții.

– Iertați-mă că întrerup un moment atât de duios, spuse intrusul fără nici o urmă de remușcare în timp ce își făcu armăsarul să se cabreze și să se oprească la jumătatea culoarului. Doar nu v-ați gândit că aș putea rezista tentației de a trece pe aici

și de a-mi prezenta omagiile într-o astfel de ocazie memorabilă. Invitația mea trebuie să se fi pierdut la poștă.

Contele flutură spre el un pumn decrepit.

– Singura invitație pe care oricare Sinclair o va primi vreodată de la mine este un mandat de arestare de la magistrat și o dată pentru spânzurătoare.

Drept reacție la amenințare, bărbatul nu făcu decât să-și arcuiască o sprânceană în semn de uimire.

– Îmi făcusem speranțe că următoarea ocazie de-a intra pe ușa acestei abații avea să fie pentru înmormântarea ta, nu pentru o altă nuntă. Dar ai fost întotdeauna un țap bătrân destrăbălat. Ar fi trebuit să știu că nu poți rezista tentației de a-ți cumpăra încă o mireasă care să-ți încălzească patul.

Pentru prima dată de când dăduse năvală în abație, privirea batjocoritore a străinului se opri asupra ei. Până și acea privire scurtă fu de ajuns pentru a aduce culoare în obrajii palizi ai Emmei, cu atât mai mult cu cât cuvintele sale conțineau un adevăr de netăgăduit și condamnabil.

De data aceasta fu aproape o ușurare când Ian Hepburn încercă din nou să se strecoare între ei.

– Poți să ne iei în derâdere și să pretinzi că îți răzbuni strămoșii, așa cum faci mereu, spuse el, un rânjet curbându-i buza superioară, dar toată lumea de pe acest munte știe că cei din familia Sinclair nu au fost nimic mai mult decât niște ucigași și hoți de rând. Dacă tu și bandiții tăi ați venit să-i deposedați pe oaspeții unchiului meu de bijuterii și de bani, atunci de ce naiba nu treceți odată la treabă, să nu mai irosim timpul?

Cu o forță surprinzătoare, mirele Emmei trecu în goană pe lângă ea, cât pe ce să o trântească.

– Nu am nevoie ca nepotul meu să-mi poarte luptele. Nu mă tem de o lepădătură neobrăzată ca tine, Jamie Sinclair, mârâi el, trecând țanțos chiar pe lângă nepotul său, cu pumnul osos încă încleștat. Hai, arată de ce ești în stare!

– Oh, nu am venit după tine, bătrâne. Un zâmbet indolent îi curbă buzele intrusului în timp ce scoase un pistol negru

strălucitor de la centura kiltului său și îl îndreptă spre corsajul alb ca zăpada al rochiei Emmei. Am venit după mireasa ta.

Capitolul 2

În timp ce Emma se uită în ochii verzi glaciali ai străinului pe deasupra țevii pistolului acestuia, înțelese dintr-odată că era posibilă o soartă și mai tristă decât căsătoria cu un bătrân ramolit. Genele groase, negre ca smoala care îi încadrau ochii nu reușiră să ascundă amenințarea nerostită ce strălucea în adâncul lor.

La vederea pistolului îndreptat spre pieptul Emmei, mama ei își puse o mână peste gură pentru a-și înăbuși un strigăt. Elberta și Edwina se prinseră una de cealaltă; buchețelele de violete de mătase de pe bonetele lor asortate fremătau, și ochii lor albaștri se măriseră din pricina șocului, în timp ce Ernestine începu să scotocească prin poșetă după sărurile ei mirositoare.

Tatăl ei sări în picioare, dar nu făcu nici o mișcare de a-și părăsi locul. Era ca și cum fusese înghețat de o forță mai puternică decât devotamentul pentru fiica lui.

– Dumnezeule, ce naiba se întâmplă aici? urlă el, sprijinindu-și mâinile pe spatele scaunului din fața lui.

În timp ce pastorul se dădu în spate spre altar, distanțându-se în mod deliberat de Emma, contele își coborî pumnul încleștat și se dădu încet înapoi, lăsând cale liberă între inima Emmei și pistolul încărcat. Judecând după tăcerea în expectativă care îi învăluise pe toți ceilalți oaspeți, era ca și cum ea și Sinclair ar fi fost singurele două suflete din abație. Emma presupuse că trebuia să aibă și ea o reacție, că trebuia să leșine, să izbucnească în lacrimi sau să-l implore cu ardoare să o cruțe.

Știind că, foarte probabil, la asta se și aștepta tâlharul, îți făcu curaj să-și înăbușe teroarea tot mai mare și să stea dreaptă și țanțoșă, să-și ridice bărbia și să-i răspundă privirii nemiloase cu o privire sfidătoare. Își înfipse unghiile în buchet, ca să-și ascundă

tremurul violent al mâinilor, strivind parfumul persistent al florilor uscate de busuioc de câmp. Preț de o secundă, o altă emoție pâlpâi în ochii aceia verzi glaciali – una ce ar fi putut fi luată drept amuzament sau... admirație.

Fu rândul lui Ian Hepburn să treacă pe lângă unchiul său, cu disprețul clocotind în ochii lui negri. Se opri la o distanță sigură de bărbatul călare.

– Așadar, ai ajuns să te cobori atât de jos încât să profanezi biserici *și* să amenințI că împuști femei neajutorate și neînarmate. Presupun că nu ar fi trebuit să mă aşteptat la ceva mai demn din partea unui nenorocit ca tine, *Sin*, adăugă el, rostind numele de parcă ar fi fost cea mai defăimătoare poreclă.

Sinclair își mută pentru scurt timp privirea de la Emma la Ian, fără a slăbi strânsoarea cu care ținea pistolul.

– Atunci, nu ai de ce să fii dezamăgit, nu, prietene?

– Nu sunt prietenul tău! strigă Ian.

– Nu, răspunse șoptit Sinclair, vocea lui căpătând un ton ce aducea a amărăciune, sau poate a regret. Presupun că nu ai fost niciodată.

Chiar și în retragere, contele rămase sfidător.

– Ești dovada vie că nu este suficient să studiezi la St. Andrews ca să transformi un șobolan de munte într-un gentleman! Pesemne că bunicul tău este enervat la culme de faptul că și-a irosit monedele lui prețioase trimițându-te la universitate. Monedele furate, fără îndoială, din propria-mi vistierie de către banda lui pestriță de oameni de nimic!

Insultele contelui nu părură să-l afecteze pe Sinclair.

– N-aș numi-o chiar irosire. Dacă nu m-aș fi dus la St. Andrews, poate nu l-aș fi cunoscut niciodată pe nepotul tău fermecător, aici de față. Replica aceasta îi aduse o altă privire din partea lui Ian. Dar mă voi asigura că am să îi transmit bunicului meu salutul tău data viitoare când îl voi vedea.

Deci tâlharul acesta trăise pentru un timp printre oameni civilizați. Asta ar putea explica faptul că accentul scoțian dur îi fusese cizelat făcându-l chiar mai periculos de insinuant și de muzical pentru urechile Emmei.

– Și ce ai de gând să faci, mă rog, tâlhar odios ce ești? întreabă contele. Ai venit să-ți grăbești propria călătorie inevitabilă spre iad prin uciderea miresei mele cu sânge rece pe altarul unei biserici?

Emma remarcă alarmată că mirele ei devotat nu părea deosebit de consternat de acea perspectivă. La titlul și bogățiile lui, ea se gândi că nu avea să fie prea complicat să-și procure o altă mireasă. Ernestine și Elberta erau amândouă destul de mari ca să se căsătorească. Poate că tatălui ei i s-ar fi permis să păstreze înțelegerea cu contele dacă îi oferea omului posibilitatea de a alege între cele două fete, astfel încât ceremonia să poată continua fără alte întreruperi.

După ce vor fi șters de pe podea sângele ei, bineînțeles.

Îi scăpă un sughiț nervos. Se străduise să nu leșine și să nu implore pentru viața ei ca să sfârșească alunecând periculos de aproape de pragul isteriei. Așa începu să înțeleagă că, de fapt, chiar putea muri aici, aflată la cheremul acestui străin nemilos – o mireasă virgină care nu a cunoscut niciodată adevărata pasiune sau atingerea plină de dorință a unui iubit.

– Spre deosebire de alții, spuse Sinclair cu o politețe insinuantă, eu nu obișnuiesc să ucid femei nevinovate. Un zâmbet amabil îi curbă buzele într-un mod mai periculos decât orice surâs disprețuitor sau orice privire încruntată. Am spus că am venit după mireasa ta, Hepburn, nu că am venit să o omor.

Emma îi citi intenția cu o clipă înaintea oricui altcuiva din abație. O observă în forma pătrățoasă a fălcii lui nerase, în tensiunea care îi pulsa prin coapsele musculoase, în modul în care își înfășura pumnii puternici pe frâiele de piele tăbăcită.

Și, cu toate acestea, rămase ca o stană de piatră, paralizată de determinarea crudă din ochii lui mijiți.

Totul păru să se întâmple deodată. Sinclair își înfipse pintenii în coastele calului. Animalul porni brusc, cu ochii mișcându-i-se sălbatic și cu nările umflate. Veni în goană pe culoarul abației, îndreptându-se direct spre Emma. Mama ei scoase un țipăt cutremurător, apoi căzu la pământ leșinată. Pastorul se ascunse în spatele altarului, hainele lui negre fluturând în urma lui precum

aripile unei ciori. Emma își duse brațele înspre față, pregătindu-se să fie călcată în picioare sub acele copite strălucitoare.

Exact în ultima secundă, calul făcu stânga, în timp ce Sinclair se aplecă pe partea dreaptă. Înfășură un braț puternic în jurul taliei Emmei și o ridică, aruncând-o cu burta în jos în poala lui, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât un sac cu cartofi viermănoși, și lăsând-o fără aer. Încă se chinuia să-și recapete răsuflarea când el mână calul într-un cerc strâns, forțând animalul să se ridice pe picioarele din spate într-o piruetă amețitoare. În timp ce copitele mortale se înălțară, Emma trase adânc aer în piept, convinsă că avea să o facă pentru ultima oară, așteptând ca animalul să cadă pe spate și să-i zdrobească pe amândoi.

Dar altele erau intențiile răpitorului ei. El mânui hățurile cu o forță animalică, demonstrând o adevărată măiestrie când forță calul să se supună voinței sale. Animalul scoase un nechezat asurzitor. Copitele sale din față loviră cu putere podeaua, în timp ce potcoavele de fier scoaseră scântei la contactul cu dalele de piatră.

Vocea puternică a lui Sinclair acoperi până și țipetele stridente și strigătele de panică înnebunite ce răsunară sub tavanul boltit. Dar cuvintele lui îi erau adresate contelui:

– Dacă o vrei înapoi nevătămată, Hepburn, va trebui să plătești – și să plătești cu vârf și îndesat! Pentru propriile păcate și pentru păcatele înaintașilor tăi. Nu ți-o voi aduce înapoi până ce nu-mi vei restitui ce e al meu de drept.

Apoi plesni cu hățurile spatele calului, făcând animalul să o ia la trap pe culoarul catedralei. Ieșiră ca tunetul prin ușă și trecură de pietrele funerare cocârjate din curtea bisericii, fiecare pas lung al calului purtând-o pe Emma tot mai departe de orice speranță de salvare.

Capitolul 3

Emma nu ar fi putut spune cât de departe sau cât timp merseseră așa. Zdruncinăturile pe care le simțea până în măduva

oaselor de fiecare dată când copitele calului izbeau pământul înghețat împrăștiau din ce în ce mai mult agrafele cu vârf de chihlimbar pe care slujnica ei le înfipsese cu atâta migală în buclele indisciplinate ale Emmei, câtă vreme stătuse în fața oglinzii în acea dimineață. Nu trecu mult și șuvițele desfăcute începură să atârne ca o perdea orbitoare pe fața ei.

Avu vaga impresie că erau înconjurați de alți cai, alte copite bătătorind pământul într-un ritm la fel de neobosit ca al lor. Oamenii lui Sinclair săriseră probabil pe propriii cai în fața catedralei și li se alăturaseră în fuga lor nesăbuită.

Se mișcau mult prea repede ca să poată opună și cea mai mică rezistență. Dacă ar fi încercat să se arunce de pe cal, căderea i-ar fi zdrobit fiecare oscior din corp.

Poziția ei lipsită de demnitate ar fi fost chiar și mai precară dacă nu ar fi fost mâna mare, caldă, masculină care o ținea ferm de spate, șocant de aproape de ridicătura suavă a fundului ei. Presiunea constantă a mâinii lui era singurul lucru care o împiedica să se legene în poala răpitorului ei ca una dintre păpușile de cârpă dragi ale Edwinei.

În ciuda acestui gest protector cam ciudat, nu era nici o garanție că următorul salt al calului nu avea să-i frângă o coastă fragilă sau nu avea să-i împrăștie creierul pe unul dintre trunchiurile copacilor care când se iveau, când dispăreau în vreme ce ea privea înnebunită. În timp ce peisajul trecea pe lângă ei cu o viteză amețitoare, estompându-se în fața ochilor ei, simțea cum se încordau mușchii de la coapsele puternice ale răpitorului ei. Acesta mână calul prin tufișuri, păduri și pe teren deschis de parcă era una cu animalul.

Când copitele animalului părăsiră terenul acoperit cu mușchi și se lansară în zbor peste o prăpastie adâncă, Emma își înăbuși un țipăt și strânse ochii cât putu de tare. Când îndrăzni să îi deschidă din nou, erau pe marginea exterioară a unei faleze abrupte. Surprinse în treacăt hăul amețitor și dealurile unduitoare de la poalele muntelui încoronate de turnurile de piatră cu creneluri ale castelului Hepburn. Teama ei se transformă într-o

groază cumplită când înțelese cât de mult se depărtaseră atât de catedrală, cât și de civilizație.

Călăriseră vreme atât de îndelungată, că nu ar fi fost surprinsă nici dacă ar fi ajuns la porțile iadului. Dar, când Sinclair trase în cele din urmă de frâie, încetinind ritmul calului până la un trap dureros, apoi la o plimbare legănată, nu mirosul sulfuros de pucioasă îi luă prin surprindere nasul, ci parfumul puternic de cedru.

Emma nu știa la ce să se aștepte după sosirea lor la destinația necunoscută, dar cu siguranță nu își imagina că avea să fie pur și simplu trântită în picioare. Când Sinclair își trecu un picior lung peste spatele calului aterizând cu o grație lipsită de efort, ea se înclină pe spate și fu cât pe-aci să cadă. Își simți picioarele slăbite și nesigure, la fel cum pățise și când tatăl ei luase întreaga familie să facă yachting la Brighton cu o vară înainte ca norocul lui la jocul faraon să ia o întorsătură atât de tragică.

Își recăpătă într-un final echilibrul și descoperi că se afla în mijlocul unei poieni largi, deasupra etalându-se cerul cenușiu schimbător și împrejur un crâng luxuriant de conifere. Ramurile lor fine domoleau suflarea puternică a vântului, reducând vâjâitul la simple suspine.

Aici, unde și aerul mirosea a libertate, ea era un prizonier al circumstanțelor mai mult decât oricând altcândva.

Cum călătoria istovitoare luase sfârșit, ar fi trebuit să simtă o oarecare ușurare. Dar, când își dădu buclele încurcate de pe ochi ca să îl confrunte pe cel care era acum stăpânul destinului ei, se temu că era pe cale să se confrunte cu o evaluare de un alt fel.

El stătea de partea cealaltă a calului, mâinile lui îndemânatice desfăcând chinga de alamă care fixa șaua. Șuvițele părului său netuns îi alunecară pe față, ascunzându-i chipul.

Emma stătu acolo într-un suspans plin de agonie în timp ce el trase șaua grea cu un efort trădat doar de umflarea discretă a mușchilor brațelor lui. Aruncă șaua pe un morman din ace de pin și reveni să tragă căpăstrul de pe gâtul lucios al calului.

Oamenii săi se apropiaseră pe cai la o distanță respectuoasă și descălecau și ei cu aceeași ușurință. Deși câțiva fură suficient

de îndrăzneți să îi arunce priviri piezișe și să șușotească între ei, se comportau de parcă imitau indiferența liderului lor.

Emma simți cum teama ei începe să se transforme în furie. Se așteptase ca Sinclair să o terorizeze, nu să o ignore. Se ocupa de sarcinile lui obișnuite de parcă nu ar fi răpit-o cu brutalitate amenințând-o cu arma atât de la propria nuntă, cât și din sânul familiei ei.

Îi aruncă o privire în spate, întrebându-se dacă ar băga de seamă în cazul în care ea ar lua-o la goană în căutarea libertății.

– N-aș încerca asta dacă aș fi în locul tău, spuse el pe un ton indiferent.

Tresărind, Emma își roti ușor capul îndărăt. Sinclair dădea cu o perie pe coastele tremurânde ale calului, toată atenția lui fiind aparent acordată sarcinii îndeplinite. Era ca și cum i-ar fi ghicit gândurile și direcția în care privise cu un simț mai puternic decât orice auz sau văz.

Și totuși, ea simți un fior satisfăcător de triumf. Cel puțin dovedise că nu era atât de indiferent la prezența ei pe cât pretindea.

– Ca ostatic al dumitale, nu asta ar trebui să fac? Ea se chinui să își înăbușe tremurul din glas. Să încerc să scap din ghearele dumitale răufăcătoare?

El ridică dintr-un umăr puternic.

– De ce să-ți irosești puterile, fetiță? Nu ai face nici zece pași înainte să te opresc.

– Cum? Împușcându-mă în spate?

În cele din urmă, se uită la ea, arcuirea ușoară a unei sprâncene negre avertizând-o că nu reușise decât să îl amuze.

– Dar asta ar fi ca și cum aș arunca praful de pușcă pe apa sâmbetei, nu? Mai ales în condițiile în care îmi ești mai de folos vie decât moartă.

Ea pufni.

– Un sentiment admirabil, domnule, dar mă tem că tocmai v-ați arătat asul din mânecă. Dacă știu că nu aveți nici o intenție de a mă ucide, atunci ce mă împiedică să fug?

El înconjură calul, cu pașii la fel de rigizi și de hotărâți ca vocea.

– Eu.

Acum, că Emma reușise să-i câștige pe deplin atenția, avu motive să-și regrete îndrăzneala. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce dădu înapoi, știind chiar în clipa când făcea asta că nu avea nici o speranță să se ferească de el. Era exact cum mirele ei nu era – tânăr, musculos, viril și... periculos.

Poate că nu avea nici o intenție să o omoare, dar mai erau și alte lucruri pe care i le-ar putea face, pe care mulți le-ar considera chiar mai rele.

Mult mai rele.

Ajunse cu spatele la un trunchi noduros de pin, așa că nu-i rămase decât să aștepte apropierea lui implacabilă. Pesemne că și aerul era mai rarefiat aici pe faleză. Cu cât el se apropia mai mult, cu atât mai greu îi venea ei să respire. Până în momentul când umbra lui o acoperi, blocând lumina timidă a zilei, ea se simțea deja cu capul în nori..

Crezuse că acei ochi de un verde-deschis cu genele negre groase care îi acopereau erau trăsătura lui cea mai frapantă, dar de la o distanță atât de mică nu mai putea fi sigură. Poate că nu era cu nimic mai mult decât un tâlhar obișnuit, dar avea pomeții proeminenți ca ai unui rege. Nasul lui era drept precum o lamă, iar nările îi fremătau ușor deasupra buzelor cărnoase, aproape păcătos de senzuale. O urmă firavă de gropiță îi umbrea bărbia.

Își puse ambele mâini pe trunchiul copacului deasupra capului ei, aplecându-se atât de mult spre ea, că îi putu simți căldura care radia din fiecare centimetru musculos al lui. Atât teama, cât și starea ei de amețeală se intensificară, ajungând la un nivel periculos când inspiră mirosul lui cald, masculin, de mosc.

În ciuda tonului lui aspru, vocea lui era la fel de suavă ca o catifea zdrobită pentru urechea ei delicată. Mesajul său nu era destinat pentru urechile bărbaților din jur, ci pentru ale ei exclusiv.

– Dacă fugi, voi fi nevoit să pun mâna pe tine. Așa că, dacă nu cumva crezi că are să-ți placă – și s-ar putea să fie așa –, ar trebui să te gândești de două ori înainte de a încerca să fugi.

Apoi, căldura protectoare a corpului său dispăru, și ea fu încă o dată expusă suflului de aer rece. În timp ce fu cuprinsă de un tremur imposibil de controlat, care avea mai mult de a face cu amenințarea lui blajină decât cu frigul, Sinclair se îndreptă agale către calul lui blestemat de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Ea se uită la ceilalți bărbați și descoperi că scurta lor confruntare le atrăsese atenția. Un individ cu un chip bolnăvicios și cu o barbă sub formă de săgeată de culoare închisă îndrăzni chiar să-i dea coate tovarășului său și să chicotească îndeajuns de tare.

– Nu ar trebui să vă comportați atât de îngâmfat, domnule, strigă ea la Sinclair, mândria ei ofensată alungându-i frica. Bănuiesc că triumful dumitale va fi de scurtă durată. Probabil contele anunță autoritățile și își trimite propriii oameni după mine chiar în timp ce vorbim.

– De îndată ce vom urca destul de sus pe munte, nu ne va mai găsi niciodată, și el știe asta prea bine, îi spuse Sinclair peste umăr. Nimeni nu găsește niciodată un Sinclair atâta timp cât acesta nu vrea să fie găsit. Nici măcar un Hepburn. Dar nu te agita, fătucă, adăugă pe un ton ușor batjocoritor. Dacă totul merge conform planului, vei ajunge din nou în brațele mirelui tău care te adoră înainte ca patul lui să se răcească. Sau cel puțin înainte să se răcească mai mult decât este deja.

Când își reluă țesălatul calului, oamenii lui chiuiră și râseră apreciativ. Emma simți un nou fior, îngrozită până în măduva oaselor să descopere că disprețul răpitorul ei nu îi era destinat numai contelui.

Furtul mireselor era o tradiție străveche în Ținuturile Înalte, dar James Alastair Sinclair nu visase niciodată că avea să ajungă să fure mireasa altui bărbat. Se zvonea de mult timp că propriul lui stră-străbunic, MacTavish Sinclair, își furase mireasa în vârstă de cincisprezece ani de la tatăl ei cel mânios în timpul unui raid de furat vite, pe când avea doar șaptesprezece ani. Ea refuzase să vorbească cu el până după ce se născuse primul lor copil, apoi își petrecuse următorii patruzeci și șase ani ai căsniciei lor

turuind fără încetare pentru a recupera timpul pierdut. Când el murise în somn, la venerabila vârstă de şaizeci şi trei de ani, ea plânsese fără consolare şi se stinsese câteva zile mai târziu – unii ziceau că de inimă rea.

Jamie nu putea decât să-i fie recunoscător inimii că nu-l pusese niciodată într-un astfel de pericol cumplit.

Pe măsură ce norii se îndepărtară şi stelele începură să prindă viaţă pe cerul nopţii, oamenii lui dădură gata urciorul de lut plin cu whisky scoţian pe care îl tot trecuseră din mână în mână şi se instalară în păturile lor. Jamie se aşeză pe vine lângă foc şi turnă un polonic fierbinte cu tocăniţă de iepure într-un castron, aruncându-i captivei lui o privire precaută.

Stătea pe o stâncă, exact la marginea copacilor, evitând atât căldura tentantă a focului, cât şi compania lui. Umbrele crengilor care atârnau îi punctau faţa palidă asemenea unor julituri. Acele îi căzuseră din păr, lăsând buclele de culoarea cuprului să atârne pe lângă chip într-un smoc dezordonat. Stătea cu braţele subţiri strânse la piept, zdrenţele murdare ale cândva elegantei ei rochii neputând-o câtuşi de puţin proteja de vântul aspru de munte. În ciuda atitudinii ei de persoană oropsită de soartă, gura catifelată şi bărbia mică, ascuţită trădau încă răzvrătire. Se uită pe lângă el la flăcările focului de tabără care trosneau, de parcă ar fi putut face cumva ca el şi oamenii lui să dispară dacă le ignora prezenţa.

Jamie se încruntă. Se aşteptase ca tânăra mireasă a contelui să fie o mimoză şi o domnişoară papă-lapte, nu prea isteaţă şi uşor de intimidat. Ştiind tot ce ştia despre Hepburn, presupusese că mizerabilul ăla bătrân îşi alesese în mod deliberat o fetişcană care să îşi dea duhul, cel mai probabil în chinurile naşterii, la câteva minute după ce îi înmâna progenitura urlătoare doicii care avea să-l crească.

Etalarea ei încăpăţânată de mândrie, în ciuda fricii pe care o simţea – atât în catedrală, cât şi aici, în această poiană – îl tulburase şi îi trezise un fior de admiraţie pe care nu şi-l putea permite. La urma urmei, fata nu însemna nimic pentru el în afară de un mijloc pentru atingerea unui scop; un inconvenient

de scurtă durată de care se putea descotorosi de îndată ce Hepburn avea să accepte cererea pe care urma să o primească în decurs de câteva zile din acel moment.

Jamie se simţi de parcă ar fi aşteptat deja o viaţă de om pentru acest moment şi acum timpul se scurgea implacabil. Dar era hotărât să îi lase timp lui Hepburn o zi sau două în care să se gândească la soarta sumbră care ar fi putut-o aştepta pe mireasa lui nevinovată căzută în mâinile inamicului său de moarte, în caz că el refuza să se conformeze.

O rafală de vânt care îi ajunse până în măduva oaselor trecu prin crengile pinilor şi biciui poiana. Deşi pe pielea dură a lui Jamie se simţi doar ca o adiere uşoară, fata tremura, strângându-se atât de tare în braţe, că degetele i se albiseră. Jamie suspectă că nu îşi mai ţinea dinţii ei delicaţi încleştaţi din cauza furiei neputincioase, ci pentru a-i împiedica să clănţănească de frig.

Înjurând uşor în galeză, el se ridică şi se îndreptă spre ea. Se opri chiar în faţa ei, întinzându-i castronul cu tocană. Ea continuă să privească drept înainte, cu un dispreţ evident atât faţă de el, cât şi faţă de oferta lui umilă.

Mâna lui nu ezită.

– Dacă intenţionezi să mori de foame doar pentru a mă face să mă simt ruşinat, fătucă, să ştii că nu va funcţiona. Mirele tău preţios te-ar avertiza că nici eu, nici vreo rudă de-a mea nu ştim ce înseamnă ruşinea.

Îi flutură castronul pe sub năsucul ei arogant, tentând-o înadins cu aroma suculentă. Stomacul o trădă cu un chiorăit pofticios. Aruncându-i o privire plină de antipatie, îi smulse bolul din mână.

Neştiind dacă să simtă triumf sau amuzament, el o privi cum foloseşte lingura de lemn nefinisată pentru a turna pe gât mai multe înghiţituri lacome de mâncare. Simţi o plăcere neaşteptată când văzu cum îi revenea culoarea în obraji pe măsură ce tocana îi încălzea măruntaiele. Auzise zvonurile că mireasa lui Hepburn nu este cine ştie ce frumuseţe, dar obrajii ei pistruiaţi şi trăsăturile sculptate artistic aveau o putere de seducţie pe care puţini bărbaţi o puteau nega. Împotriva voinţei sale, privirea îi fu atrasă

de moliciunea buzelor ei în timp ce se închideau în jurul linguriii, de grația suavă a micii ei limbi roz când ieșea să lingă tacâmul.

Privelиștea nevinovată trezi o foame surprinzătoare în propria lui burtă. Temându-se să nu înceapă să chiorăie și stomacul lui, dădu să se întoarcă.

– Cât timp o să vă fiu prizonieră, domnule? întrebă ea.

Oftând, el se întoarse în loc, fiind iar față în față cu ea.

– Acum, asta depinde de cât de mult te prețuiește mirele, nu? Poate că ai găsi viața mult mai suportabilă dacă te-ai gândi că ești oaspetele meu.

Ea strâmbă din nas, atrăgându-i atenția spre mulțimea de pistrui cafenii.

– Atunci, ar trebui să îți spun că ospitalitatea dumitale lasă mult de dorit. Cele mai multe gazde – indiferent cât de zgârcite sunt – oferă cel puțin un acoperiș deasupra capului oaspetelui lor. Și patru pereți, ca să nu înghețe de frig.

Sprijinindu-și un picior pe un buștean căzut, Jamie își dădu capul pe spate pentru a cerceta maiestuoasa întindere indigo a cerului pe timpul nopții.

– Zidurile noastre sunt ramurile pinilor care ne adăpostesc, și acoperișul nostru este o cupolă boltită pudrată cu nestemate presărate de mâna Celui Atotputernic însuși. Te provoc să găsești o privelиște mai măreață în orice salon de bal din Londra.

Cum cuvintele lui fură întâmpinate de tăcere, îi aruncă o privire piezișă, descoperind că studia curioasă profilul lui, nu cerul. Ea își coborî repede ochii, ascunzându-i sub întinderea roșiatică a genelor ei.

– Nu mă așteptam la ceva mai mult de un mormăit de neînțeles. Se pare că lordul s-a înșelat, domnule. Educația dumitale nu a fost o pierdere de vreme până la urmă. Cel puțin nu judecând după vocabularul dumitale.

El făcu o plecăciune ironică impecabilă, care ar fi făcut mândru orice gentilom.

– Cu suficient timp și ambiție, fătucă, chiar și un sălbatic poate învăța să-și imite superiorii.

– Ca Ian Hepburn? Din vorbele rostite în catedrală, am înțeles că v-a fost unul dintre superiori la universitate, nu?

– A fost o vreme când se prea poate să se fi considerat egalul meu. Dar asta pe când mă cunoștea doar ca dragul lui prieten *Sin*. De îndată ce unchiul său l-a informat că nu eram nimic altceva decât un Sinclair mizerabil și împuțit, cu mizerie sub unghii și cu mâinile pătate de sânge, el nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine.

– După aceste câteva ore de când vă cunosc, nu pot spune că-l condamn.

– Hei, fătucă! exclamă el bătându-și cu palma în piept și aruncându-i o privire plină de reproș. Îmi frângi inima cu limba aia mititică și ascuțită. N-ai pic de milă pentru un biet scoțian?

Sperând să ascundă emoția pe care i-o stârnise accentul tipic scoțian, Emma se ridică și se întoarse cu fața spre el.

– Numele meu nu este „fătucă". Mă numesc Emmaline. Sau domnișoara Marlowe daca sunteți destul de civilizat să respectați subtilitățile sociale. Tatăl meu este baronet – unul din mica nobilime.

Încrucișându-ți brațele peste piept, Jamie pufni în râs.

– Suficient de nobil încât să-și scoată fiica la licitație pentru cel mai generos ofertant?

Ea își ridică bărbia din nou, refuzând să se lase impresionată de disprețul lui, și spuse ușor:

– *Singurul* ofertant.

Mărturisirea ei îl prinse pe Jamie cu garda jos. Poate că fata era zveltă și cu pieptul mic, dar nimeni nu-i putea nega farmecele feminine. Dacă s-ar fi născut și ar fi crescut pe acest munte, pretendenți îndrăgostiți până peste cap de ea i s-ar fi aruncat la picioare.

– Și nu e nevoie să-l descrieți pe tatăl meu drept un personaj negativ dintr-o melodramă gotică, adăugă ea. Din câte știți, aș putea fi îndrăgostită nebunește de conte.

Jamie râse zgomotos.

– Și eu aș putea fi regele Scoției. În ciuda a ceea ce-i dicta judecata, îi permise privirii sale să zăbovească asupra ei. Există

un singur motiv pentru care o femeie ca tine s-ar căsători cu o grămadă de oase putrezite ca Hepburn.

Ea își puse mâinile pe șoldurile ei zvelte.

– Tocmai m-ați răpit, cu doar câteva ore în urmă. De ce v-ați imagina că știți ce fel de femeie sunt?

Înainte ca el să își dea seama ce avea de gând să facă, se apropie de ea – suficient de mult cât să mângâie cu degetele aspre moliciunea irezistibilă a obrazului ei. Nu îi plăcuse niciodată să bruscheze femeile, dar această fată cu limba ascuțită avea ceva care îl făcea să-și dorească să pună mâna pe ea și să trezească orice fel de reacție din partea ei, chiar și una care să nu fie în favoarea lui.

El își lipi gura de urechea ei, micșorându-și voit vocea până ajunse la o șoaptă aspră.

– Știu că ești încă suficient de tânără – și suficient de atrăgătoare – încât să ai nevoie de un mascul adevărat în patul tău.

Un fior care nu avu nimic de a face cu teama sau cu vântul rece îi făcu pielea de găină. Când Jamie se dădu înapoi să îi cerceteze fața, ea se uita în sus la el, cu buzele întredeschise tremurând ușor și cu ochii ei de un albastru-închis suficient de mari pentru a reflecta luna care se înălța tot mai sus pe cer.

Înainte să cedeze invitației ei involuntare, Jamie se întoarse cu spatele, hotărât să-i aducă o pătură și să termine cu ea pentru noaptea aceea.

Următoarele ei cuvinte îi opriră în loc ca o stană de piatră.

– Vă înșelați cu privire la tatăl meu, domnule. Nu el e cel lacom. Eu sunt.

Jamie se întoarse încet, mijindu-și ochii în timp ce o furnicătură de prudență îi coborî pe șira spinării. Simțise acea senzație tulburătoare de mai multe ori în viața lui, de obicei cu câteva secunde înainte de a fi atacat din ambuscadă de o bandă rătăcitoare a țintașilor angajați de Hepburn.

Poziția corpului captivei lui nu mai era deznădăjduită sau temătoare, ci sfidătoare în mod fățiș. Vocea ei vibrase nesovăitoare, ochii la fel de reci ca lumina argintie a lunii care se răsfrângea peste pometii ei înalți, pistruiați.

– Sunt sigură că până și un bandit de rând ca dumneata știe că cele mai multe femei ar face troc nu numai cu trupurile lor, ci și cu sufletele ca să se căsătorească cu un om atât de bogat și de influent precum contele. De îndată ce devin contesa lui, voi avea toate comorile pe care orice femeie și le-ar putea dori – bijuterii, blănuri, terenuri și mai mult aur decât aș putea cheltui sau număra într-o viață de om. Și nu am nici o îndoială că nu voi duce lipsa unui *mascul* în patul meu, adăugă ea cu o scuturare disprețuitoare din cap. După ce îi voi oferi un moștenitor, sunt sigură că domnul meu nu îmi va purta pică pentru un sezon londonez și un amant tânăr bine făcut... sau doi.

Jamie se holbă îngândurat la ea preț de un moment lung, după care spuse:

– Numele meu nu este „domnule", domnișoară Marlowe. Este Jamie.

Acestea fiind spuse, se întoarse pe călcâie și o lăsă acolo, în picioare, cu trupul ei subțire biciuit de vânt.

Capitolul 4

„Jamie", se gândi Emma. Un nume așa inofensiv pentru un bărbat atât de periculos.

Pe măsură ce luna ajunse sus pe cer și începu ușor să coboare, ea se cuibări mai bine la adăpostul păturilor de lână aspră pe care răpitorul ei i le dăduse. Constată însă că miroseau a *el*, ceea ce o făcu să simtă și mai acut durerea provocată de situația în care se afla.

Moscul profund masculin, cu tonurile lui de pământ, piele, fum de lemn și cal, ar fi trebuit să-i deranjeze nasul delicat. Cei mai mulți bărbați pe care îi știa, inclusiv tatăl ei și toți domnii pe care îi întâlnise în timpul celor trei sezoane londoneze, își ascundeau parfumul natural sub un strat sufocant de săpun de ras și apă de colonie florală. De-abia puteai să respiri când intrai într-o sală

de reuniune plină de tineri spilcuiți scăldați în cele mai populare ape dulci ale sezonului, indiferent că era vorba despre miere sau despre trandafiri. În loc să simtă repulsie față de mirosul exotic al lui Sinclair, se trezi trăgând puternic aer în piept, de parcă acesta ar fi avut puterea să-i încălzească sângele rece.

Se rostogoli pe partea cealaltă. Pământul rece și dur era la fel de neprimitor ca o lespede de piatră. De fiecare dată când se foia, o nouă piatră sau crenguță părea să se înalțe pentru a-i împunge pielea sensibilă. Nu că ar fi avut vreo șansă să doarmă în timp ce era întinsă la doar câțiva metri distanță de banda de proscriși periculoși, în mijlocul sălbăticiei scoțiene.

Nici măcar sforăitul lor după alcoolul ingerat nu putea înăbuși ecoul propriei voci batjocoritoare: „Sunt sigură că domnul meu nu îmi va purta pică pentru un sezon londonez și un amant tânăr bine făcut... sau doi".

Emma gemu sonor și își îngropă capul sub pături, întrebându-se ce fusese în mintea ei de se fălise atât de fără noimă. Reușise să supraviețuiască veseliei forțate a părinților ei și invidiei pretinse a surorilor ei stârnite de căsătoria ei cu contele... Atunci de ce opinia unui străin îi afectase atât de mult mândria?

Cumva, în timp ce stătea acolo în lumina lunii, judecată și găsită vinovată după evaluarea rece a lui Jamie Sinclair, i se păruse mai potrivit ca el să creadă că era o scorpie lacomă decât vreun miel trimis la sacrificiu care se îndrepta alene spre pieire. Mai bine să o deteste decât să-i fie milă de ea. Preț de câteva secunde prețioase, se simțise puternică și dârză, în stare să-și decidă propria soartă.

Acum, se simțea doar ridicolă.

Poate ar fi reușit să se abțină să nu explodeze dacă nu i-ar fi tot spus încontinuu „fătucă" în felul acela enervant. Mulțumită accentului și whisky-ului consumat, cuvântul acela suna mai degrabă alinător decât insultător. O făcuse să fie disperată să stabilească o oarecare distanță între ei, fie și insistând ca el să-i recunoască superioritatea socială spunându-i domnișoara Marlowe. Probabil i-ar râde în față dacă ar ști că *nobilul* ei tată era la distanță

de o sticlă de coniac și o rundă ghinionistă la jocul faraon de a fi aruncat în temnița datornicilor.

„Știu că ești încă suficient de tânără – și suficient de atrăgătoare – încât să ai nevoie de un mascul adevărat în patul tău."

În timp ce se chinuia să facă dintr-un pliu al păturii un fel de pernă, cuvintele lui, nu ale ei, reveniră ca să o bântuie. Un fior nou o fulgeră când își aminti cum degetele lui îi zgâriaseră obrazul cu o sensibilitate dezarmantă. Șoapta lui aspră îi trezise imagini misterioase și provocatoare cu ceea ce un *mascul* i-ar putea face în acel pat. Acele imagini nu aveau nici o legătură cu datoria neplăcută pe care mama ei i-o descrisese. Chiar și acum aveau puterea să-i trimită un val de căldură prin vene, să alunge frigul din oasele ei dureroase.

Își închise strâns ochii. Fusese oare Sinclair atât de îndrăzneț să sugereze că avea nevoie de un bărbat ca el în patul ei? Un bărbat care nu s-ar urca pur și simplu deasupra ei, mișcându-se ritmic și scoțând un mormăit, cum îi spusese mama ei că era posibil să se întâmple cu contele? Un bărbat care ar ademeni-o cu sărutări tandre ce-i tăiau răsuflarea și cu mângâieri iscusite, până când ea l-ar implora să o lase să se abandoneze în brațele lui?

Își deschise ochii. Pesemne că, după atâta zdruncinat pe spinarea calului, își pierduse mințile. Doar nu era posibil ca un sălbatic precum Jamie Sinclair să fie vreodată acel om. Din ce auzise despre scoțienii sălbatici din zona muntoasă care cutreierau încă aceste dealuri, era mai probabil ca el să aplece o femeie peste o masă, să-i ridice fustele până peste cap și să-și satisfacă nevoile cu duritate, fără să îi pese de ceea ce simțea ea.

Emma își scoase capul din pături, sperând ca aerul rece să-i răcorească obrajii fierbinți. Era obișnuită să-și audă surorile șușotind și chicotind în pat în fiecare noapte după ce mama lor stingea lampa. Tresări speriată când, în schimb, auzi șușotelile a doi bărbați.

– E o fătucă frumușică, presupun, spunea unul din ei. Deși un pic prea ciolănoasă pentru gusturile mele.

– Judecând după talia barmaniței din Invergarry, orice fătucă sub nouăzeci și cinci de kile ar fi un pic prea ciolănoasă pentru gusturile tale, Bon.

Emma înțepeni când recunoscu cadențele inconfundabile ale șoaptelor lui Sinclair. Deși stătea cu spatele la foc, își închise instinctiv ochii, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că ea trăgea cu urechea în loc să doarmă.

Observația lui Sinclair fu întâmpinată cu un oftat afectuos din partea bărbatului pe care-l numise Bon.

– Mda, Rosie a mea îți umplea mâna, nu? Două mâini și o gură, dacă ții neapărat să știi.

– Chiar deloc, dar sunt sigur că imaginea îmi va bântui visele nopți întregi de acum încolo, spuse Sinclair sec.

– Nu încerca să faci pe călugărul cu mine, băiete. Sunt sigur că nu ți-ar plăcea nimic mai mult decât să te încălzești între o anumită pereche de coapse moi și albe în această noapte rece de primăvară.

– Ai auzit ce am spus în catedrală, răspunse Sinclair tăios. I-am zis lui Hepburn că, dacă îmi va îndeplini cererile, nu îi voi face nici un rău miresei lui.

– Da, dar i-ai promis să i-o returnezi nevătămată, nu nedeflorată.

Emma încă încerca să ghicească înțelesul acelui termen neobișnuit, când însoțitorul lui Sinclair chicoti.

– Răzbunare mai mare ca asta nici că ar fi, nu? Să o trimiți înapoi la hrăpărețul acela bătrân cu un bastard Sinclair în pântece...

Emmei îi îngheță sângele în vene când înțelese pe deplin la ce se referise bărbatul. O fi fost ea inocentă, dar proastă nu era. În cazul în care Sinclair se hotăra să profite de corpul ei tânăr pentru a-și potoli pofta de răzbunare, ea nu prea avea cum să-l oprească. Nimeni nu ar băga în seamă lupta ei disperată sau rugămințile ei de a-i arăta îndurare. Judecând după replica tovarășului său, era mai probabil ca bărbații să se adune și să-l încurajeze decât să se grăbească să sară în ajutorul ei.

Emma se cutremură, amintindu-și din nou de lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese lui Jamie. Din moment ce îi mărturisise

cu îndrăzneală dorința ei de a-și găsi un amant tânăr și bine făcut de îndată ce contele îi permitea acest lucru, tâlharul chiar ar putea crede că ea i-ar accepta avansurile.

Își ținu răsuflarea, așteptând ca Sinclair să îl contrazică pe ajutorul lui și să-l mustre pentru că a putut sugera ceva atât de abominabil. Dar tăcerea încordată nu fu întreruptă de nimic altceva în afară de trosnetul și pocnetul vesel al focului. Deși încă se chinuia să-și țină ochii închiși, aproape că îl vedea stând acolo în fața focului, cu pomeții săi regești umbriți de flăcări în timp ce evalua înțelepciunea din sfatul companionului său.

Nemaiputând îndura suspansul, îndrăzni să arunce o privire furișă peste umăr. Sinclair stătea cu spatele la ea și cu fața la foc, din cauza lui neputându-l vedea pe celălalt bărbat. Umerii și spatele lui largi păreau chiar mai impozanți din acest unghi.

Nu avea nici o intenție să zacă pur și simplu acolo și să aștептare ca umbra lui să cadă asupra ei, blocând lumina lunii și afundând-o în întuneric.

În timp ce dădu în jos un colț de pătură, amenințarea făcută cu accentul lui scoțian îi suna în minte: „Dacă fugi, va trebui să pun mâna pe tine..."

Ieși fără zgomot din păturile de dormit.

Dacă Jamie Sinclair voia să pună mâna pe ea, va trebui să o prindă mai întâi.

Jamie se uită la vărul său peste flăcările jucăușe ale focului de tabără. Strălucirea lor nepământeană scotea în evidență sclipirea diabolică din ochii negri ai lui Bon și arcuirea neastâmpărată a sprâncenelor lui subțiri și întunecate.

Bon era unul dintre puținii oameni care puteau suporta cea mai înfricoșătoare privire încruntată a lui Jamie. Avea multă experiență, atât de pe vremea când, flăcăi fiind, alergau liberi pe terenurile fortăreței Sinclair, cât și ca urmare a celor șase ani de când luptau împotriva lui Hepburn și a oamenilor lui. Singura perioadă când stătuseră despărțiți fusese în timpul acelor lungi semestre sumbre pe care Jamie și le petrecuse la St. Andrews.

Dacă Jamie nu ar fi știut că Bon îl tachina intenționat, s-ar fi repezit peste foc și i-ar fi dat una peste urechile lui ascuțite,

exact aşa cum făcuse de atâtea ori pe când era puşti. De cele mai multe ori, cei doi sfârşeau luându-se la trântă prin noroi, lovindu-se unul pe altul până când le dădea sângele, şi cineva – de obicei mama lui Bon, Dumnezeu odihnească-i sufletul său ce a cunoscut o lungă suferinţă, sau bunicul lui Jamie – îi despărţea luându-i de gulere şi le dădea amândurora o zguduială sănătoasă.

Confruntările lor se mai reduseseră atunci când Jamie împlinise paisprezece ani şi câştigase rapid douăzeci de centimetri în înălţime şi douăsprezece kilograme faţă de Bon. De atunci, Bon a fusese nevoit să îşi folosească isteţimea lui şireată în loc de pumni, isteţime pe care şi-o etală pe deplin când îi răspunse privirii încruntate a lui Jamie cu o clipire nevinovată.

Jamie ar fi protestat la cuvintele vărului său, dar nu putea nega adevărul din ele. Erau puţini oameni pe acest munte care l-ar condamna dacă i-ar încerca mireasa bătrânului. După toate câte îi făcuse Hepburn familiei lui – încercând inclusiv să şteargă numele Sinclair de pe faţa pământului –, ar fi o răzbunare potrivită ca sămânţa lui Jamie să trăiască în pântecele femeii pe care Hepburn o alesese ca să-i poarte fiul.

Jamie simţi un val surprinzător de poftă în vintre. Pentru prima dată de când el şi Bon începuseră micul lor joc de inteligenţă şi voinţă, Jamie fu primul care îşi mută privirea.

Ignorând zâmbetul triumfător al lui Bon, el ridică un băţ şi aţâţă focul, trimiţând un şuvoi de scântei în sus, spre întunericul catifelat al cerului nopţii.

– Nu e nevoie să ne jucăm în felul acesta. Sunt conştient că nu eşti de acord cu faptul că i-am furat mireasa lui Hepburn.

– Şi de ce aş fi, când singurul rezultat probabil este să sfârşim atârnaţi în ştreangul vreunui călău? Acum, că am făcut-o şi am răpit o englezoaică, ce îl opreşte pe Hepburn să abată urgia armatei britanice pe capul nostru?

– Mândria lui. Ştii prea bine că mai degrabă ar muri decât să ceară ajutorul cuiva, fie el scoţian sau englez.

– Atunci îmi doresc să nu mai stea pe gânduri şi să moară odată, scutindu-ne pe noi de această bătaie de cap. Bon arătă

cu degetul în direcţia unde Jamie îşi lăsase captiva. Pentru că te asigur eu că fătuca asta o bătaie de cap o să fie.

Jamie pufni.

– Mă îndoiesc că o fătucă dichisită şi arogantă ca ea a făcut vreodată ceva mai îngrijorător decât să piardă un ochi în timp ce broda vreun citat din scriptură. Îi aruncă vărului său o privire piezişă. În plus, ar fi imposibil să ne dea o bătaie mai mare de cap decât lăptăreasa aceea simpatică şi micuţă din Torlundy, al cărei soţ a ameninţat că o să-ţi rupă braţul firav şi o să-ţi dea cu el o bătaie soră cu moartea când te-a prins furişându-te afară pe fereastra dormitorului său, în creierii nopţii.

– Ah, scumpa mea Peg! suspină Bon cu nostalgie gândindu-se la ea. Ei bine, ea chiar e o fătucă pentru care merită să-ţi dai duhul – atât în pat, cât şi în afara lui. Poţi să spui acelaşi lucru despre femeia lui Hepburn?

Jamie aruncă băţul.

– Nu e femeia lui. Cel puţin, nu încă. Şi pot să te asigur că nu am nici o intenţie să mor pentru ea. Nu de mâna călăului şi nici prin orice alte mijloace.

– Ce te face să crezi că Hepburn va fi dispus să plătească pentru a o primi înapoi? Nu este cunoscut drept un sentimental. Unii spun că şi-a vândut şi inima cea neagră diavolului odată cu sufletul.

– Oh, va plăti. Nu pentru că are vreo simpatie deosebită pentru fătucă, dar nu va suporta gândul ca un Sinclair să fure ceva ce îi aparţine. Jamie simţi cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet sumbru. Mai ales acest Sinclair.

– Şi ce se întâmplă dacă Ian Hepburn nu este la fel de mândru ca unchiul său? Dacă îl convinge pe hrăpăreţul ăla bătrân să cheme soldaţii britanici să lupte de partea lor?

Privirea lui Jamie fu atrasă iarăşi spre întunericul din inima focului. Până şi el era nevoit să admită că Ian rămânea o necunoscută în planul lui atent pus la cale. Era aproape imposibil să pretindă că nu fusese afectat de profunzimea urii pe care o citise în ochii fostului său prieten în timpul confruntării din catedrală.

Clătină cu putere din cap.

– La drept vorbind, Ian mă urăşte mai mult decât unchiul său. Nu va vrea ca soldaţii britanici să le facă treburile lor murdare. Ar prefera să mă sugrume cu propriile mâini decât să mă vadă în laţul călăului.

Sclipirea din ochii negri ai lui Bon fu estompată de o umbră de îngrijorare.

– Nu ştiu exact ce plănuieşti să-i ceri în schimb lui Hepburn pentru mireasa lui, dar va trebui să fiu un premiu al naibii ca să justifici faptul că rişti vieţile tuturor de pe aici, inclusiv pe a ta. Eşti sigur că merită?

– Da. Jamie îl privi pe Bon în ochi. Bon fusese întotdeauna mai degrabă ca un frate decât ca un văr pentru el şi îi datora măcar această parte din tot adevărul. De asta te pot asigura.

La mult timp după ce Bon se retrase să se culce, Jamie se trezi stând în picioare peste patul improvizat al captivei lui, sperând că avea să fie capabil să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse vărului său. În cazul în care se înşela şi Hepburn chema soldaţii britanici pentru a o recupera, atunci era foarte probabil să fi pecetluit soarta întregului său clan.

Suspecta de mult timp că Hepburn se bucura în secret de micul joc de-a şoarecele şi pisica pe care îl jucau, practic, din momentul în care se născuse Jamie. Acesta aproape că şi-l putea imagina pe bătrân în acel moment, frecându-şi palmele osoase în timp ce punea la cale următoarea mişcare. Pentru un om ca Hepburn, muntele nu era nimic altceva decât propria lui tablă de şah, iar oamenii care îşi câştigau existenţa din solul pietros – nişte pioni pe care îi muta în funcţie de capricii şi după bunul-plac. Era o singură modalitate de a-l învinge pe bătrân, iar asta presupunea să fie mai şiret... şi mai nemilos decât el. Răpind o femeie nevinovată, Jamie reuşise în cele din urmă să fie în ambele moduri.

El se uită încruntat înspre sulul de pături. Fata care dormea la picioarele lui era şi ea un simplu pion pentru conte. El ştia că Hepburn era amărât peste măsură că supravieţuise celor trei fii ai săi şi toţi urmaşilor acestora în timp ce Jamie nu numai

că supravieţuise, ci şi prosperase. Hepburn nu avea să se dea în lături de la nimic pentru a-şi asigura un nou moştenitor.

Jamie îşi trecu o mână peste maxilarul încordat, întrebându-se de ce fusese atât de nesăbuit să stea de pază când ar fi putut foarte bine să-i comande unuia dintre oamenii lui să o facă. Aruncă o privire spre cealaltă parte a focului, unde ei îşi aşternuseră păturile pentru noapte. Deşi şi-ar fi încredinţat propria viaţă în mâinile acestora, dintr-un motiv necunoscut era reticent să îi lase singuri cu domnişoara Marlowe. La naiba, în acel moment nu era convins că putea avea încredere nici măcar în el să rămână singur cu ea. Cu atât mai puţin acum, când tachinările lui Bon încă îi bântuiau mintea.

Fata avea păturile trase atât de sus, încât nu îi putea vedea nici măcar buclele arămii din creştet. El privi încruntat. Era o domniţă, nu vreo fătucă rezistentă din Ţinuturile Înalte. Probabil era obişnuită să se odihnească într-un pat pufos, acoperită cu plăpumi de puf, nu pe solul dur, doar cu un strat subţire de lână aspră care să o protejeze de frig.

Se lăsă pe vine lângă ea şi trase în jos un colţ de pătură, încercând să se asigure că nu îngheţase de frig doar ca să-i facă lui în ciudă.

Nici urmă de bucle arămii. Nici urmă de domnişoara Marlowe.

Capitolul 5

Pentru o clipă, lui Jamie nu îi veni să-şi creadă ochilor, neputând să facă nimic altceva decât să se holbeze ca un prost la locul gol unde ar fi trebuit să fie Emma.

Nu numai că reuşise să plece pe furiş în timp ce el fusese doar la câţiva metri distanţă, dar fusese şi destul de inteligentă să aşeze păturile într-o grămadă rotunjită, astfel încât oricine s-ar fi uitat într-acolo să presupună că ea era ascunsă sub ele.

– Fir-ar să fie, şuieră Jamie, trecându-şi o mână prin păr.

Ar fi trebuit să știe că oricine se arătase dispus să se înhăiteze cu Hepburn nu putea fi de încredere. Ce prostie din partea lui că nu o legase de cel mai apropiat copac atunci când avusese ocazia. Așa o să-și bage mințile în cap să nu mai facă pe gentilul.

Se ridică, privirea lui întunecată scrutând umbrele de nepătruns de sub cel mai apropiat arboret de cedri. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că o astfel fătucă ar fi suficient de îndrăzneață cât să-i sfideze amenințarea și să înfrunte noaptea sau sălbăticia de una singură.

Știa prea bine cât de neiertătoare putea fi sălbăticia. O englezoaică firavă nu avea nici o șansă să-și croiască drum prin zona asta muntoasă dură. Probabil nu avea să supraviețuiască mai mult de o oră înainte să cadă într-un pârâiaș – unde ar fi norocoasă dacă s-ar îneca înainte să moară înghețată – sau să se prăbușească peste marginea vreunei stânci. Imaginea corpului ei tânăr și fragil zăcând zdrobit pe fundul vreunei prăpastii stâncoase îl tulbură mai mult decât voia să recunoască.

Jamie știa că singurul lucru inteligent era să-și scoale oamenii din paturi și să îi trimită să cutreiere pădurea în căutarea ei. Dar un instinct primitiv îl împiedică să o facă. Hepburn pusese un preț pe capul lui în secunda în care se născuse. Știa exact cum este să te simți vânat pe acele dealuri; să alergi până când ai impresia că picioarele tale dureroase o să-ți cedeze și că plămânii îți vor exploda; să nu știi niciodată dacă va fi ultima dată când vei trage aer în piept. Nu putu suporta gândul ca oamenii lui să o fugărească pe Emma de parcă ar fi fost vreo creatură neajutorată din pădure. Ei ar putea la fel de bine să o sperie și să o facă să cadă de pe marginea unei stânci.

Jamie merse cu pași mari până la marginea poienii și dădu la o parte o ramură de cedru care atârna. În timp ce ochiul lui experimentat cercetă tufișurile după ace căzute și ramuri rupte, un zâmbet îi curbă ușor buzele. Se părea că domnișoara Marlow lăsase o urmă pe care până și un orb o putea depista.

Emma înaintă orbește prin pădure, gândindu-se doar la evadare. Știa că n-avea nici o șansă să coboare singură muntele, dar,

dacă putea să câștige ceva teren față de Sinclair și de gașca lui de tâlhari, poate găsea vreo scorbură sau vreo văgăună unde să se ascundă până când oamenii contelui aveau să vină să o salveze. Își dădea seama după înclinarea abruptă a terenului și după faptul că se împiedica adesea că măcar mergea în direcția cea bună – cobora.

Pădurea aceasta era total diferită de cea care mărginea terenurile din Lancashire ale tatălui ei. Ea și surorile ei își petrecuseră multe ore plăcute acolo pe când erau copii, culegând flori sălbatice sau adunând ciuperci pentru masă, în timp ce se jucau de-a piratii sau de-a zânele. Ramurile ulmilor și ale stejarilor erau distanțate unele de altele, lăsând să intre raze puternice de soare. Scorburile acoperite de mușchi și poienile blânde păreau mai degrabă parte dintr-un parc decât dintr-o pădure.

Acest loc semăna cu pădurea întunecată și interzisă din povești – un loc în care timpul se oprise în loc de secole și vreun căpcăun acoperit cu bale putea să-ți sară în față în orice clipă și să te devoreze.

Ramurile groase ce se împreunau deasupra capului Emmei lăsau să pătrundă doar câteva firicele din lumina lunii. În timp ce coborî pe un mal alunecos, presărat cu mușchi, sunetul respirației ei îi sună în urechi precum gâfâitul unui animal sălbatic disperat.

Încă nu dăduse peste nimic ce aducea a drum sau a potecă, lucru care era, probabil, spre binele ei. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să le facă treaba mai ușoară lui Sinclair și oamenilor lui în timp ce o urmăreau. Crengile îi biciuiau obrajii în timp ce alerga, acele lor înțepându-i fața și sfâșiindu-i mătasea subțire a rochiei. Scoase un icnet când își puse piciorul stâng direct pe o piatră zimțată. Tălpile subțiri ale condurilor ei ofereau o protecție slabă pentru picioarele ei delicate. Putea la fel de bine să meargă desculță. Se strâmbă când trecu prin apa rece a unui pârâu, știind că era doar o chestiune de timp până când încălțămintea avea să cedeze, lăsând-o complet expusă intemperiilor. Ce n-ar da pentru perechea ei de cizmulițe vechi și rezistente pe care le băgase sub pat acasă! Mama ei refuzase să o lase să le împacheteze, insistând

că soțul ei avea să-i cumpere toate încălțările elegante de care va avea nevoie de îndată ce se căsătoreau.

Se uită în spatele ei. Era imposibil să spună dacă era urmărită sau dacă sunetele pe care le auzea erau bătăile rapide ale inimii ei ori pur și simplu ecourile târâtului ei neîndemânatic prin tufișuri. Nu avea de gând să se oprească suficient de mult timp încât să își dea seama.

Nu avea nici o dorință să afle cum ar putea-o pedepsi Jamie Sinclair pentru că refuzase să țină seama de avertismentul său. Judecând după calmul glacial de care dăduse dovadă în abație și după autoritatea pe care o exercita asupra oamenilor lui, nu îi plăcea să fie sfidat.

Întețindu-și ritmul, îndrăzni să mai arunce o privire disperată peste umăr. Luna se afunda în nori și până și umbrele păreau să o urmărească, mormane de nori de întuneric amenințând să o înghită cu totul, fără a lăsa nimic în urmă.

Ea își întoarse privirea către drumul ce i se deschidea în față și descoperi că se îndrepta direct spre marginea unei prăpăstii. Era prea târziu să-și oprească avântul. Prea târziu pentru a face altceva decât să apuce disperată trunchiul subțire al mesteacănului care atârna peste defileul stâncos din hăul de dedesubt.

Mâinile îi alunecară pe scoarța moale a copacului, care nu-i oferi nici o soluție și nici o speranță. Nu se mai putu abține și țipă când alunecă și începu să plonjeze în prăpastie.

Jamie se opri brusc, în urechile lui răsunând un strigăt atât de clar și de scurt, că ar fi putut fi rodul imaginației lui. Sau ar fi putut fi pur și simplu strigătul din noapte al vreunui animal, prădător sau pradă.

Își înclină capul ca să asculte, dar nu auzi nimic în afară de șuieratul trist al vântului printr-o dumbravă de pini din apropiere.

Atunci își dădu seama că ceva era în neregulă. O urmărea pe Emma de aproape o oră, ciulindu-și urechile și mijind ochii, plus un instinct mai profund și mai primitiv decât auzul sau văzul. Indiferent de cât de departe sau de cât de repede mergea, știuse că ea era acolo... undeva în fața lui, nu într-atât de aproape încât

să pună mâna pe ea, dar totuși la o distanță la care o putea ajunge. Dar acum nu o mai simțea. Era ca și cum un fir invizibil fusese tăiat, lăsându-l suspendat deasupra unei prăpăstii întunecate fără să vadă capătul.

Îngăimând un jurământ, o luă la goană, îndreptându-se în direcția acelui strigăt neajutorat. Nu acordă deloc atenție ramurilor care-i zgâriau fața sau încercau să-l oprească în îmbrățișarea lor spinoasă. Fugise mâncând pământul prin aceleași păduri de zeci de ori înainte, de obicei cu o șleahtă de oameni de-ai lui Hepburn pe urmele lui.

De data aceasta nu fugea de ceva, ci spre ceva. Din păcate, acel ceva se dovedi o pantă descendentă care ajunse brusc la capăt, fâșia de pământ îngustându-se până dispărea cu totul.

Jamie se opri brusc la câțiva metri distanță de acea căzătură mortală, inima amenințând să-i sară din piept. Știa prăpastia aia prea bine, cunoștea mai mult de un bărbat care își găsise sfârșitul acolo din cauza ignoranței, a neglijenței sau a unei combinații fatale a celor două.

Înaintă neîncrezător, cu pași ezitanți acum că știa că cele mai rele temeri ale sale deveneau realitate. Închise ochii pentru o secundă, înainte să privească încordat peste buza prăpastiei, temându-se deja de priveliște ce-l aștepta.

Emma urma să moară.

Dacă pragul acela subțire de stâncă și de pământ care îi întrerupse căderea nu se năruia în curând sub ea, trimițând-o către un mormânt de piatră, atunci avea să moară de frig. Pe măsură ce căldura rezultată din eforturile făcute o părăsi, frigul începu să pună stăpânire ușor, ușor pe fiecare oscior din corpul său. Se ghemui lângă peretele de piatră și își strânse zdrențele rochiei ei de mireasă, temându-se că frisoanele incontrolabile ar putea deteriora și mai mult solul fragil în care era fixat pragul.

Aruncă o privire disperată în sus. Căzuse la doar câțiva metri de marginea de sus, dar distanța putea fi la fel de bine de o sută de leghe. Chiar dacă reușea să se ridice fără ca pragul să se prăbușească în defileul de dedesubt, marginea prăpastiei tot ar fi prea

sus ca să poată ajunge la ea. Nu era nici măcar o piatră sau vreo rădăcină răzleață care să iasă din perete umed și de care să se prindă cu mâna sau pe care s-o poată folosi ca punct de sprijin.

Era, probabil, un soi de testament pentru puterea ei de caracter faptul că în acel moment nu simțea durere sau o resemnare afundată în rugăciune, ci furie amestecată cu o fărâmă de satisfacție. Se părea că ea avea ultimul cuvânt până la urmă, constată ea cu o urmă slabă de isterie. Moartă, nu avea să le mai fie de nici un folos lui Sinclair, tatălui ei sau contelui. Nu aveau să mai facă troc cu ea de parcă ar fi o oaie sau o scroafă de la piața locală. Se întrebă dacă Sinclair avea să-și dea osteneala măcar să o îngroape sau dacă urma să-i lase trupul să putrezească pe marginea aceea și o să dea bice calului pentru a merge să răpească o altă mireasă.

– Bună, acolo jos. E cineva acasă?

Emma tresări groaznic, trimițând spre defileul de dedesubt câteva bucăți de pământ desprinse din prag. Își dădu ușor capul pe spate și îl văzu pe Jamie Sinclair rânjind în jos la ea de pe marginea falezei.

Inima ei o trădă, și fu cuprinsă de un val sălbatic de ușurare. Ca să nu trădeze acest lucru, își miji ochii și se uită urât la el.

– Nu e nevoie să păreți atât de îngâmfat, domnule. Din punctul meu de vedere, n-aveți decât să vă duceți naibii.

Cuvintele ei făcură doar ca zâmbetul lui să se mărească.

– Nu ești prima care-mi urează așa ceva și probabil nu vei fi nici ultima.

Ea pufni.

– Oare de ce nu mă surprinde?

El se puse într-un genunchi și privi concentrat peste marginea falezei, ochiul lui ager evaluând rapid urgența situației ei.

– Vrei să vii tu sus sau vin eu jos?

Ea îi zâmbi dulce.

– Oh, chiar vă rog să veniți. Mă voi asigura că vă veți duce la vale și vă voi face cu mâna.

– Acum, asta nu ar fi bine pentru nici unul din noi, nu? Cu atât mai mult cu cât mi te-ai alătura la scurt timp, și apoi ar trebui să ne petrecem veșnicia unul în compania celuilalt.

Ea privi cu precauție cum el se lungi pe burtă și își întinse un braț peste buza prăpastiei, oferindu-i mâna.

Amintindu-și cum de ajunsese să fie blocată pe acest prag, ea ignoră tentația de nerefuzat a mâinii întinse.

– Am auzit ce a spus omul tău, mărturisi ea fără tragere de inimă. În timp ce stăteați amândoi în jurul focului.

Ochii lui se întunecară pentru o secundă, apoi se luminară când își dădu seama ce se întâmplase.

– Oh, răspunse el, acel cuvânt vorbind de la sine. Deci de-aia ai fugit. Pentru că ai crezut că erai pe cale de a fi...

– Deflorată, îi termină ea încruntată propoziția.

El păru uimit, apoi fu nevoit să-și reprime un acces de tuse. În timp ce se chinuia să tragă iar aer în piept, ochii lui aveau o nuanță cam prea luminoasă. Ea clătină din cap de frustrare.

– Nu sunt familiarizată cu acel cuvânt, pentru că nu l-am mai întâlnit, dar nu sunt complet ignorantă. Pentru a mă pregăti pentru noaptea nunții, mama mi-a explicat că bărbații au anumite impulsuri... asemenea unui animal.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Și femeile nu?

– Ea a sugerat că și unele femei, dar că e un lucru nefiresc și că aduceau ocară și ruină asupra familiilor lor. Mi-a explicat chiar groaznic de amănunțit ce se așteaptă de la mine dacă va fi să-i ofer contelui un moștenitor.

Sclipirea din ochii lui Jamie se aspri, transformându-se într-o scânteiere periculoasă.

– Și ai presupus că mă aștept la același lucru de la tine.

Nu era o întrebare.

– Din ce spunea omul tău, mai degrabă ești genul care pretinde, nu așteaptă. Chiar dacă era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată în viața ei, se forță să nu-și ia privirea de la el. Sau să iei pur și simplu ce vrei, fără să ceri permisiunea.

Maxilarul lui puternic se încleştă, acea mişcare subtilă fiind o simplă aluzie la lucrurile întunecate care se puteau petrece între un bărbat şi o femeie atunci când aceasta era forţată să se bazeze pe mila lui.

– Atâta timp cât Hepburn îmi dă ce vreau, nu ai de ce să te temi. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău. Făcu o pauză pentru o fracţiune de secundă. Nici măcar pe mine.

Ea se uită la mâna lui întinsă, încă indecisă. Tot ce trebuia să facă era să se ridice şi să îşi întindă braţul, pentru a profita de oferta lui de salvare.

Nu avea nici un motiv să se încreadă în el. Era un ticălos şi un hoţ. Putea turna numai minciuni. Privirea ei se îndreptă spre hăul ameţitor de sub ea. Dacă ar fi o lady adevărată, s-ar arunca pe stânci decât să rişte să fie pângărită de mâinile lui.

Aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el spuse:

– Uiţi un singur lucru, fătucă. Virtutea ta are aproape aceeaşi valoare pentru mine ca viaţa ta. Hepburn nu îmi va plăti mai mult de un sfanţ pentru un bun deteriorat.

– Ce te face să crezi că o să mă mai vrea? Oare nu mă va considera *deteriorată* după ce tu şi banda ta m-aţi târât până la jumătatea drumului spre iad fără să am cu mine vreo însoţitoare?

– Oh, sigur te va vrea în continuare, spune Jamie sumbru, fie şi numai pentru a dovedi că un Sinclair nu îi poate veni de hac. Din câte îl cunosc eu pe Hepburn, va insista probabil ca propriul său medic să te examineze ca să dovedească faptul că eşti încă demnă de a fi mireasa lui.

Când înţelese pe deplin vorbele lui, frigul dispăru, şi obrajii Emmei căpătară o nuanţă rozalie.

– Mai că l-aş crede în stare pe hrăpăreţul acela bătrân să invite nuntaşii în dormitor ca să asiste la deflorarea ta sau să atârne un cearşaf însângerat pe fereastră în dimineaţa următoare, aşa cum obişnuiau să facă foştii moşieri Hepburn.

– Încetează! ţipă Emma. Nu mai încerca să faci dintr-un bătrân amabil un monstru când tu eşti adevăratul ticălos! Din câte ştiu, tu poţi minţi în legătură cu totul, inclusiv cu ceea ce ai de gând să-mi faci dacă mă încred suficient în tine cât să-ţi întind mâna!

– Şi ce dacă sunt? Calmul total din tonul lui o blocă. Un rânjet sarcastic îi arcui buzele. Ce se întâmplă dacă te mint? Ai atât de puţină minte încât eşti dispusă să mori pentru a-ţi păstra preţioasa virtute?

Chiar dacă Emma suspectă că încerca în mod deliberat să o determine să treacă la acţiune, era încă şocată de limbajul vulgar al acelor buze senzuale.

– Ai pus un preţ foarte mare pe tine, nu, fătucă? De ce nu vii aici sus, să-mi arăţi dacă meriţi într-adevăr?

Păstrându-şi privirea furioasă aţintită asupra lui, Emma începu să se ridice, cu spatele încă lipit de peretele de piatră. Când schimbarea subtilă a greutăţii ei trimise un val proaspăt de moloz la vale, ea îşi închise ochii, să alunge un vertij paralizant.

– *La naiba, femeie, ia-mă de mână!* Vocea lui Jamie căpătă o notă imploratoare. Te rog...

Nu comanda răcnită, ci rugămintea sinceră o convinse în cele din urmă.

Îşi întinse braţul în sus şi atinse cu mâna palma lui lată, alegând viaţa, alegându-l pe el. Degetele lui îi cuprinseră încheietura firavă cu forţa unei menghine. Când pragul îngust de sub picioarele ei se desprinse de stânca unde era fixat şi începu să se rostogolească spre defileul de dedesubt, Jamie o trase în sus şi în braţele lui, care o aşteptau.

Capitolul 6

Jamie se ridică şi se dădu în spate clătinându-se, trăgând-o şi pe ea după el, departe de marginea prăpastiei. Când dispăru şi ultimul sunet făcut de pragul care se prăbuşea în defileu, amintindu-i Emmei din nou că oasele ei firave s-ar fi putut zdrobi de acele stânci, se ţinu neputincioasă de el, conştientă doar de căldura şi de fermitatea pieptului lui gol lipit de obrazul ei. Frisoanele

ei se intensificară, și începu să tremure violent, incapabilă să se controleze.

El ezită pentru o clipă, dar apoi brațele lui o cuprinseră, trăgând-o și mai strâns în îmbrățișarea lui. Buimacă de ușurare, își dădu seama că inima lui bătea aproape la fel de violent ca a ei.

– Gata, gata, fătuco, șopti el, trecându-i o mână prin părul încâlcit. Este în regulă. Ești în siguranță acum.

Deși o parte trădătoare din ea voia să creadă că era în siguranță la adăpostul brațelor lui puternice, nu se putea amăgi în asemenea hal. Punându-și palmele deschise pe pieptul lui, se depărtă, hotărâtă să-și recapete echilibrul.

El o privi cu precauție când își îndepărtă pământul de pe rochia de mireasă, care era acum doar o zdreanță mizerabilă. O cantitate alarmantă de piele palidă și pistruiată începu să se întrevadă prin mătasea sfâșiată, fapt ce păru să nu-i fi scăpat privirii obosite a lui Jamie.

– Când te-am avertizat să nu încerci să scapi, nu m-am gândit nici o clipă că o să-ți treacă prin căpșorul ăsta al tău să fugi în mijlocul nopții și să te arunci de pe o stâncă.

– Ce vrei să faci cu mine acum? întrebă ea, aruncându-i o privire sfidătoare. Ar trebui să-mi cer scuze că am încercat să evadez sau că am făcut-o atât de patetic?

El își încrucișă brațele pe piept.

– Poate că întrebarea ar trebui să fie ce vrei tu de la mine, domnișoară Marlowe. Vrei să-ți dovedesc că sunt ticălosul care mă crezi? Încerci în mod deliberat să mă determini să ridic mâna asupra ta? Să te silesc?

– Să merg acasă, domnule, asta vreau!

Emma fu la fel de șocată ca el când auzi cuvintele ieșindu-i din gură. Le reprimase pentru ceea ce părea o eternitate.

Jamie înțepeni. Căldura dispăru din ochii lui, lăsându-i reci și opaci ca smaraldul.

– Ți-am promis că te vei întoarce la mirele tău de îndată ce va fi posibil. Sunt sigur că vei fi o doamnă foarte bună pentru castelul său. Și pentru patul lui.

Scuturând din cap neputincioasă, Emma se depărtă de el. Se lăsă pe un ciot și își odihni bărbia în mână, neputând să se uite la el de teamă ca lacrimile care se adunau în adâncul gâtului ei să nu înceapă să o ia la vale pe obraz.

– Castelul Hepburn *nu* este casa mea. Casa mea este un conac vechi, dărăpănat din Lancashire care aparține familiei mamei mele de două secole. Apa se scurgere prin acoperiș, de parcă ar fi o sită, podelele scârțâie la fiecare pas și o familie de șoareci mișună în spatele șipcilor din bucătărie, strecurându-se în fiecare noapte înăuntru ca să fure firimiturile rămase de la cină. Cele mai multe dintre obloane atârnă strâmbe și nu se închid cum trebuie, și, când ninge, curentul bate atât de tare, că un strat subțire de gheață se formează pe *interiorul* ferestrelor. Coșul de fum al șemineului din salon se înfundă mai tot timpul, că nu știi niciodată când aprinzi focul dacă o să fii alungat din cameră de norul de fum. Se uită precaut la Jamie și constată că acesta avea o expresie chiar mai greu de descifrat decât înainte. Știu întotdeauna că vine primăvara deoarece un măcăleandru neobrăzat și partenera lui își construiesc un cuib în ilicele care crește chiar în fața ferestrei dormitorului meu. Când vin pe lume puii, ciripitul lor mă trezește în fiecare dimineață în zori. Bolta de la marginea livezii este pe punctul de a se prăbuși, fiind complet îngropată sub niște trandafiri sălbatici. Nu putu să oprească un zâmbet nostalgic să îi arcuiască buzele. Iar toamna, atunci când merele încep să cadă din copaci în livadă, tot universul miroase atât de înțepător și de dulce, că ai jura că aerul te poate îmbăta.

– Vorbești despre acest loc de parcă ar fi raiul pe pământ, dar cum rămâne cu toate comorile pe care Hepburn ți le poate oferi? Bijuteriile? Blănurile? Terenul? Aurul?

Ea îi aruncă o privire disperată.

– Le-aș da pe toate numai să mai pot merge o dată să caut mure prin pădure într-o dimineață frumoasă de vară.

– Dacă iubești atât de tare casa asta a ta, atunci de ce ai fost de acord să te căsătorești cu contele?

Emma se uită iar în umbră.

– Înainte ca tata să mă trimită la sezonul londonez, am primit o notificare prin care eram informați că urma ca scumpa noastră casă să fie luată de cei cărora le datora tata bani și că aveam trei luni la dispoziție să ne facem bagajele. Propunerea contelui a fost o mană cerească. În loc să ceară zestre, a stabilit cu tatăl meu o înțelegere financiară generoasă în schimbul mâinii mele. Suma este atât de mare, că tata, cu toată patima lui pentru pariuri și băutură, nu are cum să o cheltuiască. Mama va avea garantat un acoperiș deasupra capului pentru tot restul vieții. Și, în calitate de contesă, voi avea atât mijloacele financiare, cât și influența să sponsorizez debuturile surorilor mele în înalta societate. Le voi putea găsi soți și familii decente.

– În timp ce renunți la casa ta și la orice speranță de fericire? Jamie clătină din cap, o urmă de furie citindu-i-se pe pometii proeminenți. Dacă tatăl tău a băut și a pierdut la pariuri și ultimul sfanț al familiei, de ce trebuie să fii tu cea care să se sacrifice?

Ea se ridică de pe piatră și îl privi.

– Pentru că eu l-am adus în situația asta.

Capitolul 7

Timp de trei ani lungi, nimeni din familia ei nu îndrăznise să rostească aceste cuvinte. Cu toate acestea, iat-o, spunând ce avea pe suflet unui bărbat care era puțin mai mult decât un simplu străin pentru ea – și chiar un străin periculos, adevărul fie spus. Simți o ușurare atât de mare când rosti în sfârșit acest lucru cu voce tare, că îi luă un moment Emmei să bage de seamă zâmbetul neîncrezător al lui Jamie. Era genul de zâmbet pe care i l-ai oferi unui evadat de la institutul de boli mentale Bedlam care vorbește aiureli și pretinde că e Richard Inimă de Leu sau o budincă de vanilie.

– *Tu?* Tu l-ai determinat pe tatăl tău să se apuce de băut și de jocuri de noroc? Zâmbetul lui se transformă într-un pufnet

neîncrezător. Ce greșeală abominabilă puteai comite tu, zgâtie mică? Ai uitat pisica afară sau ai spart farfurioara din setul de porțelan preferat al mamei tale?

Emma își ridică bărbia sfidătoare.

– I-am frânt inima unui bărbat.

Aproape că se aștepta ca el să pornească în noi accese de râsete la gândul că ea era vreo seducătoare, dar, pe măsură ce continuă, zâmbetul lui dispăru treptat.

– Când aveam șaptesprezece ani, m-am dus în Londra să stau la mătușa mea Birdie și la verișoara mea Clara, pentru a-mi face debutul în societate. Totul mergea exact așa cum planificaseră părinții mei, și eram pe cale să-mi asigur o cerere de căsătorie din partea unui vicar tânăr și frumos, cu perspective excelente pentru un trai decent în Shropshire. După ce a obținut binecuvântarea entuziastă a tatălui meu, toate documentele logodnei au fost întocmite. Dar, cu mai puțin de o lună înainte să ne căsătorim, am hotărât că nu am nici o alternativă decât să anulez logodna.

– De ce?

Emma se întoarse cu spatele la el, mușcându-și buza de jos în timp ce o rușine veche îi aprinse obrajii.

– Mi-am dat seama că eram îndrăgostită de un alt bărbat. Lysander era cel de-al doilea fiu al unui marchiz și mă flata cu atenția lui de fiecare dată când ne întâlneam la vreun bal sau în timpul sesiunii de echitație din parc. Îmi căuta în mod intenționat compania și mă tachina cu atâta tandrețe, că nu a durat mult și m-am trezit gândindu-mă la el în fiecare clipă în care nu eram împreună. După ce am rupt logodna, l-am căutat să-i spun ce făcusem. M-am gândit că s-ar bucura nespus.

Jamie tresări de parcă anticipase rezultatul inevitabil al povestioarei ei rușinoase.

Zâmbetul crispat al Emmei nu sfida pe nimeni altcineva decât pe ea însăși.

– A fost îngrozit. Se părea că era pe punctul de a-și anunța propria logodnă cu o tânără moștenitoare din America – o moștenitoare foarte *înstărită* și foarte frumoasă, de origine americană.

Mi-a spus răspicat că fiica acceptabilă a unui baronet din Lancashire nu ar putea fi niciodată pentru el nimic mai mult decât un flirt – şi chiar unul cât se poate de pasager. Încercă să alunge amintirea suferinţei şi a umilinţei de a avea tânăra-i inimă sensibilă smulsă fără milă din piept. A fost destul de generos să sugereze că aş putea lua în consideraţie să-i devin amantă după ce avea să treacă o perioadă respectabilă de timp de la propria lui nuntă.

– Ce gentleman desăvârşit! declară Jamie, mijindu-şi ochii mai mult de revoltă decât de admiraţie.

Emma îşi plecă privirea.

– Când am refuzat, m-a bătut uşor pe mână cu drag şi m-a îndemnat să-mi caut logodnicul şi să-i cer iertare, înainte de a fi prea târziu.

– Dar nu ai făcut-o, spuse Jamie.

Nu era o întrebare.

Ea clătină din cap cu tristeţe.

– Poate că e mai bine că nu am făcut-o, pentru că s-a dovedit că era deja prea târziu. Habar nu aveam că aparenţa pioasă a logodnicului meu ascundea un caracter răzbunător. A angajat un avocat şi l-a dat în judecată pe tata pentru încălcarea promisiunii. Înţelegerea la care s-a ajuns a fost cât pe ce să ne arunce pe toţi în închisoarea datornicilor, iar scandalul a distrus orice speranţă pe care am avut-o vreodată să-mi găsesc o partidă decentă – şi a aruncat şi aruncă o umbră de îndoială asupra perspectivelor surorilor mele. Nici un bărbat nu voia să rişte să fie umilit public, aşa cum îl umilisem eu pe săracul de George. Din păcate, limba lui George s-a dovedit a fi aproape la fel de virulentă ca temperamentul său. Nu s-a mulţumit cu înţelegerea financiară şi a răspândit zvonuri că prietenia mea cu Lysander a fost mai *intimă* decât fusese în realitate. Nu pot spune că mi-a distrus reputaţia, dar a reuşit, cu siguranţă, să arunce o umbră de îndoială asupra ei. Genul de umbră menită să-i descurajeze pe toţi pretendenţii, mai puţin pe cei foarte dornici. Şi, cum nu a fost nimeni care să facă parte din categoria din urmă...

– Nenorocitul naibii, murmură Jamie. Mie mi se pare ca i-ai rănit orgoliul, nu că i-ai frânt inima.

Ea ridică din umeri.

– Mă tem că rezultatul a fost acelaşi. Tata a început să bea mai mult şi să participe tot mai des la jocuri de noroc. Rareori venea acasă înainte de ivirea zorilor, asta dacă mai venea. Îşi închise ochii pentru scurt timp, amintindu-şi zgomotul înfundat făcut de paşii tatălui ei pe trepte, vocile ridicate care se auzeau din dormitorul părinţilor ei în timp ce ea şi surorile ei se ghemuiau sub pături într-o tristeţe mută, prefăcându-se că dorm. Tata a avut întotdeauna o slăbiciune pentru cărţile de joc, dar cred că s-a amăgit că ar putea reface astfel averea familiei. Desigur, s-a întâmplat exact opusul. A ajuns să risipească puţinul care mai rămăsese din resursele noastre mizere, lăsându-ne la mila creditorilor.

Încruntătura lui Jamie se adânci.

– Şi lăsându-şi fiica la mila ţapuluiăluia bătrân şi destrăbălat.

Emma se întoarse spre el cuprinsă de frustrare, surprinsă să constate că tremura, cuprinsă de o înflăcărare pe care nu îşi permisese să o simtă de foarte mult timp.

– Nu ai nici un drept să-l judeci pe tata! Nu tu, care ai dovedit că eşti dispus să dai femeile la schimb pentru aur.

– Tot ce ştiu este că eu nu aş permite niciodată ca fiica mea să-mi achite datoriile în patul unui bărbat cum e contele!

– Indiferent de ceea ce crezi, tatăl meu nu este un om rău, ci pur şi simplu unul slab, spuse Emma, repetând refrenul care ieşise de pe buzele mamei ei de o mie de ori, încă de când era doar o fetiţă. Nu se face vinovat de nimic din toate acestea. Indiscreţia mea a fost cea care a distrus averea familiei mele şi reputaţia tuturor.

– Indiscreţie? Asta cred tinerele englezoaice că este indiscreţie: să îţi facă un bărbat cu ochiul din partea cealaltă a unei săli de bal aglomerată? Sau atunci când el îndrăzneşte să-i atingă mâna înmănuşată în timp ce o ajută să urce în trăsură? Toată lumea ştie că englezilor le curge prin vene ceai călduţ, nu sânge fierbinte, pasional. Măi să fie, aş fi dispus să pariez că acest tânăr pretendent bun de gură nu a fost nici măcar suficient de îndrăzneţ cât să te atragă în vreo grădină, la lumina lunii, şi să-ţi fure un sărut!

Privirea lui Jamie se fixă asupra buzelor ei, zăbovind suficient de mult cât să le facă să se simtă calde și răscoapte.

– Cu siguranță a furat un sărut! îl informă Emma, împotrivindu-se tentației de a-și răci buzele cu vârful limbii. Nu în grădină, ci în alcovul casei din oraș deținute de Lady Erickson. Atunci când nimeni nu se uita, și-a presat buzele de încheietura mâinii mele într-un mod șocant de îndrăzneț.

– Distrugându-ți onoarea în fața oricărui alt bărbat, fără îndoială, replică Jamie, tonul lui ironic ascuțindu-i accentul velar caracteristic.

Ea înțepeni.

– Eu am fost cea care a stricat totul. Eu am fost cea care a adus distrugerea familiei.

– Și acum te-ai decis să te căiești pentru păcatul de a refuza să te căsătorești cu un bărbat pe care nu-l iubeai căsătorindu-te cu un bărbat pe care vei ajunge să îl disprețuiești cât de curând. Erai doar un copil! Ochii verzi ai lui Jamie fulgerară cu o furie proaspătă. O fată naivă în vârstă de șaptesprezece ani care a confundat dorința unui bărbat cu dragostea și a plătit un preț prea mare.

Înăbușindu-și tulburarea, cum o tot făcuse încă din acea zi, Emma răspunse cu răceală:

– A fost o greșeală pe care nu mai am de gând să o repet.

De parcă vorbele ei ar fi fost o provocare, Jamie se dădu mai aproape de ea – periculos de aproape. Deși părea că planează asupra ei în lumina lunii, amenințarea nu era dată de înălțimea sau de forța lui, ci de delicatețea sarcastică a mângâierii lui când se întinse să-i dea după ureche o buclă rătăcită, permițând degetului său mare să zăbovească pe pielea mătăsoasă a obrazului ei.

– După ce te căsătorești cu contele, nu va trebui să îți mai faci griji din cauza asta. Nu vei avea parte nici de dragoste, nici de pasiune care să-ți dea bătăi de cap.

Emma nu putea nega adevărul din spatelor cuvintelor lui. După ce devenea mireasa contelui, nu avea să mai simtă niciodată cum inima amenința să îi sară din piept atunci când un bărbat

intra în încăperea în care se afla ea. Nu urma să mai simtă niciodată înfierbântându-i-se obrajii la simpla menționare a numelui lui. Nu avea să mai simtă niciodată o dorință mistuitoare adânc în interiorul ei, în anticiparea atingerii lui.

Ca dorința mistuitoare pe care o simți în momentul când se uită în sus, în răceala misterioasă din ochii lui Jamie Sinclair.

Înainte să poată băga în seamă avertizarea pe care inima ei i-o urla în urechi, gura lui o acoperi pe a ei, plimbându-se peste buzele ei cu o blândețe seducătoare. Poate că arăta și se comporta ca un scoțian sălbatic, dar săruta ca un prinț. Își plimbă suav buzele înainte și înapoi peste ale ei, știind exact cât de multă presiune să aplice pentru a-i convinge buzele să răspundă, ademenind-o să lase garda jos și să-i permită limbii lui să se strecoare în interiorul gurii ei.

Emma se înfiorase când își imaginase că primul ei sărut real avea să vină din partea buzelor uscate și crăpate ale contelui. Dar fu cuprinsă de un alt fel de fior, care îi făcu pielea de găină, când îi permise acestui străin să îi acapareze gura. Nici măcar nu îndrăznise să viseze vreodată să-i permită lui Lysander astfel de libertăți șocante, nici chiar atunci când fiecare gând din timpul zilei era acaparat de el și de viitorul de care ea credea că aveau să se bucure împreună, cu sărutări pure și plimbări lungi pe pajiști însorite, în care aveau să discutate despre cărțile care le plăceau amândurora.

Sărutul acesta nu avea nimic pur. În timp ce limba lui Jamie își făcea jocul cu ea, mâinile ei se desfăcură încă o dată pe întinderea pieptului lui musculos neted și tare, și ea simți furnicături în degetele care îi atingeau sfârcurile ca de piatră. Se părea că, până la urma, nu fugise prea departe – sau nu suficient de repede. Umbrele o prinseseră în cele din urmă. Pe măsură ce întunericul lor seducător o învăluia, nu mai simți nevoia imperioasă de a evada, corpul ei cedând unei toropeli delicioase, în care îi era imposibil să mai facă altceva decât să se legene ușor în brațele acestui bărbat.

Se simțea de parcă era din nou pe marginea aceea îngustă, pregătindu-se pentru o cădere care îi putea frânge nu numai oasele, ci și inima.

Ar fi putut să se agațe de o ultimă fărâmă din respectul de sine dacă Jamie nu s-ar fi retras el primul. Sau dacă nu ar fi fost nevoită să se lupte cu dorința șocantă de a-l trage înapoi, să îi mai simtă încă o dată gura delicioasă.

El se uită în jos la ea, cu genele groase, întunecate, care îi ascundeau ochii, la fel de prudente ca ale ei. Dacă voise să-i arate puțin din ceea ce avea să-i lipsească dacă se căsătorea cu contele, atunci reușise, dincolo de așteptările lui cele mai îndrăznețe. Și dacă sărutul fusese modul lui de a o pedepsi pentru nesupunere, atunci ea îl subestimase. Era mult mai diabolic și mai periculos decât se temuse ea.

Lăsă să iasă un oftat de oboseală. Se forță să nu își ia privirea de la el, perfect conștientă că încă își sprijinea mâinile de pieptul lui.

– Asta a fost pedeapsa mea pentru că am fugit? șopti ea.

– Nu, răspunse el, încordarea maxilarului său făcându-l să arate chiar mai nemilos. A fost pedeapsa mea pentru că am fost destul de prost să vin după tine.

Înainte ca ea să încerce să înțeleagă înțelesul vorbelor lui, o apucă de încheietura mâinii și începu să o tragă departe de faleză.

– Ți-ai uitat lanțurile sau frânghia? întrebă ea, uimirea ei transformându-se în furie când se văzu nevoită să facă doi pași pentru fiecare dintre pașii lui lungi, despotici. Sunt sigură că ai șterpelit o groază de animale la viața ta. Sunt surprinsă că nu încerci să-ți impui numele de Sinclair asupra mea de parcă aș fi o juncă sau oaie care s-a depărtat prea tare de pășune.

– Nu mă tenta, mormăi el.

– Te-ai gândit măcar la chinul la care îmi supui familia? Fir-ar să fie, mama și surorile mele probabil sunt îngrijorate de moarte pentru mine! Și cum rămâne cu tatăl meu? Ce se întâmplă dacă acest lucru îl face să se refugieze în băutură?

– Familiei tale devotate nu i-a păsat când te-a vândut contelui. Sunt sigur că nu se vor supăra că te împrumut pentru câteva zile.

Emma simți cum frustrarea ei – și nervozitatea – creștea cu rapiditate.

– Dacă nu îmi dai drumul, mă voi simți nevoită să fug din nou. Nu am de gând să las neînțelegerile voastre stupide să-mi distrugă familia!

Jamie se opri atât de brusc, că ea aproape se lovi de spatele lui. Se întoarse și îi aruncă o privire nemiloasă. Cu sufletul la gură preț de o clipă, ea crezu că avea de gând să o sărute din nou sau să-i facă ceva și mai rău. Dar el doar se aplecă până când nasul lui aproape că îl atinse pe al ei.

– Nu știi nimic despre noi și neînțelegerile noastre, fătucă. Poate că tu consideri că-i datoria ta față de familie să fugi, dar eu consider că e de datoria mea – de dragul clanului meu – să te opresc. Ar trebui să te gândești bine înainte să încerci să fugi din nou în sălbăticie. Îi aruncă o privire cu o familiaritate îndrăzneață care o făcu să fie iar străbătută de un fior. Pentru că, dacă ai încerca să fugi din nou, aș putea pur și simplu decide că virtutea ta este mai de preț pentru mine decât pentru conte.

Încă ținând-o strâns de încheietură, el își reluă ritmul neobosit, neoferindu-i nici o altă variantă decât să se împleticească în urma lui sau să se lase târâtă. Se făcuse pe deplin înțeles. Îi explicase clar care erau regulile. În cazul în care Emma decidea să fugă, își semna singură sentința.

Jamie continuă în același ritm, luptându-se cu remușcările care îi dădeau târcoale. Emma îl forțase pur și simplu să o amenințe cu ce era mai rău. Fusese un miracol că reușise să o salveze înainte de a se prăvăli cu tot cu stâncă în defileu. Dacă încerca să fugă din nou, era posibil să nu mai ajungă la timp pentru a o salva de la o astfel de căzătură sau de o pisică sălbatică înfometată. Îi îngheță sângele în vene când își imagină ce priveliște l-ar fi așteptat dacă ar fi ajuns la ea cu doar câteva minute mai târziu.

O trase nerăbdător de mână. Dacă nu mărea pasul, în curând avea să ajungă să o târască în sus pe munte, și toate speranțele

lui de a reveni cât de repede în tabără şi de a câştiga câteva ore preţioase de somn înainte de răsăritul soarelui aveau să se ducă pe apa sâmbetei.

Atunci când se izbi de el, aproape făcându-i pe amândoi să-şi piardă echilibrul, se întoarse, exasperarea lui fiind pe punctul de a se transforma în furie.

– La naiba, femeie, dacă nu mergi mai...

Nu avu nevoie de mai mult de o privire pentru a-şi da seama că Emma nu încercase în mod intenţionat să le încetinească ritmul. De-abia se ţinea pe picioare, cu ochii pe jumătate închişi. În vreme ce Jamie o privea, genunchii începură să îi cedeze.

Blestemându-şi propria încăpăţânare, se repezi şi o prinse înainte să cadă. Când o ridică în braţe ca pe un prunc, nu scoase mai mult decât un murmur vag de protest, şi el ştiu că era cu adevărat epuizată şi nu voia doar să i se împotrivească încetinindu-le înaintarea. Ochii ei se închiseră, şi pistruii ei creară un contrast puternic pe obrajii palizi. Era clar că nu putea continua, nici pe jos, nici în braţele lui. Nu îi rămânea decât să înnopteze cu ea aici.

Îi sprijini cu o grijă corpul firav de un buştean căzut, apoi porni să strângă suficiente lemne cât să facă un foc. În afară de porţiunile invadate de plopi şi de molizi, nu era nici un adăpost pe aceste povârnişuri din josul muntelui, nici măcar un hambar abandonat sau o colibă a vreunui mic arendaş. El folosi iasca pe care o purta întotdeauna cu el pentru a aprinde nişte beţigaşe într-o flacără timidă, apoi se întoarse şi o găsi pe Emma încă ghemuită acolo pe buştean, cu ochii închişi – în mod clar prea înfrigurată, tristă şi epuizată ca să mai încerce să facă orice altceva. Rochia ei frumoasă începea să arate ca firele dintr-o pânză de păianjen; tălpile condurilor se tociseră pe alocuri, expunând tălpile subţiri, pline de sânge şi zgâriate.

Nu se putea spune că era ziua – sau noaptea – nunţii pe care să o merite o femeie. Fătuca rămase total nemişcată, în afară de uşoara umflare şi dezumflare a pieptului ei, un lucru care îl tulbură pe Jamie chiar mai mult decât dacă ar fi continuat să tremure incontrolabil. O nuanţă slabă de albastru îi umbrea buzele,

aceleaşi buze care se încălziseră şi înfloriseră sub atingerea buzelor lui cu doar puţin timp în urmă, invitându-l să exploreze căldura de mătase a gurii ei.

Când un val de poftă periculoasă îi străfulgeră corpul, Jamie îşi trecu o mână prin păr, urându-se fiindcă se simţea atât de teribil de neajutorat. Era obişnuit să aibă grijă de oamenii lui, dar ei erau rezistenţi, la fel de robuşti ca o turmă de capre de munte. Ei nu aveau nevoie neapărat să fie protejaţi sau răsfăţaţi, ci mai degrabă mânaţi de la spate.

Plecase în fugă după ea fără să-şi ia nici măcar o haină sau o manta. O putea încălzi doar cu focul şi cu căldura propriului său corp. Dar, după ce fusese îndeajuns de prost să îi guste buzele, ultimul lucru pe care îl voia – sau de care avea nevoie – era să doarmă în acea noapte în braţe cu mireasa lui Hepburn.

Capitolul 8

Emma deschise ochii alene şi se găsi învelită într-un cocon minunat de căldură. Era obişnuită să se trezească cu picioarele reci ale lui Ernestine pe coapsă sau cu firavul cot ascuţit al Edwinei în coaste. Acum se simţea ca şi cum ar fi stat în pătura ei preferată, în faţa unui foc confortabil, într-o zi de iarnă cu zăpadă.

Dacă totul era doar un vis frumos, nu avea nici un chef să se trezească. Căscă şi se dădu cu spatele chiar mai aproape de sursa de căldură ademenitoare.

Auzi un mormăit de durere periculos de aproape de urechea ei. Ceva tare îi presa cu fermitate şezutul moale, făcând-o să uite de amorţeala ei somnolentă.

Făcu ochii mari. Inima începu să o ia la trap. Nu o pernă o ferea de solul dur, ci braţul unui bărbat – musculos şi colorat de sărutul soarelui. Încercând să nu se mişte sau să respire, îşi mută privirea încet în jos. Celălalt braţ al bărbatului se strângea posesiv în jurul taliei ei.

Cum visul ei se transforma într-un coşmar, Emma sări în faţă şi trase o gură mare de aer, ca să poată ţipa. O palmă îi astupă gura, înăbuşind sunetul înainte ca acesta să se înalţe. Braţul din jurul taliei ei o prinse cu putere, forţând-o să se întindă înapoi lângă corpul ferm al atacatorul.

Pesemne fusese treaz tot timpul, aşteptând acest moment.

Un fior de neputinţă îi străbătu corpul când Jamie Sinclair îi şopti răguşit la ureche, precum o înghiţitură de whisky cald:

– Linişte-te, fătucă. N-o să-ţi fac nici un rău. Ea rămase nemişcată ca o stranã de piatră. Şi nici nu o să te violez, adăugă el, vocea lui atingând o octavă imposibilă.

Emma strânse tare din ochi, şi obrajii i se înfierbântară. Nu auzise un astfel de cuvânt şocant de pe buzele nimănui. De unde venea ea, femeile nu erau violate. Erau compromise. Sau ruinate. Sau erau suficient de nebune să-i permită unui domn prea multe libertăţi ori îndeajuns de neglijente cât să aleagă o alee umbrită. Indiferent de soarta sumbră care le-ar fi aşteptat, se sugera întotdeauna că într-un fel vina le aparţinea şi lor.

Cum ea rămase nemişcată în braţele lui, Jamie îşi dădu, probabil, seama că promisiunea lui nu suna deloc credibil atâta timp cât erecţia lui tare ca piatra încă îi înghiontea fundul.

Oftatul lui îi gâdilă Emmei micile fire de păr din dosul urechii.

– Îmi imaginez că nu ştii prea multe despre bărbaţi şi obiceiurile lor, dar aceasta este o stare în care se găsesc adesea la trezire. Nu are nimic de-a face cu tine.

Nici măcar el nu părea pe deplin convins. Destul de ciudat, uşoara crispare din vocea lui o făcu să aibă încredere în el. Pe măsură ce se relaxă învăluită de corpul lui cald, el îşi luă palma de pe gura ei.

El avea dreptate. Emma crescuse alături de mama ei, de trei surori şi de un tată mai mult absent – cel puţin în ultimii ani. Ştia foarte puţine despre bărbaţi şi despre obiceiurile lor şi ceea ce afla i se părea din ce în ce în ce mai uimitor.

După un moment stânjenitor de tăcere, curiozitatea ei îi depăşi frica, şi şopti:

– Te doare?

El medită la întrebarea ei, după care spuse liniştit:

– În momentul de faţă, cred că aş prefera un glonţ între ochi.

– Dacă-mi dai pistolul tău, se poate aranja.

Emma aproape că ar fi putut jura că auzise un oftat îndurerat. Când se roti cu precauţie ca să îl vadă, mâna lui îi alunecă în jos de pe talie, odihnindu-se pe şold de parcă acolo i-ar fi fost menit să stea. Se uită în sus la el în lumina timidă a zorilor. Umbra de barbă de pe maxilarul lui devenise mai intensă în timpul nopţii, făcându-l să aibă aspectul suplu şi dur al unui pirat.

Era cu adevărat un bărbat de o frumuseţe ieşită din comun. Pentru un bandit de rând. Înainte să împiedice fluxul de gânduri să o ia la vale, se pomeni întrebându-se cum ar fi să te trezeşti în fiecare dimineaţă în braţele unui astfel de bărbat.

Şi să dormi în braţele lui în fiecare noapte.

Următoarele cuvinte ale lui o treziră înapoi la realitate, în zorii unei zile umede şi reci.

– Erai pe jumătate îngheţată şi al naibii de aproape de a cădea lată de epuizare aseară. Nu am putut decât să fac un foc şi să instalez aici tabăra pentru noapte.

– Cât de grijuliu din partea ta, spuse ea tăios, tonul ei sugerând contrariul. Presupun că nu ai avut încotro şi a trebuit să mă şi iei în braţe.

Ochii lui se întunecară.

– Am crezut că am fost clar aseară când ţi-am spus că nu ai de ce să îţi faci griji din cauza aceasta, atâta timp cât nu încerci să fugi din nou.

Dacă era adevărat, atunci de ce atingerea lui o făcuse să se simtă de parcă avea toate motivele din lume să se teamă şi risca să piardă totul?

– Mi-ai promis că nu-mi vei face rău atâta timp cât contele îţi va oferi ceea ce vrei. Dar ce se întâmplă dacă refuză? întrebă ea, deşi ştia că nu era o întrebare potrivită.

Singurul răspuns al lui Jamie fu dat de încleştarea maxilarului său robust şi de sclipirea din ochii lui care ar fi putut trece drept regret.

*

Când ajunseră înapoi la tabără, oamenii lui Jamie tocmai începeau să iasă din pături şi să se învârte în stânga şi în dreapta. Unii se scărpinau pe burtă sau în cap, iar alţii mergea adormiţi spre adăpostul copacilor, ca să se uşureze. Emma se opri la marginea copacilor, urmărind spectacolul amuzant dat de bărbaţii ciufuliţi şi neîndemânatici cu ochii larg deschişi, deopotrivă de amuzament şi de groază. Nu ştia cum să reacţioneze, să chicotească sau să-şi acopere ochii cu mâna. Chiar şi în momentele lui de desfrâu, tatăl său îşi făcea mereu apariţia la micul dejun fără nici un fir de păr nelalocul lui. Deşi portofelul îi era gol şi ochii injectaţi de la cât gin turnase pe gât cu o noapte în urmă, vesta lui era mereu netedă şi lavaliera frumos înnodată.

Având în vedere cât whisky băgaseră aceşti bărbaţi în ei noaptea trecută, din câte văzuse ea, era uimită să-i vadă în picioare înainte de ora prânzului.

Un băiat deşirat, cu o claie dezordonată de păr de culoarea şofranului, se opri în mijlocul căscatului şi aruncă o privire curioasă în direcţia lor. Emma se agăţă de cotul lui Jamie, cuprinsă de un val brusc de umilinţă.

– Dar cu reputaţia mea cum rămâne? Dacă oamenii tăi ne văd întorcându-ne din pădure împreună, nu îşi vor imagina ce e mai rău?

– S-ar putea, recunoscu Jamie, aruncându-i o privire gânditoare. Dar doar dacă le permitem asta.

– Nu înţeleg. Cum îi putem împiedica?

El ridică din umeri.

– Ce modalitate e mai bună pentru a-ţi protejezi reputaţia decât să-ţi ofer şansa de-a ţi-o apăra?

– Să mă apăr de ce?

– De asta, spuse el, etalându-şi dinţii albi într-un rânjet leneş care o făcu pe Emma să simtă că sângele stătea să îi fiarbă în vene.

Înainte ca ea să îi poată pricepe avertizarea, Jamie îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei şi o aplecă pe spate pe celălalt braţ, buzele lui punând stăpânire pe ale ei cu un nesaţ plin de dorinţă care o lăsă fără suflare.

Deşi ameţită de şoc şi dorinţă, Emma trebui să-i dea dreptate. Era exact genul de sărut pe care un bandit îl putea fura de la domniţa pe care o răpise. Genul de sărut pe care un pirat l-ar putea apăsa pe buzele unei domnişoare înainte de a o forţa să i se supună. Genul de sărut pe care Stăpânul Lumii Subpământene i l-ar fi putut fura Persefonei înainte de a o duce în bârlogul lui unde să-i prezinte delicii chiar mai întunecate şi mai irezistibile.

În momentul în care o lăsă să-şi recapete buimacă suflul, ea fu periculos de aproape să uite cu totul de prezenţa oamenilor lui. Precum şi propriul ei nume.

– Loveşte-mă, îi şopti el în timp ce îi atingea buzele.

– Poftim? icni ea.

– Loveşte-mă, repetă el. Şi asigură-te că eşti convingătoare.

În timp ce el se îndepărtă de ea, cu un zâmbet îngâmfat curbându-i buzele, Emma nu îşi dorea decât să-l apuce de urechi şi să-i lipească iarăşi gura de a ei.

În schimb, ea îşi retrase pumnul şi-l lovi în maxilar, suficient de tare cât să-l facă să se clatine.

Aproape că se aşteptă să-şi încalce promisiunea de a nu-i face rău ripostând cu un pumn mare de-al lui. Dar el doar ridică dintr-o sprânceană, afişând o mină mirată şi frecându-şi cu grijă falca.

Emmei îşi ridică vocea îndeajuns cât să fie auzită de toată lumea.

– Nu ştiu ce te face să crezi că aş vrea să sărut o bestie ca dumneata. Ba chiar aş paria că voi, scoţienii, vă trataţi oile cu mai mult respect decât femeile! Întorcându-se uşor, astfel încât umerii puternici al lui Jamie să îi împiedice pe oamenii lui să o vadă, ea zâmbi dulce la el şi adăugă pe o voce joasă: Ei bine... a fost suficient de convingător?

Strălucirea întrebătoare din ochii lui se transformă uşor încet într-una de admiraţie.

– O palmă de la o lady ar fi fost de ajuns, murmură el, apoi se aplecă spre ea într-un mod ameninţător şi spuse cu o voce răsunătoare: Să ştii că oile noastre nu au nevoie să fie sărutate atunci când le curtăm. O simplă bătaie blândă pe spate este suficientă, de obicei.

Un vuiet de râs pe înfundate se ridică în aer din partea oamenilor lui Jamie. Renunțaseră a se preface că se scărpinau și se uşurau şi stăteau acum cu ochii holbați și cu gura căscată, trăgând cu urechea cu neruşinare la conversația lor.

Emma îşi puse mâinile în şolduri, începând să îşi intre în rol. În zilele mai fericite, ea şi surorile ei organizau o pantomimă şi un spectacol de amatori pentru părinții lor în fiecare an de Crăciun. Când avea unsprezece ani, jucase un rol foarte convingător drept Kate, din *Îmblânzirea scorpiei*, față de interpretarea sâsâită a lui Ernestine a personajului Petruchio.

– Oaia dumitale poate găseşte irezistibile încercările brute de a le atrage, dar eu v-aş fi recunoscătoare dacă v-ați ține departe de mine labele murdare de Sinclair!

El se uită pofticios în jos la ea.

– Poate că te surprinde să afli că eu nu primesc, de obicei, nici o reclamație din partea doamnelor legată de locurile în care îmi pun labele mele murdare de Sinclair.

– Din partea doamnelor? Ha! Barmanițele şi păstorițele de gâşte cu greu se pot numi doamne, mai ales atunci când trebuie să le plăteşti cu monede furate pentru a le cumpăra bunăvoința. O doamnă adevărată nu ar aprecia avansurile unui sălbatic brutal şi hoț de mirese ca dumneata!

El se aplecă pentru a-i netezi o buclă de pe obraz, degetele lui atingându-i pielea într-o mângâiere batjocoritoare.

– Poți protesta cât doreşti, fătuco, dar eu încercam doar să îți ofer să te înfrupți puțin din ceea ce vrea fiecare femeie, fie ea doamnă sau nu. Ceva ce babalâcul ăla sfrijit pe care ți l-ai ales drept mire nu va fi niciodată în stare să facă.

Cum vorbele lui chiar aveau un sâmbure de adevăr, Emma se strădui să pară indignată şi nu tristă în timp ce îl privea întorcându-se şi depărtându-se, şoldurile lui zvelte unduindu-se cu o mândrie naturală. În timp ce oamenii lui îşi mutară privirea de la ea şi se apucară repede de făcut altceva, ea îşi duse degetele tremurânde la buze, întrebându-se dacă nu cumva, pentru a-i apăra reputația, puseseră în risc ceva chiar mai vulnerabil.

Capitolul 9

Spre uşurarea profundă a Emmei, Jamie îl lăsă pe băiatul deşirat cu claia de păr de culoarea şofranului să stea de pază în timp ce ea îşi îndeplinea spălarea de dimineață pe malul unui pârâu din apropiere. După ce fusese profund zguduită de ceea ce se voise a fi doar un sărut fals, se îndoia că ar găsi curajul de a se dezbrăca dacă Jamie ar fi pe undeva prin apropiere.

Nu mai era nici urmă de nor, cerul căpătând o nuanță orbitoare de azur. Deşi încă mai era răcoare, razele strălucitoare ale soarelui se strecurau printre crengile mestecenilor zvelți care creşteau de-a lungul pârâului, căldura lor împrăştiind mirosul pământului care se trezeşte la viață. Emma nu putu rezista dorinței de-a trage adânc în piept aerul proaspăt şi înviorător. Aproape că te puteai lăsa amăgit că nu mai e mult şi vine primăvara, chiar şi în acest climat iernatic şi aspru.

După ce isprăvi cu nevoile cele mai presante, îngenunche lângă pârâu şi îşi stropi fața cu apa rece. Dornică să scape de cârpa zdrențăroasă care fusese cândva rochia ei de mireasă, se ridică şi aruncă o privire furişă peste umăr. După ce pusese o grămadă de lucruri pe un ciot din apropiere, băiatul se retrăsese şi stătea de pază la marginea pinilor, cu spatele la ea.

– N-o să tragi cu ochiul, nu? strigă ea la el.

– Oh, nu, domniță, o asigură el, înghițitul său nervos acoperind chiar şi susurul pârâului. Jamie mi-a spus că, dacă mă prinde că mă uit, o să-mi tragă o mamă de bătaie soră cu moartea, chiar aşa.

Emma se încruntă.

– Jamie ăsta al tău te amenință de multe ori cu bătaia?

– Doar când merit, răspunse el în timp ce ea căuta pe dibuite la spatele ei rândul nesfârşit de butoni de sidef care îi fixau corsajul.

Ar fi fost mult mai comod dacă Jamie i-ar fi răpit şi slujnica odată cu ea.

După ce se strofocă puțin, în mare măsură fără folos, își prinse degetele în spatele butonilor și trase cu putere. Mătasea scumpă cedă de la cusături, butonii zburând în toate direcțiile. Ea simți o satisfacție trădătoare, urmată de un junghi ascuțit de vinovăție. Contele plătise, probabil, o avere pentru acea rochie. Insistase să-i asigure un întreg trusou croit de cea mai la modă modistă franceză din Londra. Și surorile ei se bucuraseră de beneficiile generozității lui. Un cufăr plin cu rochii, conduri și bonete ajunsese la conac exact la timp pentru călătoria lor spre Ținuturile Înalte. Casa răsunase de chiotele lor de bucurie în timp ce făceau piruete în fața oglinzii mari cu rame mobile din dormitorul mamei și își aruncau bonetele de la una la alta, încercând fiecare să descopere stilul care îi punea cel mai bine în valoare tenul.

Emma își dădu seama că ar trebui să fie mai mult decât rușinată de cât de rar gândurile ei se îndreptaseră către mirele ei de când îi fusese smulsă din brațe. Se îndoia că inima lui fragilă putea îndura prea multe șocuri înainte de a ceda. Jamie Sinclair n-avea decât să încerce să o întoarcă împotriva contelui cu jumătăți de adevăruri și cu ura lui irațională, dar ea ar face bine să nu uite cui trebuia să îi fie loială.

Îndepărtă corsetul integrat în corset de parcă ar fi evadat dintr-o cușcă, masând urmele roșii rămase pe pielea ei sensibilă.

– Pari destul de tânăr ca să te alături unei bande de proscriși, îi spuse ea însoțitorului ei când merse să cerceteze grămada de articole de îmbrăcăminte de pe butuc. Jamie îi oferise o tunică cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni care ar fi fost, fără îndoială, numai bună de purtat pe sub fuste. Dar aici, în sălbăticie, de unde să facă rost de fuste?

– Oh, dar îs bărbat în toată puterea cuvântului, doamnă. Voi face paișpe ani în vara ce-o veni.

De aceeași vârstă cu Edwina, care încă mai dormea cu ponosita și mult iubita ei păpușă de cârpă culcușită sub cap.

Încruntându-se, Emma își trase tunica peste cap. Piele tăbăcită de căprioară o acoperea până la jumătatea coapsei. Țesătura părea moale ca o catifea pe pielea ei și, cu toate acestea, era suficient de rezistentă pentru a o proteja de adierea rece a vântului.

– Și cum de ai ajuns să faci parte din acest grup pestriț? Sinclair te-a răpit și pe tine?

– Da, doamnă. M-a răpit din ghearele paznicului de vânătoare al lui Hepburn chiar înainte ca bărbatul să dea drumul la topor și să-mi taie mâna dreaptă.

Emma se răsuci, strângând pantalonii la piept. Respectându-și cuvântul, băiatul încă aștepta în poziție de drepți și se uita în partea opusă, la fel de loial ca orice soldat care a primit ordin de la ofițerul lui.

Pesemne îi simți mirarea, deoarece continuă pe un ton sec, chiar apologetic:

– Știți, am fost prins fugărind un cârd de iepuri de câmp pe terenurile contului. Fusese o iarnă lungă, și holera îmi răpise mama și tatăl. Burdihanul îmi era jalnic de gol, dar tot mă făceam vinovat. Toată lumea știe care este pedeapsa pentru furt, și eu aveam aproape nouă ani atunci, adică destul de mare să știu ce mă aștepta în cazul în care eram prins.

Cuprinsă de groază, Emma își duse mână la gură. Ce fel de monstru i-ar ordona slujitorului său să-i taie mâna unui copil înfometat pentru că a furat un iepure? Cu siguranță, un nobil civilizat nu ar aproba o astfel de atrocitate. Poate contele își petrecuse iarna la casa sa din Londra la acea vreme și paznicul de vânătoare luase de capul lui hotărârea să pună în aplicare un act de justiție atât de dur și de groaznic fără știrea stăpânului.

– Ce s-a întâmplat cu paznicul de vânătoare? întrebă ea, regretând că a pus acea întrebare de îndată ce îi ieși pe buze.

Nici nu fu nevoie să-i vadă fața băiatului. Putea simți zâmbetul din glasul lui.

– Contele a trebuit să angajeze pe altcineva.

Emma se întoarse agale cu spatele, degetele ei intrând în țesătura elastică a pantalonilor. Își dorea să simtă tot dezgustul și disprețul din lume pentru Jamie Sinclair, dar tot ce putea vedea cu ochii minții era un topor ridicat al cărui tăiș strălucea în lumina soarelui, chipul murdar și alb de groază al unui copilaș.

Alungând efectul îngrijorător pe care povestea băiatului o avu asupra ei, își trase pantalonii pe ea. De îndată ce își îndoi

manşetele ca să nu i se târască pe pământ, constată că i se potriveau aproape perfect. Jamie trebuie să-i fi confiscat de la vreunul dintre oamenii lui mai mici. Veşmintele lui ar fi înghiţit-o cu totul.

Emma aruncă o privire peste umăr la propriul fund, minunându-se de modul decadent în care pielea de căprioară se mula pe curbele ei. Un rânjet îi curbă buzele când îşi imagină cum i-ar sta inima mamei dacă ar vedea-o într-o astfel de ţinută. În Lancashire, simpla vedere a gleznei feminine era suficientă să stârnească un scandal care să persiste timp de generaţii întregi. Dolly Strothers şi Meriweather Dillingham fuseseră forţate să se căsătorească după ce Dolly se împiedicase în timp ce ieşea dintr-o trăsură şi, din neatenţie, lăsase la vedere jartiera de deasupra genunchiului, îmbujorându-l pe tânărul vicar!

Mama ei preferase să închidă ochii la faptul că Emma ieşea din casă în vreo dimineaţă friguroasă de iarnă echipată cu haina de vânătoare a tatălui ei şi cu pantalonii lui supradimensionaţi. Când un cocoş de munte proaspăt prăjit sau un iepure îşi făcea apariţia la cină după o săptămână fără nici o bucăţică de carne, mama ei îşi pleca pur şi simplu capul şi mulţumea bunului Dumnezeu pentru grija Sa binevoitoare, ignorând faptul că fiica ei cea mai mare se trezise înainte de ivirea zorilor pentru a-L ajuta în lucrarea Lui.

Emma fu mai mult decât uşurată când găsi o pereche de cizme rezistente din piele pe care să le încalţe, în locul condurilor ei fragili din piele de căprioară. Erau cu vreo trei numere mai mari, dar, spre norocul ei, erau însoţite de o pereche de ciorapi groşi de lână.

Fu pe punctul de a-i spune băiatului că se putea întoarce fără a-şi risca pielea, când îşi dădu seama că unul dintre lucrurile oferite de Jamie era încă întins pe butuc.

Era o fâşie îngustă de piele tăbăcită, lungimea perfectă pentru a-i lega părul la spate şi a-l împiedica să zburde sălbatic în bătaia vântului. Uimită de bunătatea acestui gest, Emma încercă să îşi descurce cât de mult putu părul cu ajutorul degetelor, după care folosi fâşia de piele ca să adune cascada mare de bucle la ceafă.

Nu era tocmai o panglică de satin luată din vitrina vreunui magazin al unui negustor de pânzeturi de pe Bond Street, dar, în momentul acela, cu greu ar fi putut găsit un cadou mai practic sau mai drag.

Fără zeci de ace de păr care să-i înghiontească scalpul, ea simţi că pluteşte într-o stare de ameţeală plăcută. Şi era ridicol de plină de voie bună, simţindu-se aproape la fel de tânără şi de lipsită de griji ca atunci când era o fetiţă şi împreună cu surorile ei făcea tumbe în grădina casei lor de la ţară din zori până seara, ca un cvartet de căţeluşi robuşti.

Dar, când se întoarse, tânărul ei paznic o aştepta, un memento crud al faptului că nu era deloc liberă, ci captivă în mâinile unui bărbat periculos dispus să recurgă la furt, răpire şi chiar crimă pentru a obţine ceea ce voia.

Cei din familia Sinclair fuseseră întotdeauna renumiţi pentru trei lucruri – mintea lor ageră, pumnii rapizi şi temperamentul impulsiv. Adevărul fie spus, în ceea ce privea temperamentul, aveau un fitil lent, care putea mocni zile întregi – sau chiar zeci de ani – înainte de a exploda în cele din urmă într-o furie despre care se dusese vorba că putea dărâma zidurile oricărui castel şi putea pune la pământ păduri întregi. Poate că nu ţipau la tine dacă îi jigneai, dar erau perfect capabili să rămână în expectativă până când se ivea posibilitatea de a te tăia fâşiuţe şi a te îngropa în cincisprezece morminte diferite.

În timp ce Jamie se plimbă în jurul cailor, aşteptându-l pe Graeme să se întoarcă împreună cu Emma, auzea deja sfârâitul fitilului în urechi, pe un ton jos, dar la fel de imposibil de evitat ca murmurul vântului printre pini. Acesta era şi motivul pentru care, după ce se scurse aproape o jumătate de oră, oamenii lui încetară să-i mai arunce ocheade agitate şi îşi îndreptaseră atenţia spre lustruirea oblâncurilor care străluceau deja, verificându-şi chingile care fuseseră strânse deja de mai bine de şase ori.

Jamie ştia că erau încă nedumeriţi de scena de mai devreme dintre el şi Emma. Nu era genul care să convingă – sau să sărute – cu forţa o femeie, fie ea scoţiană sau englezoaică. Se opri

uitându-se trist în direcția pârâului suficient de lung cât să-i atragă atenția vărului său, iar Bon îi făcu delicat cu mâna și îi trimise prin aer un sărut în zeflemea.

În loc să-l strângă pe Bon de gât cu mâinile goale, Jamie preferă să verifice căpăstrul de pe calul său. Pierduseră timp prețios făcând popas în acest loc. Trebuiau să ajungă într-o zonă mai înaltă a muntelui, ca să fie siguri, pentru eventualitatea în care se înșelase și Hepburn decidea să-și trimită oamenii pe urmele lor fără a mai aștepta cererea de răscumpărare.

Începuseră să se teamă că Emma l-ar fi putut lovi pe Graeme cu o piatră în cap și că își croia chiar acum cu veselie drum spre poalele muntelui, când fata se ivi la marginea poienii, cu flăcăul stând la câțiva pași respectuoși în spatele ei.

Jamie scăpă frâiele printre degetele dintr-odată amorțite. Când o văzuse prima oară pe mireasa lui Hepburn în fața altarului abației, arăta atât de palidă și de lipsită de viață, ca un miel care era dus la tăiere. El presupusese că teama de el îi scursese toată culoarea din obraji și o făcuse să arate de parcă purta un giulgiu în loc de haine de mireasă.

Poate că așa stătuseră lucrurile atunci, însă acum se întorsese din poiană drept cea mai îndrăzneață dintre femei. Adierea înțepătoare îi aduse bujori în obraji și îi aprinse o scânteie în ochii ei albaștri. Pielea deschisă acoperită de un voal arămiu de pistrui părea să strălucească sub mângâierea soarelui. Și, deși picioarele ei subțiri erau încetinite de cizmele greoaie din piele, mersul ei trăda o vioiciune plină de hotărâre.

Cu colțul ochiului, Jamie văzu că Bon rămase cu gura căscată. Vărul său habar n-avea că Jamie îi șterpelise hainele din cobur în timp ce el fusese să se ușureze în pădure. Până și Bon trebui să recunoască faptul că Emma arăta incomparabil mai bine decât el în hainele acelea. Se potriveau perfect gratiei ei vioaie, făcând-o să arate precum un spiriduș care tocmai ieșise din scorbura unui copac după un odihnitor somn de o sută de ani.

Când se apropie, privirea lui Jamie alunecă spre moliciunea roz ca de petală a buzelor ei. Buze care se topiseră de două ori sub dezmierdarea buzelor lui cu o ardoare pe care nu o anticipase,

permițându-i să guste din nevinovăția și din foamea tentantă care punea stăpânire pe ochii ei de fiecare dată când se uita la el. Amintirea încă era dureroasă pentru trupul lui. Trecuse foarte mult timp de când sărutase o femeie fără a aștepta – sau a primi – nimic mai mult.

Pe măsură ce ea se apropia, Jamie se străduia să arboreze o mască de indiferență.

– Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru panglică, domnule, spuse ea. Vântul mi-a încurcat îngrozitor părul.

– Nu am intenționat să fie un cadou, spuse el cu o ironie voită. Speram doar ca, în cazul în care ne-ar zări careva pe drum, să te confunde cu un flăcău.

„Dacă or fi proști ca noaptea. Și orbi pe deasupra."

– Ce drum? întrebă ea direct, aruncând o ocheadă sălbăticiei care îi înconjura, de parcă el ar fi fost cel nebun.

Ignorându-i întrebarea, el strânse hățurile calului, încălecă și îi oferi o mână.

Ea făcu un pas precaut înapoi, temându-se că el intenționa să o arunce cu fața în jos la el în poală, așa cum făcuse în abație.

– Dacă-mi dai mâna, spuse Jamie, te poți ridica să mergi călare în spatele meu.

Cu îndoiala încă citindu-i-se pe chip, se trase puțin mai aproape. Simțindu-i nervozitatea, calul necheză și se dădu într-o parte câțiva pași, ceea ce o făcu pe Emma să se retragă din nou.

Jamie scoase un oftat din adâncul sufletului. Bănuia însă că nu o putea învinui pentru că era oarecum circumspectă în privința lui și a calului.

– Îți promit că nu voi permite să fii călcată în picioare de cal. Și nici nu-l las să te mănânce, o asigură Jamie, întinzându-i iar o mână.

Încă privindu-l cu o neîncredere prost mascată, își puse mâna într-a lui. Era prima dată când el îi observa mâinile în lumina neiertătoare a zilei.

Nu erau moi și de un alb pur, cum s-ar fi așteptat să fie mâinile unei lady, ci ușor crăpate. Nu arătau și nici nu aveau textura unor mâini care își petreceau tot timpul cu preocupări mondene

precum exercițiile la clapele pianului sau pictura. Când îi întoarse mâna, trecându-și buricul degetului mare ușor peste palma ei bătătorită, ea încercă să și-o retragă, dar el refuză să-i dea drumul din strânsoare.

Ea se încruntă înspre el.

– Nu e nevoie să-ți fie milă de mine doar pentru că a trebuit să tai niște lemne de foc sau să spăl câteva vase de bucătărie. Sunt sigură că a fost o nimica toată în comparație cu greutățile nemiloase pe care femeile Sinclair au fost nevoite să le îndure de-a lungul secolelor – doborârea copacilor, aruncarea prăjinilor, aducerea pe lume a turme întregi de oi cu mâinile goale.

Lui Jamie îi scăpă un hohot de râs.

– Din câte mi-a povestit bătrâna mea doică Mags despre mama, ea nu făcea diferența nici între un capăt al oii și celălalt. A fost lumina ochilor pentru bunicul meu. E puțin spus țintă în puf.

Încruntătura Emmei se îndulci.

– A murit tânără?

– Mda, spuse el, și zâmbetul i se șterse de pe chip. Prea tânără.

Până să apuce ea să continue cu întrebările, el o trase puternic de mână, îndemnând-o să urce în șa în spatele lui.

Când el dădu pinteni calului să o ia din loc, ea se văzu nevoită să-și petreacă brațele în jurul taliei lui și să se țină strâns, de parcă întreaga viață ar fi depins de asta. În lipsa corsetului care să-i fixeze, sânii mici de sub pielea de căprioară mulată erau presați cu totul de spatele lui.

El scrâșni din dinți și se foi în șa pe măsură ce trupul său reacționa într-un fel care avea să facă din călărit un adevărat calvar.

Emma slăbi treptat strânsoarea pe măsură ce înaintau pe o potecă unduitoare printr-o pădure, însoțiți de un arpegiu de triluri de păsări. Vuietul neostenit al vântului se reduse la un susur blând, care, alături de mireasma aerului, te îndemna să crezi în promisiunea primăverii. Lumina soarelui pătrundea printre crengile argintii ale mestecenilor, făcând ca bobițele de polen să danseze alene prin strălucirea aerului precum niște particule de praf de aur.

Deși nu era mai fericită să fie purtată prin sălbăticia Scoției de o bandă de proscriși posaci decât fusese cu o zi în urmă, Emma găsi aproape imposibil să își mențină aceea stare pe măsură ce soarele se ridica tot mai falnic pe cer. Frumusețea zilei făcea să fie mai ușor să pretindă că se avântase într-o mare aventură, probabil ultima înainte de a se așeza la casa ei, pentru a-i fi o soție ascultătoare contelui și a-i purta în pântece copiii. Un fior de gheață îi porni pe șira spinării, de parcă un nor rătăcit ar fi acoperit soarele.

Oricât de scandaloasă era ținuta pe care o purta, ea trebuia să admită că era ceva ciudat de palpitant să călărești precum bărbații. Avusese puține ocazii de a călări după ce ghinionul tatălui ei la mesele de joc le golise grajdurile, cal după cal urmând calea creditorilor. În timpul sezoanelor londoneze la care luase parte, atunci când rămăsese la mătușa ei, fusese obligată să meargă să călărească în Hyde Park în fiecare după-amiază, astfel încât ea și verișoara ei Clara să poată fi scoase la defilat în fața potențialilor pretendenți. Fusese aproape imposibil să se bucure de plimbări sau de frumoasele zile de primăvară în timp ce stătea agățată cu disperare de oblâncul alunecos al șeii, rugându-se ca vântul să nu-i prindă tivul fustei și să îi ridice poalele în cap.

Călăritul în stilul bărbătesc îi permitea să simtă între coapse fiecare schimbare din mersul legănat al calului. Nu trebuia să își facă griji că ar putea cădea de-a dura în fața unui cârd de debutante care chicotesc sau că ar speria din greșeală calul cu penele stridente de struț lipite la borul bonetei ei supradimensionate, de împrumut. În timp ce mergea cocoțată pe spinarea lată a calului, ca o regină cuceritoare din timpuri străvechi, aproape că putea pretinde că armăsarul magnific era controlat de ea.

Din păcate, armăsarul nu își făcea asemenea iluzii. El știa exact cine era stăpânul lui. În secunda în care ajunseră la o porțiune deschisă de un teren mlăștinos și Jamie își băgă pintenii în coastele lucioase ale calului, fiara o luă la goană de parcă ar fi fost înaripată. Emma se ținu mai strâns de talia lui Jamie și își îngropă fața în spatele lui lat, rugându-se în gând să nu fie

aruncată de pe cal şi călcată în picioare de copitele cailor ce veneau în urma lor.

Tot era bine însă că Jamie purta o cămaşă pe sub vestă din piele. Dacă nu ar fi făcut-o, ea ar fi fost forţată să-şi încolăcească mâinile pe contururile netede şi calde ale abdomenului său gol. Chiar şi îmbrăcat cum era, ea putea simţi încordarea ademenitoare a muşchilor cizelaţi de sub ţesătura uzată.

Numai în clipa când ritmul lor încetini la o plimbare domoală, ea îndrăzni să-şi ridice capul şi să deschidă ochii. Trase adânc aer în piept, cuprinsă de panică, aproape dorindu-şi să nu îi fi deschis. Calul îşi croia drum de-a lungul unei fâşii înguste de stâncă, mai potrivită pentru copitele agile ale unei căprioare. În stânga lor era un zid mare de piatră ce se întindea cât puteai cuprinde cu privirea şi în dreapta lor era... ei bine... nimic.

Înainte de a-şi putea închide iar ochii, teama ei fu copleşită de mirare. Deşi piscurile acoperite de zăpadă ale vârfului Ben Nevis încă se înălţau deasupra lor cu o splendoare maiestuoasă, urcaseră la o înălţime ameţitoare, fapt ce le oferea o priveliştе uluitoare spre poalele muntelui, care păreau să se distanţeze într-un ritm ameţitor, şi spre ţinuturile mlăştinoase care se unduiau sub ei. Cele mai înalte turnuri din fortăreaţa contelui erau încă vizibile la baza muntelui, precum turnurile unui castel dintr-un basm străvechi. Un singur vânturel străbătea cerul atât de strălucitor şi de albastru, că Emma simţi că o dor ochii când încercă să-l privească. Dar ar fi fost chiar mai dureros să îşi mute privirea.

– Ce privelişte minunată! şopti ea, incapabilă să-şi reţină uimirea. Dumnezeule, e ca şi cum ai trage cu ochiul în... rai!

Singurul răspuns al lui Jamie fu un mormăit ursuz.

– Şi încotro ziceai că ne îndreptăm în această zi minunată de primăvară?

– Sus.

Îi trase o căutătură încruntată, de parcă al fi vrut să-l înjunghie.

– Ştii, am auzit mereu că scoţienii sunt tare arţăgoşi, dispuşi să găsească orice scuză ca să înceapă un scandal sau un război.

Jamie mormăi din nou, nefăcând nimic altceva pentru a dezminţi afirmaţia.

– Aşadar, ce a făcut neamul Hepburn de v-a stârnit această poftă de răzbunare ridicolă? îl întrebă ea. V-au furat vreo oaie?

– Nu, răspunse el tăios. Castelul!

Capitolul 10

Emma rămase cu gura căscată de uimire. Se răsuci pe cal ca să mai arunce o privire înspre turnurile înalte ale fortăreţei contelui şi descoperi că se făcuseră nevăzute sub un mănunchi de nori.

– Stai să înţeleg, castelul Hepburn a fost cândva...

– Da. Castelul Sinclair, îi termină Jamie propoziţia.

Pe măsură ce poteca îngustă se lărgi şi lăsară prăpastia în urmă şi intrară pe o pajişte presărată ici şi colo cu pietre, cuvintele lui îi puseră imaginaţia la lucru într-un mod în care nu s-ar fi aşteptat. Dacă ţele destinului nu ar fi fost atât de încurcate, Jamie ar fi adus o mireasă acasă în impunătoarele săli de piatră ale castelului. Aproape că şi-l putea imagina stând în picioare aşa înalt şi mândru în faţa altarului abaţiei, cu o mantie tradiţională aruncată peste umerii largi, cu ochii strălucindu-i de mândrie în timp ce-şi privea mireasa păşind pe culoarul lung, spre braţele lui care o aşteptau.

Îl putea vedea luând-o pe sus într-o îmbrăţişare puternică şi îndreptându-se cu paşi mari spre uşă şi în dormitorul din turn, unde generaţii întregi de strămoşi îşi revendicaseră miresele. Şi-l imagina aşezând-o uşor pe spate pe cuvertura de satin şi lipindu-şi buzele de ale ei, sărutând-o tandru, dar pasional, în timp ce mâinile lui se strecurau prin moliciunea mătăsoasă a buclelor arămii care se revărsau pe...

– Clanul Longshank, murmură Jamie, smulgând-o fără milă din visarea neliniştitoare. Clanul Hepburn a încheiat o alianţă cu cei din Longshank – nimeni altul decât Edward I al vostru –

la sfârşitul secolului al XIII-lea, atunci când a încercat să se încoroneze rege al tuturor scoţienilor. Clanul Hepburn i-a jurat loialitate, dar clanul Sinclair a refuzat, aşa că ticăloşii s-au folosit de săbiile englezeşti ca să ne alunge din propriul nostru castel. Dacă o mână dintre strămoşii mei nu ar fi reuşit să scape printr-un tunel secret din închisorile subterane şi să se îndrepte spre cele mai înalte zone ale muntelui, numele Sinclair ar fi fost şters din istoria zonei şi de mult uitat. Apoi, în timpul Mişcării iacobite, spuse el, referindu-se la conflictul care a devastat Scoţia şi locuitorii din zona Ţinutului Înalt cu mai puţin de un secol, clanul Hepburn i-a luat partea coroanei din nou, în timp ce clanul Sinclair a luptat pentru Bonnie Prince Charlie, zise el şi pufni. Noi, cei din clanul Sinclair, nu am putut face niciodată faţă unei cauze pierdute.

– Deci alimentaţi o ranchiună de mai bine de cinci secole? Nu crezi că e un pic extrem?

Nota sarcastică din vocea lui se înăspri.

– Poate că am fi fost ceva mai dornici să-i iertăm pentru faptul că ne-au dat afară din propriul nostru castel dacă nu ar fi încercat să ne anihileze cu fiecare ocazie de atunci. Am fost forţaţi să facem raiduri pentru a pune pâine pe mesele noastre... şi în gura copiilor noştri.

Emmei nu-i trecuse niciodată prin minte că Jamie ar putea avea o soţie, poate şi copii care să-l aştepte să se întoarcă în coliba vreunui mic arendaş umil, în vârful acelui munte. Gândul o făcu să se simtă ciudat de goală pe interior.

– De aceea mergi în raiduri? îl întrebă ea, alegându-şi cuvintele cu grijă. Ca să procuri hrană pentru familia ta?

– Oamenii mei sunt familia mea. Familiile lor au jurat fidelitate clanului Sinclair – şi şefului lui – cu mult înainte ca ei să fi venit pe lume. Au fost nevoiţi să-şi petreacă cea mai mare din viaţă ascunzându-se pe aceste dealuri şi făcând braconaj pe terenurile contelui, în timp ce el şi cei de tagma lui încearcă să-i vâneze ca pe nişte animale. Nu au soţii sau copii care să le încălzească inimile. De altfel, cei mai multe dintre ei nici nu ştiu ce e aia vatră, căci Hepburn s-a asigurat că nu vor fi în stare să rămână într-un loc

suficient de mult cât să se stabilească la casele lor. Poate că le lipsesc manierele şi eleganţa specifice mirelui tău şi celorlalţi *nobili* pe care îi cunoşti, dar oricare dintre ei şi-ar pune cu bucurie viaţa la bătaie pentru mine, în caz de nevoie.

Cuvintele lui îi dădură Emmei de gândit. Nimeni nu îi dovedise gradul acela loialitate supremă. Nici măcar cei din propria familie.

– Şi cu bunicul pe care contele l-a menţionat la abaţie ce e? El este căpetenia clanului tău, cel care te-a trimis să mă răpeşti?

În râsul lui Jamie se simţi o notă de tristeţe.

– Dacă bunicul meu ar şti ce fac în acest moment, probabil ar încerca să mă jupoaie de viu. Nu a fost deloc fericit când am plecat de la St. Andrews şi m-am întors pe munte, fără intenţia de a reveni – cu patru ani în urmă. A vrut dintotdeauna ceva diferit pentru mine. Mai mult. Ştia că aici nu puteam decât să încerc să evit laţul pe care Hepburn a tot încercat să-l arunce în jurul gâtului meu.

– Ceea ce ar putea fi mai uşor de făcut dacă te-ai opri din comiterea fărădelegilor... ca, de exemplu... nu ştiu... răpirea miresei lui.

Jamie clătină din cap.

– Nu ar face nici cea mai mică diferenţă. Am avut un preţ pus pe capul meu din ziua în care m-am născut. Viaţa mea nu a valorat niciodată cu nimic mai mult decât preţul pe care Hepburn era dispus să-l plătească pentru ea.

– De ce te disprețuieşte atât de mult?

Jamie ezită o clipă înainte de a răspunde:

– Eu sunt ultimul descendent direct al căpeteniilor Sinclair. Dacă ar putea scăpa lumea de mine, Hepburn ar fi câştigat şi ar putea să-şi pună mâinile pe piept fericit.

Emma se încruntă, încă incapabilă să găsească un punct comun între impresia pe care i-o lăsase ei contele şi ceea ce auzea din gura lui acum.

– Ce ai studiat cât timp ai fost plecat la universitate? Să furi oi? Să răpeşti mirese?

– Mai degrabă, preferata mea a fost *Lovitul puicuțelor*, spuse el tărăgănat. Dar cursul cel mai satisfăcător a fost, de departe, *Cum să profiți de inocența fecioarelor curioase.*

Emma închise gura brusc, dar curiozitatea ei îi învinse repede prudența.

– După ce ai văzut o părticică din ce are lumea emancipată de oferit, nu ți-a fost dificil să te întorci la... asta? întrebă ea, fluturând o mână spre sălbăticia care îi înconjura.

– Nu, fătucă, partea cea mai dificilă a fost să stau departe.

Emma cercetă priveliștea aspră; printr-o simplă mișcare a capului, cuprindea pante stâncoase, vârfuri acoperite de zăpadă, porțiuni deschise de terenuri mlăștinoase și strălucirea îndepărtată, ca de cositor, a unui lac adânc și străvechi. Era un ținut dur și neiertător, unde o singură greșeală făcută din neglijență îți putea aduce sfârșitul. Dar nu putea nega ecoul de nostalgie pe care frumusețea sălbatică și bătută de vânturi a acestei zone îl stârnea în inima ei.

Ea oftă. Cuvintele lui Jamie nu făcuseră decât să îi accentueze confuzia.

– Și cine ar trebui să cred că este personajul negativ din toată povestea asta? Proscrisul autodeclarat care m-a furat de la propria-mi nuntă sub amenințarea unei arme? Sau bătrânul acela blajin care s-a arătat bun și generos cu mine și cu familia mea?

– Poți crede ce vrei, fătucă. Pentru mine, nu are nici o importanță.

Dintr-un motiv necunoscut, indiferența lui Jamie o afectă mai mult decât oricare dintre împunsăturile lui.

– Ei bine, dacă tu crezi că dragul de conte o să înapoieze castelul care a aparținut familiei sale vreme de peste cinci secole în schimbul meu, mă tem că ai supraestimat foarte mult atât farmecele mele, cât și devotamentul lui față de ele.

Jamie păstră o tăcere atât de îndelungată, că ei îi fu teamă că încerca să găsească modul cel mai amabil de a fi de acord cu ea. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui era chiar mai gravă decât înainte.

– Castelul a fost doar primul lucru pe care Hepburn ni l-a furat, nu cel mai valoros.

Spunând asta, mână calul într-un galop mic, făcând imposibilă continuarea conversației.

Ian Hepburn dădu năvală în biroul unchiului său, apoi se întoarse și trânti ușa în urma lui. Răsuci cu sălbăticie cheia de alamă din broască și se îndepărtă de la ușă, de-abia rezistând tentației de a împinge o piesă de mobilier în fața ei, poate un scaun Hepplewhite sau biroul masiv cu douăsprezece sertare pe care unchiului său îl comandase din Madrid. Dacă ar fi avut cărămizi, mortar și o mistrie la dispoziție, i-ar fi trecut prin minte să zidească ușa de parcă ar fi fost intrarea în vreo criptă din Egiptul antic.

Urechile încă îi mai țiuiau de la gălăgia de care fugise, iar în birou era o liniște binecuvântată. Dacă era în căutarea unui refugiu, alesese bine. Unchiul lui nu cruțase nici o lețcaie din partea lui și nici un efort din partea altora pentru a crea o cameră care ar putea rivaliza cu orice salon parizian sau conac din Mayfair în ceea ce privește eleganța și frumusețea mobilierului.

O fi încercând contele să impresioneze oamenii locului purtând un kilt și mantie tradițională la nunta lui, dar toate urmele descendenței lor scoțiene demodate fuseseră eliminate din această încăpere. Nu se găseau baionete încrucișate cu lame pătate de sânge agățate pe perete, nici pleduri scoțiene roase de molii care să acopere scaunele, nu erau expuse cu mândrie nici scuturi străvechi împodobite cu blazonul Hepburn.

De la covorul din pluș marca Aubusson de sub picioarele lui Ian, la panourile pictate în culori pastelate ale panelurilor lambriurilor, până la ferestrele arcuite moderne care le înlocuiseră pe cele cu menouri, camera reflecta gusturile unui om care aprecia etalarea propriei bogății și puteri mai presus de orice atașament emoțional față de moștenire sau istorie.

Candelabrul cu trei niveluri agățat în centrul plafonului boltit împodobise până de curând sala somptuoasă de bal a unui aristocrat francez care își urmase întreaga familie la ghilotină.

Unchiul lui chicotise când primise cutia enormă care îl conținea, spunând că orice om care era atât de nechibzuit încât să-i păcălească pe țăranii din Paris merita să-și piardă deopotrivă capul și candelabrul.

Unchiul său tratase întotdeauna încăperea mai mult ca pe o sală a tronului decât ca pe un birou; un loc în care îi putea convoca pe cei inferiori lui – categorie care-i includea aproape pe toți cunoscuții lui, inclusiv pe Ian –, în prezența lui solemnă.

Din moment ce Ian nu fusese chemat, nu ar fi trebuit să fie surprins că unchiul său alese să ignore sosirea lui mai degrabă neconvențională. Contele stătea în fața ferestrei masive care încadra piscurile maiestuoase ale vârfului Ben Nevis, cu mâinile încleștate la spate și cu picioarele desfăcute, ca și cum biroul ar fi fost prora unei nave mărețe, și el – căpitanul acesteia. O fi jucând el rolul unui bătrân ramolit amabil atunci când acest lucru îi servește propriile interese – cum ar fi atunci când curtează o nouă mireasă –, dar aici, în acest sanctuar, el încă domnea cu o mână de fier.

Ian îl văzuse în aceeași postură de nenumărate ori: în picioare în fața aceleiași ferestre, uitându-se în sus la munte ca și cum ar încerca să înțeleagă de ce nu putea să-l stăpânească în condițiile în care cucerise cu atâta ușurință tot restul lumii. Ian bănuia de mult timp că unchiul său ar renunța la toată influența lui și la toate comorile neprețuite pe care le strânsese de-a lungul anilor pentru a se bucura de șansa de a stăpâni acele vârfuri și oamenii suficient de sălbatici și de aroganți încât să numească acea regiune casa lor.

Îndeosebi un bărbat anume.

Ian își drese glasul. Unchiul său nu se clinti. Ian putea simți cum indignarea îi creștea în partea din spate a gâtului și avea un gust deopotrivă amar și familiar. În ciuda vârstei înaintate a bărbatului, Ian știa că unchiul lui încă putea auzi un lacheu căruia îi cădea o furculiță pe covor de la două încăperi distanță.

Se apropie de fereastră, stăpânindu-și cu greu iritarea stârnită de faptul că era tratat precum cel mai simplu dintre servitori.

– Un cuvânt, domnul meu, vă rog?

– Și care ar fi acel cuvânt? răspunse unchiul său cu blândețe, cu privirea încă fixată asupra vârfului acoperit de zăpadă al muntelui. *Dezastru? Catastrofă? Calamitate?*

– Marlowe! Ian rosti numele de parcă i-ar fi umplut gura de otravă. Dacă aș fi în locul dumitale, aș insista ca Sinclair să se întoarcă aici imediat și să ia întreaga familie de pe capul tău.

– Cu siguranță nu vorbești despre rudele fermecătoare ale miresei mele, nu?

– Fermecătoare? Nu în acest moment, mă tem. Mama și surorile ei plâng și se jelesc încă de când domnișoara Marlowe a fost răpită. Desigur, tânăra Ernestine a reușit să se oprească din tremurat și din suspine doar suficient cât să mă încolțească în salon și să sugereze că poate dumneata nu ești singurul Hepburn care are nevoie de o mireasă. Se cutremură. Între timp, tatăl ei s-a dedicat cu sârguință sarcinii de-a scurge aproape fiecare carafă de coniac și de vin din castel. Se pare că într-un fel se consideră vinovat fiindcă fiica lui iubită a fost răpită de un sălbatic de scoțian. Dacă găsește butoaiele de whisky din temnițe, îl avertiză Ian sumbru, mă tem că se va îneca pe fundul vreunuia.

Unchiul lui continuă să contemple muntele, de parcă se gândea la o mișcare prin care să-l smulgă din mâinile Atotputernicului Însuși.

– Ai avut întotdeauna farmecul și viclenia unui diplomat, spuse el, fără a se deranja să-și ascundă nota de dispreț din glas. Sunt sigur că pot avea încredere în tine să le readuci stăpânirea de sine.

Ian se trase îndeajuns de aproape încât să poată studia profilul implacabil al unchiului său, cu o frustrare crescândă.

– Nu pot să-i învinovățesc pentru grijile pe care și le fac. Nu e ca și cum și-au pus ceainicul preferat în cine știe ce loc și nu-l mai găsesc. Sinclair o are pe domnișoara Marlowe în ghearele sale de mai bine de douăzeci și patru de ore, și nu trebuie să vă reamintesc cât de extrem de nemilos poate fi omul acela. Sper că îmi veți ierta impertinența, domnul meu, dar familia ei nu înțelege de ce nu ați apelat la lege. Și, dacă vreți să știți, nici eu.

– *Pentru că eu sunt legea!* tună unchiul său vărsându-și năduful pe Ian cu ferocitatea unui bărbat de două ori mai tânăr ca el. Ochii

lui, culcușiți în buzunarele de piele lăsată, nu mai erau înceţoşaţi, ci străluceau de furie. Şi toată lumea de aici şi până în Edinburgh o ştie, inclusiv nenorocitul ăla neruşinat de Sinclair. Doar uciderea unuia de-al lor i-ar determina pe soldaţii britanici să se implice în dihonia noastră. Din punctul lor de vedere, suntem doar o adunătură de copii indisciplinaţi care se bat pentru jucăria preferată. Sunt perfect mulţumiţi să ne bată încurajator pe umăr şi să ne trimită să ne vedem de treburile noastre, în speranţa că ne vom distruge în cele din urmă unul pe altul, astfel încât să poată interveni ei în joc şi să ne ia *toate* jucăriile.

– Atunci, ce aveţi de gând să faceţi?

Contele se întoarse să se uite la munte, de parcă izbucnirea de mai devreme nici nu avusese loc.

– Acum? Nimic. Refuz să-i ofer lui Sinclair satisfacţia de a fi reuşit în planul lui meschin menit a mă învinge. Dacă nu i-aş fi oferit deja tatălui ei acea înţelegere ridicol de extravagantă, din care jumătate bănuiesc că a irosit-o deja la masa de joc, aş fi tentat să îl las pe Sinclair să o păstreze. Nu e ca şi cum aş fi ataşat emoţional de fată. În două săptămâni, probabil mi-aş putea găsi altă mireasă. Ar fi de-ajuns încă o excursie la Londra şi un alt tată disperat, în căutare de bani.

Contele era tutorele lui Ian de când părinţii lui muriseră într-un accident cu trăsura, pe când el avea nouă ani. Avusese timp suficient pentru a se arma împotriva cruzimii unchiului său şi încetase de mult timp să tânjească după un semn de afecţiune din partea lui. Dar nici măcar el nu-şi putea ascunde tresărirea la cuvintele nemiloase ale bărbatului.

Ştiind instinctiv că argumentul cel mai eficace nu putea avea legătură cu siguranţa fetei, ci cu mândria unchiului său, Ian păşi mai aproape şi i se adresă cu voce joasă:

– Nu veţi apărea într-o lumină prea bună dacă mireasa domniei voastre este violată sau ucisă de acei sălbatici. Nu pe Sinclair şi clanul său vor da vina, domnul meu. Şi când vestea ajunge la Londra – şi, ascultaţi ce vă spun, în cele din urmă va ajunge –, nici măcar cel mai disperat tată nu va fi convins să-şi dea fiica

pe mâinile domniei voastre. Nu în condiţiile în care nu puteţi promite să o ţineţi în viaţă până în noaptea nunţii.

După ce spuse ce avea de zis, Ian îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca unchiul său să se dezlănţuie iar asupra lui cu furie.

Dar, ca niciodată, bătrânul părea să îi ia în consideraţie sfatul. Îşi ţuguie buzele subţiri pentru scurt timp, după care spuse:

– Atunci aşteptăm următoarea mişcare a lui Sinclair, aşa cum plănuisem. Din moment ce tu pari să fi făcut o treabă de mântuială, am să mă ocup eu de părinţii ei şi le voi spune că avem mâinile legate până când primim o cerere de răscumpărare de la nenorocit. Numai atunci putem hotărî ce să facem în continuare.

Entuziasmat de un nou ţel, unchiul său îşi luă bastonul din cilindrul de alamă din colţ şi ieşi ţanţoş din cameră. Ian dădu să-l urmeze, dar, până să se întoarcă de la fereastră, privirea îi fu captivată de măreţia priveliştii. Amurgul începea să coboare din ceruri. Umbrele care se adunau aruncau un văl delicat de lavandă peste cel mai înalt vârf al muntelui.

Spre deosebire de unchiul său, Ian încerca să evite acea priveliştе ori de câte ori putea. Când venise prima oară ca să locuiască la castelul Hepburn, era un băiat palid, subţire, în vârstă de zece ani, cu capul în cărţi, care visa în secret să cutreiere piscurile şi peşterile muntelui, la fel de sălbatic şi de liber ca unul dintre vulturii care dădeau târcoale peste creasta lui maiestuoasă. Dar unchiul său obosise repede să poarte de grijă unui copil, aşa că îl făcuse pachet şi îl trimisese la şcoală. Cele mai multe dintre vacanţe şi veri, Ian şi le petrecuse la casa din Londra a contelui, în grija indiferentă a unui majordom sau a altuia.

Când unchiul său îl chemase înapoi în Scoţia pentru a merge la universitatea St. Andrews, la vârsta de şaptesprezece ani, umerii lui erau considerabil mai solizi, dar era la fel de palid şi cu capul în cărţi, fapt ce îl făcuse o ţintă tentantă pentru colegii lui mai musculoşi şi mai puţin cerebrali.

Trei dintre ei făceau cu rândul împingându-l pe întinderea acoperită de iarbă a curţii pătrate St. Salvator într-o după-amiază de toamnă rece atunci când o voce se ridicase:

– Lăsaţi-l în pace!

Încetaseră să-i care pumni lui Ian şi se întorseseră să arunce o privirile neîncrezătoare tânărului care stătea în umbra bolții de piatră, chiar sub turnul cu ceas. Era înalt şi lat în umeri, dar hainele îi erau ponosite şi mult prea scurte pentru picioarele lui lungi. Părul lui brunet bogat era tuns aiurea şi îi intra pe jumătate în ochi. Ochii verzi se mijiseră într-o avertizare inconfundabilă.

Liderul asupritorilor lui Ian – o matahală de copil numit Bartimus, cu pomi în loc de picioare şi fără pic de gât care să-i lege capul de umeri – pufnise, clar încântat să descopere că găsise o nouă țintă de agresat.

– Altfel ce o să faci, munteanule? O să ne forțezi să mâncăm *haggis*[1]? O să sufli din cimpoi şi-o să ne alungi de pe fața pământului?

În timp ce Bartimus şi acoliții săi se îndreptau cuceritori spre el, un zâmbet leneş curbat se ițise pe buzele străinului. Destul de ciudat, îl făcuse să arate şi mai feroce.

– Nu cred că va fi nevoie de cimpoi, doamnelor. Din ce am văzut, voi trei sunteți destul de capabili să dați bir cu fugiții şi singuri, fără ajutorul meu.

Uimirea lor se transformase în furie, băieții schimbaseră o privire, apoi îl atacaseră cu toții pe nou-venit. Ian începuse să alerge după ei, neştiind sigur ce avea de gând să facă, dar refuzând să lase un străin să ia bătaie în numele său. Făcuse doar câțiva paşi, când se auzise primul pumn care sfărâma osul, urmat de un țipăt strident.

Se oprise buimac, cu gura căscată.

Nu străinul lua bătaie, ci atacatorii săi. Şi nu o făceau după regulile rafinate la care Ian fusese martor în timp ce vizitase salonul de box al domnului Jackson din Londra, ci cu o eficiență nemiloasă care combina dezlănțuirea veselă cu forța brută. Până când terminase cu ei, nici urmă de cucerire în mersul lor, ci de împleticeală.

Gemând şi ținându-se de brațele dislocate şi de nasurile însângerate, plecaseră împleticindu-se, fără îndoială căutând un

[1] Mâncare națională scoțiană asemănătoare cu drobul de miel (n.tr.)

colț retras unde să îşi poată obloji rănile, departe de mulțimea de spectatori gură-cască ce apăruse de nicăieri atunci când primul pumn fusese lansat. În afară de faptul că adversarul lor îşi zdrelise puțin degetele de mutrele lor, nu avea nici un semn că fusese implicat în vreo bătaie.

În timp îşi simțea cu durere cum propria mândrie îi fusese rănită, Ian îi aruncase salvatorului său o privire plină de resentimente când se aplecase să-şi adune cărțile căzute.

– Nu am nevoie de nici un bodyguard, să ştii. Sunt perfect capabil să-mi port şi singur de grijă.

Străinul îşi scosese părul din ochi.

– Da, şi făceai o treabă a naibii de bună, într-adevăr. Imediat după ce ăia trei îți spărgeau buza şi-ți învinețeau vreun ochi, bănuiesc că aveai de gând să le dai o bătută pe care să n-o uite-n veci.

Ian se îndreptase de spate, înăbuşindu-şi un zâmbet reticent.

– Ian Hepburn, spusese el, întinzându-i străinului mâna.

Tânărul ezitase, o urmă de încruntare acoperindu-i fața pentru câteva momente, înainte de a accepta mâna lui Ian şi de a o strânge sănătos.

– Cei mai mulți dintre prietenii mei îmi spun Sin. El aruncase o privire jalnică înspre zidurile de piatră vechi care străjuiau curtea pătrată, mormăind pe un ton jos: Sau cel puțin aşa mi-ar spune dacă aş avea prieteni în această închisoare uitată de Dumnezeu.

Încurajat că găsise un spirit înrudit care ura St. Andrews la fel de mult ca el, Ian nu îşi mai reținuse zâmbetul.

– Mă tem că nu îți vei face mulți dacă vei încerca să rezolvi orice problemă cu aceşti pumni greoi ai tăi. Ian clătină din cap, minunându-se fără să vrea de dibăcia acelor pumni. Dar cum ai învățat să faci asta?

– Ce? Să mă bat? Sin ridicase din umerii largi de parcă înfrângerea a trei adversari fără ca măcar să îl treacă transpirațiile ar fi fost o rutină pentru el. De unde vin eu, dacă un bărbat nu ştie să lupte, atunci nu poate supraviețui.

Ian se încruntase gânditor. El fusese întotdeauna forțat să se bazeze pe inteligența lui pentru a supraviețui. Poate că venise timpul să ia în considerație și alte opțiuni.

– Poți să mă înveți?

– Să dai cu pumnul?

Ian încuviințase din cap.

– Mda. Presupun că da. Sin îl studiase cu un ochi critic. Ești cam schilod pentru înălțimea ta, dar, cu câteva porții cu vârf de napi și piure de cartofi, totul se poate rezolva. Un zâmbet răutăcios îi curbase buzele lui Sin. Până când îți vom pune niște carne pe oase, pot să te învăț câteva trucuri murdare care să îi facă pe mocofanii ăia lipsiți de creier să se gândească de două ori înainte să te mai pocnească.

Uitându-se la tivul uzat al hainei lui Sin, Ian îi spusese:

– Te pot plăti.

Sin înțepenise, pierzându-și zâmbetul de pe chip.

– Poți să-ți păstrezi banii prețioși, Ian Hepburn. Nu sunt un nenorocit de cerșetor și nici nu am nevoie de mila ta!

Cu asta, se întorsese pe călcâie și se îndepărtase cu pași mari.

Ian simțise cum propriul temperament era pe cale să izbucnească.

– Dacă ești atât de al naibii de mândru ca să-mi iei banii, munteanule, strigase el după Sin, atunci poate că te-aș putea învăța ceva util în schimb... Cum ar fi, să vorbești.

Sin se oprise și se întorsese încet, strângându-și iar pumnii. Deși Ian se temuse că de data aceasta el avea să fie cel care să încaseze acei pumni formidabili, rămăsese ferm pe poziție.

Un rânjet se întinsese încet pe fața lui Sin.

– Oho, băiete, da' de ce crezi c-aș vrea să-nvăț a ciripi ca un pedant care trăncănește de parc-ar avea un băț înfipt adânc în dos?

Ian clipi la el.

– Asta ce limbă a mai fost? Poate că ar fi trebuit să mă ofer voluntar să traduc ce zici în loc să te învăț oratorie. E evident că ești chiar fluent în păsărească.

Ian simțise cum propriile buze i se curbau într-un zâmbet când Sin îi răspunsese cu un gest care nu avea nevoie de traducere.

Acel zâmbet se stinse odată cu amintirea acelei zile fatidice, lăsându-l pe Ian stând gânditor în fața ferestrei biroului unchiului său. În timp ce el se cufundase în trecut, ultimele licări de lumină capitulaseră în fața umbrelor purpurii și vinețiii ale amurgului, forțându-l să se confrunte cu propria reflexie meditativă.

Nu mai era deloc palid sau slăbănog, ci un bărbat în toată firea. Mulțumită băiatului căruia îi spunea Sin, el știa cum să-și folosească ambii pumni și inteligența pentru a supraviețui. Cu toate acestea, rămăsese la cheremul unchiului său, nefiind nimic mai mult decât o marionetă pentru capriciile tiranice ale bărbatului, așa cum fusese de când era un copil singuratic în vârstă de nouă ani care venise în acest loc cu speranța de a-și găsi o casă și o familie.

În timp ce stătea și privea piscul, amintindu-și de băiatul care fusese destinat încă din naștere să îi fie dușman, dar care fusese pentru prea scurt timp prietenul său, el știa în inima lui că nici unul din ei nu putea fugi nicăieri în lume ca să scape de umbra maiestuoasă a muntelui.

Capitolul 11

Pe măsură ce luna se înălța pe cerul nopții, Jamie slăbi frâiele, brațele lui formând un suport natural pentru ghemul fără oase care se sprijinea pe pieptul lui. Emma îndurase opririle rare și ritmul îngrozitor pe care el îl impusese pentru cea mai mare parte a zilei fără să se plângă, dar, în clipa când simțise că strânsoarea ei pe talia lui slăbea și trupul ei începea să se legene periculos în stânga și în dreapta la fiecare pas al calului, fusese forțat să inverseze pozițiile și să o pună în fața lui.

Protestase la schimbare cu puțin mai mult decât un geamăt nemulțumit și o fluturare nervoasă a genelor înainte să se cuibărească la pieptul lui ca o pisicuță somnoroasă. Oricât de rigid s-ar

fi ținut Jamie în șa, buclele rebele care scăpaseră din bentița de piele îi gâdilau nasul. Era un mister total pentru el cum de putea mirosi încă atât de dulce și de feminin – a liliac spălat de o ploaie ușoară de primăvară – după o zi istovitoare de călărit.

Când se agită și gemu din nou, el încetini calul de la galop la trap, ignorând privirile nerăbdătoare ale oamenilor lui. Dintr-odată, el nu mai era la fel de dornic ca ei să facă un popas pentru noapte. O fi supraviețuit Emma zilei lor istovitoare în șa, dar nu era sigur că el va supraviețui încă unei nopți în care să doarmă aproape de ea.

El sperase ca privirea lui încruntată să descurajeze conversația, dar nu îl putu opri pe Bon să-și tragă roibul alături și să arunce o privire vicleană spre fata care dormea în brațele lui.

– Presupun că e bine că fata o lasă mai moale acum, nu-i așa?

– Și de ce, mă rog, crezi asta?

Bon ridică din umeri.

– Păi, după ce am văzut ce sărut ai încerca să-i furi în această dimineață, aș zice că va avea nevoie de toată puterea ei pentru noaptea ce-o să vină.

Cum nu avea chef de tachinările vărului său – sau de imaginile delicios de depravate care îi veniseră în minte –, Jamie continuă să privească drept înainte.

Nedescurajat de profilul său imperturbabil, Bon continuă cu vioiciune:

– Poate că va comenta un pic la început, dar, odată ce apuci să pui șaua pe ea, o vei putea călări cât de mult timp poți. Dacă te trezești că nu o să mai ai forță în picioare și ai nevoie de ajutor, vreau doar să nu uiți că sunt omul tău. E de-ajuns să fluieri, și voi fi mai mult decât fericit să...

Mâna lui Jamie se năpusti și se încleștă în jurul gâtului lui Bon, făcându-l să-și înghită cuvintele în mijlocul frazei. Încă susținând greutatea Emmei cu încheietura celuilalt braț, se aplecă spre vărul său, îi aruncă o privire ucigătoare și îi spuse:

– Apreciez oferta, dar nu cred că va fi nevoie de serviciile tale. Nici în seara asta, nici altcândva.

Eliberându-l pe Bon și aruncându-i o privire care l-ar fi făcut și pe diavol să se rușineze, Jamie se reîntoarse la hățurile lui și deveni din nou atent la drum.

Continuând să-i arunce ocheade de parcă ar fi lovit un pisoi infirm, Bon își freca gâtul acolo unde rămăseseră urmele mâinilor lui Jamie.

– Ei, haide, nu e nevoie să fii atât de țâfnos, nu-i așa? Faptul că ai mireasa lui Hepburn la cheremul tău ar trebui să te facă să ai un temperament mai binevoitor.

– Mda, așa crezi că ar trebui, nu?

Cu acest răspuns criptic, Jamie izbi frâiele de spatele armăsarului, determinat să scape de sclipirea vicleană din ochii vărului său.

Ar fi fost mult mai dificil pentru Emma să continue să se prefacă adormită dacă pieptul larg al lui Jamie Sinclair nu ar fi fost o pernă atât de ispititoare. Atâta timp cât își ținea ochii închiși și membrele moi, fiecare dintre pașii greoi ai calului continua să o legene ușor în culcușul brațelor lui Jamie.

Tocmai ieșise din somnolența ei cauzată de oboseală, când îl auzi respingând oferta mârșavă a omului său în termeni foarte categorici. Acea dovadă de forță masculină brută o făcuse să simtă un mic fior trădător pe șira spinării. Din păcate, fusese urmat rapid de un val de autodispreț.

Nu conta tandrețea cu care o ținea sau înverșunare cu care o apăra, ea nu-și putea permite să uite că Jamie Sinclair era inamicul ei. Poate că încerca pur și simplu să o deruteze cu micile dovezi de bunătate. În loc să o adăpostească în brațe, un alt bărbat i-ar fi putut lega încheieturile și ar fi prins-o cu o funie de cal, lăsând-o să se bălăngăne în spatele lui până când se prăbușea de epuizare. Cel puțin ar fi fost mai ușor să-l urască, gândi ea cu o disperare crescândă, să-l disprețuiască pentru ticălosul fără inimă care era.

Ar fi o prostie din partea ei să confunde avariția cu un comportament cavaleresc. Jamie recunoscuse deja că era mult mai importantă pentru el vie decât moartă. Dacă încerca să o ferească

de intențiile lascive ale oamenilor săi, o făcea doar pentru a-i apăra inocența și propria investiție până când putea cere o răscumpărare de la Hepburn. Nu reprezenta nimic mai mult pentru el decât un fel de iapă bună de fătat care urma să fie oferită celui mai generos ofertant.

Acea tristă conștientizare a realității îi întări hotărârea. Pur și simplu nu avea cum să-și mai petreacă încă o noapte în compania lui Jamie Sinclair sau în brațele lui. Dacă spera să scape din ghearele lui cu mândria și cu inima intacte, atunci nu-și putea permite să aștepte până când mirele ei se hotăra să o răscumpere sau să o salveze. Nu avea de ales, trebuia să-și ia din nou soarta în propriile mâini cu prima ocazie care se ivea.

Și de această dată nu avea să mai fie loc pentru eșec.

„Dacă ai încerca să fugi din nou, aș putea pur și simplu decide că virtutea ta este mai de preț pentru mine decât pentru conte."

Emma se cutremură când amenințarea lui Jamie îi răsună în minte. Nu era o vorbă spusă în dorul lelii. Jamie avea puterea de a o compromite. Nu doar pentru mirele ei, ci pentru orice alt bărbat. Dacă s-ar ține de promisiune, nici un bărbat decent nu ar mai vrea-o. Și nici o femeie decentă nu i-ar mai permite vreodată Emmei să-i calce pragul casei. Ar trăi tot restul vieții ei ca o fantomă plutind în umbră, în afara lumii bune, deopotrivă disprețuită și invizibilă.

Se încordă când calul încetă să o mai legene. Zornăitul vesel al frâielor și al hamurilor fu urmat de suspinele de relaxare și de zeflemea jovială dintre oamenii lui Jamie în timp ce descălecau. Pesemne că se deciseseră în sfârșit să facă popas pentru noapte.

Căscă și se agită, prefăcându-se că tocmai se trezise dintr-un somn odihnitor. Se opriseră pe o întindere aridă a terenurilor mlăștinoase, mărginită de copaci falnici pe o parte. Un strat subțire de ceață plutea deasupra solului, sclipind sub lumina blândă a lunii.

Emma mai că se aștepta ca Jamie să îi dea drumul pe pământ cum făcuse în poiană cu o zi în urmă, dar, în schimb, el o așeză mai bine pe cal în timp ce el descălecă, apoi o trase la el în brațe.

În timp ce o lăsa în jos, corpul ei alunecă pe lângă al lui, centimetru după centimetru într-un mod provocator. Ochii ei i se deschiseră din pricina șocului. Corpul lui întărit de luptă era în aceeași stare ca în acea dimineață, la trezire – stare pe care el o considera mai greu de îndurat decât amenințarea unui pistol. Își înclină capul pe spate ca să-i întâlnească ochii cu pleoape dese, care nu mai puteau simula nici somnul, nici inocența.

Perfect conștientă de faptul că oamenii lui mișunau la doar câțiva metri distanță, ea coborî vocea până ajunse la o șoaptă tensionată.

– Parcă ziceai că asta se întâmplă numai dimineața. Și că nu a avut nimic de-a face cu mine.

Se uită în jos la ea, gura lui expresivă neschițând nici urmă de zâmbet.

– Am mințit. În ambele cazuri.

Mâinile lui mari și calde erau încă lipite de spatele ei, cu degetele mari la doar câțiva centimetri distanță de umflăturile moi ale sânilor ei. Ea se uită în adâncul ochilor lui, întrebându-se cum de înghețul din ei putea arde cu atâta înflăcărare încât amenința să-i alunge fiecare temere și îndoială. În acel moment, dorința ei de a scăpa de el nu era mai mare decât dorința lui de a o elibera.

Și exact asta îi dădu curajul de a-și încleșta mâinile tremurânde pe pistol, de a-i lua arma de la centura pantalonilor dintr-o singură mișcare lină și de a-i lipi țeava de abdomen.

Capitolul 12

Nu dură mult până când tăcerea nefirească a celor doi atrase atenția oamenilor lui Jamie. Tachinările vesele încetară brusc. Frâiele alunecară printre degetele înghețate. Zâmbetele începură să se estompeze și fălcile să se încleștеze.

În timp ce Emma se îndepărtă încet de Jamie, ținând gura armei atent țintită spre inima lui, o duzină de pistoale își făcură

apariția ca prin magie în mâinile celorlalți, fiecare îndreptat asupra ei cu aceeași precizie. Jamie o avertizase că erau dispuși să își dea viața pentru el. Ea ar fi trebuit să știe și că ar fi dispuși să ucidă pentru el.

Îi vedea cu colțul ochiului, dar refuză să-și ia privirea de la Jamie. Cu calul încă în spatele lui, nu avea unde să fugă.

– Jos armele, porunci el. Deși privirea lui era încă fixată asupra ei, toți știau că li se adresase oamenilor lui.

– Dar, Jamie, spuse ușor o matahală cu o cicatrice în zigzag care îi brăzda obrazul, ce ai vrea să facem? Să așteptăm și să ne scărpinăm în fund în timp ce fătuca asta te trimite pe lumea ailaltă?

– *Jos armele!* tună Jamie. Am vorbit cât se poate de serios.

Aruncându-și unii altora priviri îndoielnice, oamenii lui îi ascultară fără aplomb ordinul. Își coborâră pistoalele, dar le păstrară la îndemână, în caz de nevoie.

Emma se îndepărtă în continuare de Jamie până când îi despărțeau mai bine de zece pași. Sperase că ar putea gândi mai limpede dacă nu mai stătea atât de aproape de el. Dar lanțul invizibil din privirea lui încă îi lega, fiindu-i aproape imposibil să își audă propriile gânduri din pricina ritmului frenetic al bătăilor inimii ei.

Avea nevoie de un cal. Se lămurise deja că nu avea aproape nici o șansă să coboare muntele pe jos. Dar cu un cal și ceva avans...

Înainte de a-și putea formula pe deplin planul, Jamie își deschise brațele, făcându-se cumva o țintă chiar mai tentantă.

– Deci, ce ai de gând să faci acum, fătucă? Nota persuasivă din vocea lui servi doar pentru a-i face glasul să pară și mai răgușit. O să mă iei prizonier și o să mă predai autorităților? O să mă împușți?

Emma strânse mai tare pistolul. Spre disperarea ei, în loc să-i ușureze tremurul mâinilor, efortul acesta reuși doar să-l intensifice.

– Poate că am vrut doar să știi cum te simți când ai un pistol îndreptat spre inimă.

– Hepburn are un pistol îndreptat spre inima mea de douăzeci și șapte de ani. Cunosc *foarte bine* senzația.

Cu colțul ochiului, Emma văzu cum unul dintre oamenii lui Jamie se apropie viclean cu un pas de ei. Ea îndreptă gura pistolului spre grupul de bărbați, care rămaseră din nou nemișcați.

– Eu nu m-aș pune la încercare dacă aș fi în locul vostru. V-ar putea surprinde să aflați că știu cum să folosesc un pistol. Dacă pot pune la pământ un fazan de la cincizeci de pași, mai mult ca sigur nu vă voi rata tocmai pe *voi*. În timp ce privi săgețile pline de venin din ochii lor, îi trecu un alt gând prin minte. Care dintre voi este Bon?

Bărbații rămaseră nemișcați preț de câteva secunde, apoi își ridicară mâinile libere la unison și arătară spre un bărbat slab și musculos care aducea a elf, aflat în mijlocul lor. El își ridică repede brațul și arătă spre bărbatul de lângă el.

Emma își miji ochii în timp ce îl studie. Părea cel mai prăpădit dintre prăpădiți. Părul lui ca pana corbului era tăiat scurt și pornea în toate direcțiile, ca și cum ar fi lăsat o pisică gigantică să-l lingă în loc să folosească un pieptene. O umbră de barbă îi acoperea bărbia ascuțită. Pe măsură ce ceilalți bărbați începură să se depărteze de el, lăsându-l singur singurel să facă față privirii ei însetate de sânge, el o fulgeră un zâmbet sfios, dezvăluind niște dinți stricați.

– În-în-încântat de cunoștință, milady, se bâlbâi el, făcând o reverență care nu avea nici o legătură cu o plecăciune.

– Ei bine, eu nu sunt câtuși de puțin încântată de cunoștință, îl informă Emma. I-ai spus niște lucruri îngrozitoare despre mine domnului Sinclair. Așa că nu prea îmi ești drag. Cred că pe tine am să te împușc primul.

Chipul palid al lui Bon se făcu alb.

– Stai puțin, fătucă, nu am vorbit serios cu nimic din ce am spus. Doar glumeam și eu. În toți anii în care am călărit alături de Jamie, nu l-am văzut niciodată ridicând o mână la o...

– Bon, îl opri Jamie. E suficient.

Bon îi aruncă o privire neajutorată, în mod clar încercând să decidă dacă ar fi mai periculos să-l jignească pe el sau pe fătuca

cu ochi de oțel care ținea arma. Se îndreptă către Emma, ridicând mâinile în semn de rugăciune.

– Să știi, o fătucă simpatică precum dumneata nu are parte decât de respectul meu. Îi puteți întreba pe oricare dintre băieți și vă vor spune direct. Dacă cineva de prin părțile astea știe cum să trateze o femeie, atunci eu sunt acela. Am dreptate sau nu? Malcolm? Angus? se tângui el, apelând la cei mai apropiați doi bărbați de el, unul fiind chiar cel pe care l-ar fi lăsat să fie împușcat în locul lui.

Emma fu cu adevărat surprinsă. Malcolm și Angus nu erau simpli frați, ci erau gemeni. Ambii aveau părul lung, în dezordine, buze pline și convingătoare, dar trăsăturile lor erau ușor diferite, dovedind ce linie subțire este între a fi frumos și urât.

Malcolm – sau poate că era Angus – încuviință din cap cu seriozitate.

– Bon spune adevărul gol-goluț, milady. Să știți, chiar săptămâna trecută se lăuda cum a tratat el o barmaniță din Invergarry.

– Așa e, domnișoară, fu de acord cu o sinceritate la fel de convingătoare Angus – sau poate era Malcolm. Bon a jurat că a tratat-o cum se cuvine, chiar așa. Și, judecând după țipetele și gemetele care s-au auzit din pătulul ăla din grajd până la primele ore ale dimineții, nu a fost doar gura de el.

Ceilalți bărbați chicotiră și se înghiontiră reciproc. Bon suspină și privi pistolul care încă îi atârna inutil în mână, de parcă se gândea să se împuște el înainte ca ea să aibă ocazia de a o face.

Încrucișându-și brațele la piept, Jamie își drese glasul.

– Nu te-aș putea condamna dacă l-ai împușca pe Bon, fătucă. La naiba, l-aș fi împușcat chiar eu cu mult timp în urmă dacă nu ar fi fost vărul meu.

– Hei! protestă Bon, aruncându-i o privire ofensată.

Jamie continuă de parcă nici nu fusese întrerupt:

– Cu toate acestea, simt că e de datoria mea de creștin să te avertizez că pistolul meu are doar un singur glonț. Nu ne poți împușca pe amândoi. Mă tem că va trebui să alegi, scumpo.

Mai înfuriată de nuanța tandră din vocea lui decât de orice zeflemea vulgară din partea unuia dintre oamenii lui, Emma întoarse pistolul și ținti spre inima lui.

– Nu sunt fătuca ta. Și nu sunt nici scumpa ta. Când îl confruntă, cu umerii trași înapoi și cu bărbia sus, fu surprinsă să constate că nu îi mai tremura mâna. Pentru prima dată după o perioadă foarte lungă, simți că este singura stăpână a destinului ei. Nu aparțin nici unui bărbat. Cel puțin, nu încă.

Crezuse cu naivitate că îl dezarmase, dar nu luase în considerație arma cea mai letală din arsenalul său. Dându-și capul într-o parte ca să o studieze, Jamie îi aruncă un zâmbet leneș care îi făcu până și degetele de la picioare să se chircească în cizmele ei de împrumut.

– Dacă intenționezi ca lucrurile să rămână așa, atunci mă tem că va trebui să mă împuști.

Desfăcându-și brațele musculoase, se îndreptă cu pași mari spre ea. Deși chipurile oamenilor lui trecură sălbatic de la neîncredere la alarmă, Jamie avea ochi doar pentru ea.

Emma fu cuprinsă de o panică tot mai mare pe măsură ce distanța dintre pieptul lui impunător și țeava pistolului se reducea. Recunoscând în acel moment că el era un bărbat care își încerca norocul, la fel ca tatăl ei, făcu doi pași poticniți înapoi și armă cocoșul armei cu degetul mare.

Cu toate acestea, el continua să se apropie, la fel de hotărât și de neînfricat ca o pisică sălbatică urmărind un șoarece-de-câmp. Câmpul vizual al Emmei se reduse până când putu număra fiecare geană neagră care îi împrejmuia ochii de un verde vibrant. Ochi care aveau să fie pentru vecie închiși dacă ea ar fi luat de bună cacealmaua lui.

Își strânse tare ochii ca să nu îi mai vadă chipul. Dar și-l imagină zăcând într-o baltă de sânge pe pământul rece și dur. Vedea strălucirea estompată a bronzului de pe chipul lui, lăsându-l la fel de palid și de ceruit precum efigia pe un mormânt.

Degetele ei se încordară pe trăgaci, dar, în secunda în care trase, simțit cum brațul ei se smuci într-o parte, ca din proprie voință.

Își deschise ochii și îl văzu pe Jamie încă în picioare în vreme ce un nor de fum înțepător plutea între ei. Urechile încă îi țiuiau de la explozie, însă îl auzi scoțând un fluierat admirativ când privi bucata pe care glonțul o crestase în trunchiul unui mesteacăn din apropiere.

– Nu-i rău pentru un trăgător amator. Sau trăgătoare. Cel puțin nu mi-ai împușcat calul.

Brațul Emmei căzu fără vlagă într-o parte. Umerii i se prăbușiră în semn de înfrângere. Nici măcar nu protestă când Jamie se îndreptă spre ea și îi luă ușor pistolul fumegând din mână. Îl aruncă înspre unul dintre oamenii lui, ținându-și mâinile libere ca să se poată ocupa de ea.

Ea se pregăti pentru lovitura ce avea să vină, știind că sfidarea ei fățișă nu-i lăsase nici o alternativă și că urma să-i aplice pedeapsa în fața oamenilor săi. Temperamentul său, precum și mândria lui impuneau acest lucru. Nu avea să plângă, își jură în gând, chiar când simți o înțepătură trădătoare în spatele ochilor. Și nici nu avea să-i dea satisfacția de a cerși milă. Orice urma să-i facă, avea să fie exact ce merita pentru că se pierduse cu firea și aruncase pe apa Sâmbetei cea mai bună ocazie de a evada.

În ciuda tuturor intențiilor ei curajoase, tot tresări când el își ridică mâna. El îngheță, și ea zări un licăr de furie pură în ochii lui. Dar, în loc să îi aplice o lovitură cu dosul palmei, cum anticipase ea, el doar o apucă de încheietura mâinii și o trase, forțând-o să-l urmeze.

În timp ce înaintau printre oamenii lui, aceștia păreau că nu-și doreau nimic mai mult decât să izbucnească în urale de bucurie triumfătoare, dar nu îndrăzneau. Numai Bon privi abătut, scânteia răutăcioasă din ochii lui negri arzând mocnit.

Având în vedere cât de mari erau pașii lui Jamie, le luă mai puțin de un minut să ajungă la marginea pădurii care împrejmuia acea porțiune din ținuturile mlăștinoase cufundată în lumina lunii. Emma se poticni, dar Jamie continuă să meargă, așa că ei nu-i rămase decât să îl urmeze împleticindu-se, altfel riscând să fie târâtă. Pe măsură ce umbrele amenințătoare îi cuprinseră, ea își dădu seama că îl judecase teribil de greșit.

Nimeni nu avea să asiste la pedeapsa pe care Jamie Sinclair o stabilise pentru ea.

Capitolul 13

Emma se împletici în spatele lui Jamie, forțată să se supună ritmului său neobosit. Bolta densă de ramuri ce se leagănă deasupra capetelor lor împrăștie lumina lunii, acoperind cărarea cu o pânză sinistră de umbre care transforma fiecare piatră și ramură căzut într-o capcană ce îi agăța picioarele în înaintarea ei stângace.

Ea risca să se trezească în genunchi la fiecare pas, dar Jamie traversă terenul periculos cu o indiferență dură, mersul lui fiind la fel de sigur ca al calului pe marginea prăpastiei.

Emma se strădui să se târască, să amâne momentul inevitabil când Jamie avea să dovedească în cele din urmă că era monstrul pe care și-l închipuia contele. Bunătatea lui îi străpunsese deja inima. Acum se temea că însăși cruzimea lui avea să i-o distrugă în mii de bucăți.

Ușor, ușor, rămânea fără aer în piept și începea să-și simtă plămânii arzând. Cizmele mari îi iritau degetele de la picioare și călcâiele prin ciorapii groși, făcând ca fiecare pas să aducă o durere nouă.

– Scuzați-mă? icni în cele din urmă, disconfortul ei începând să depășească frica.

El continuă în același ritm.

– Scuzați-mă, *domnule*? repetă ea, mai tare și cu mai multă fermitate de această dată.

Jamie nu se opri, ca și cum cuvintele ei aveau aceeași importanță pentru el ca sunetul îndepărtat al unei rândunici de noapte sau ca țârâitul plictisitor al unui greier.

Încurajată de un val de furie, Emma se opri brusc și își smulse încheietura mâinii din strânsoarea lui. Jamie se opri și el și se întoarse încet cu fața spre ea.

Privirea lui o făcu să-şi dorească să o ia la goană în direcţia opusă, dar Emma se forţă să-şi păstreze cumpătul.

– Am mers suficient de departe, nu crezi? Oamenii tăi nu ar trebui să îmi audă ţipetele de aici.

Jamie se uită la ea cu o expresie de nepătruns.

– Îmi fac mai degrabă griji că vor auzi ţipetele *mele*. Deşi, după isprava aia necugetată pe care tocmai ai făcut-o, sunt convins că nici un apel la raţiune – oricât de justificat ar fi – nu ţi-ar intra în tărtăcuţa aia încăpăţânată. Se aplecă mai aproape, destul de aproape cât să-i numere fiecare pistrui de pe nas. Dacă mă mai ameninţi vreodată cu pistolul, fătucă, atunci fii naibii pregătită să apeşi pe trăgaci.

– Am apăsat pe trăgaci, îi aminti ea cu un calm glacial.

– Numai după ce te-ai asigurat că glonţul se va duce aiurea.

Ea continuă să-l privească urât.

– Poate că arma pur şi simplu a avut recul.

El înălţă cu scepticism dintr-o sprânceană.

– *Înainte* să tragi?

Emma îşi înăbuşi orice protest. Putea nega în faţa lui, dar nu putea să-şi spună acelaşi lucru şi ei înseşi. Nu în condiţiile în care nici măcar nu putea începe să înţeleagă ce se întâmplase.

– Ar fi fost posibil ca oamenii mei să nu fi primit prea bine ameninţarea de a mă vedea împuşcat cu sânge-rece. Ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre ei ar fi fost dispus să te împuşte ca să mă salveze?

– Atunci cred că ai fi rămas fără răscumpărarea ta preţioasă, şi contele ar fi fost obligat să pornească în căutarea altei mirese.

Jamie se întoarse şi se depărtă câţiva paşi de ea, trecându-şi o mână prin coama lui deasă. Corpul lui masiv era marcat de tensiune, de parcă în interiorul lui s-ar fi dus o luptă invizibilă.

Emma nu ar fi putut spune ce o făcu să înainteze, să-i atingă cu degetele ei tremurânde partea din spate a braţului prin ţesătură ştearsă a cămăşii.

– Poţi cu adevărat să mă învinovăţeşti că am încercat să evadez? Dacă tu ai fi fost capturat de către soldaţii britanici sau

ai fi fost închis într-una dintre temniţele contelui, nu ai fi făcut la fel?

Se întoarse cu faţa spre ea, cu o expresie atât de aspră pe chip, încât Emma avu nevoie de fiecare gram de curaj pe care îl poseda ca să nu dea înapoi alarmată.

– Da, aş fi făcut-o. Dar să fiu al naibii de nu mi-ar fi reuşit. Nu aş fi fost într-atât de nebun încât să mă las la mila unui om ca mine.

– Şi, mă rog, ce fel de om eşti, Jamie Sinclair? Judecând după ce a spus vărul tău Bon mai devreme, nu ai obiceiul de a teroriza femei lipsite de apărare.

– Asta a fost înainte să te cunosc. Şi cu greu se poate spune despre tine că eşti lipsită de apărare.

– Dacă nu aş fi învăţat ce capăt al pistolului să ţintesc spre un fazan sau spre un iepure, ar fi fost multe zile iernatice, dacă nu chiar săptămâni, când mama şi surorile mele nu ar fi avut ce carne să pună pe masă.

– Nu mă refeream la modul în care mânuieşti un pistol. Ai alte arme mult mai periculoase pentru un bărbat.

Respiraţia ei se acceleră atunci când el ridică o mână pentru a urmări curba obrazului cu dosul palmei.

Nu îi trecuse nici o clipă prin minte că s-ar putea folosi de sensibilitate – în loc de brutalitate – pentru a-i potoli revolta. Sau că ar fi atât de devastator de eficace.

– Cum ar fi? şopti ea, ştiind că nu ar fi trebuit să întrebe, dar incapabilă să reziste tentaţiei.

– Inteligenţa ta. Înflăcărarea ta. Dorinţa de a sacrifica totul, inclusiv orice speranţă de fericire, pentru binele familiei tale. Chiar şi loialitatea faţă de mirele tău – oricât de prost direcţionată ar fi. Vocea lui deveni un susur jos care o străbătu până în vârful degetelor de la picioare. Ochii tăi frumoşi. Năsucul tău pistruiat. Moliciunea buzelor tale...

Înainte ca acele buze să se poată deschide pentru un oftat melancolic, Jamie era pe ea. Îi cuprinse faţa în cupa mâinilor sale, ţinând-o ca şi cum i-ar fi aparţinut dintotdeauna, ca şi cum avea să-i aparţină pentru totdeauna.

Gura lui se năpusti cu poftă peste a ei, despărțindu-i buzele moi cu o măiestrie la fel de incontestabilă pe cât era de irezistibilă. Limba lui luă cu forța dulceața subtilă a gurii ei până când gustul lui de whisky și de fum de lemne era tot ce putea ea simți, tot ce își dorea. Deși îi luase chipul captiv în mâinile lui, avea gust de libertate, de pasiune, de un pericol la fel de seducător și de irezistibil pe cât era de terifiant.

Nu era sărutul unui iubit, ci sărutul unui cuceritor, al unui prădător, al unui bărbat care și-a petrecut întreaga viață cu convingerea că trebuie să ia ceea ce își dorește dacă vrea cu adevărat ceva, orice. Nu exista nici un fel de mijloc de apărare împotriva unui astfel de atac provocator asupra simțurilor, nici un cuvânt care să nege puterea sa întunecată și primară.

Își simți degetele desfăcându-se ca petalele unei flori, înălțându-se ca să le strecoare sub tivul cămășii lui și să pătrundă de-a lungul spatelui lui neted și musculos. Tot ce putea face era să reziste și să încerce să nu se lase luată pe sus de forța de nestăpânit a voinței lui. Cu atât mai mult cu cât tot ce își dorea în secret era să nu se mai înfrâneze și să se lase purtată de val oriunde avea el să o ducă.

Una dintre mâinile lui alunecă în jurul gâtului ei și îndepărtă cureaua din piele de la ceafa ei, lăsându-i buclele să i se reverse pe umeri într-o dezordine sălbatică. În timp ce el își trecu degetele prin ele, scalpul ei vibră cu o plăcere decadentă care o făcea să vrea să-și pună capul în mâinile lui și să toarcă precum o pisică imensă în poala cuiva.

El cuprinse un pumn din buclele ei și o trase ușor, dându-i capul pe spate ca să poată pătrunde și mai adânc în gura ei. Ea nici măcar nu își dădu seama că începu să-i răspundă la sărut, împreunându-și cu naturalețe limba cu a lui, până când îl auzi gemând profund, ca un bărbat care tocmai gustase ceva fără de care nu mai putea trăi. Ceva pentru care ar fi dispus să moară sau să ucidă.

Acel sunet făcu să pară zadarnice toate sacrificiile ei, o tentă să se lepede de tot ce avea mai scump pe lume doar ca să-i ofere ce voia. Și ceea ce voia și ea. Doar că acest lucru fusese cumpărat

și plătit cu generozitatea contelui. Nu mai era un bun al ei acum, ca să îl poată da.

Cuprinsă de panică, îi împinse pieptul. El întrerupse sărutul brusc, îndepărtând-o de el cu mâinile la fel de nesigure ca ale ei.

Chiar dacă ea era cea care îl îndepărtase, tot ce putea face era să stea acolo, tremurândă și dezorientată, precum un copil abandonat într-o pădure întunecată și înfricoșătoare, fără speranța de a mai găsi vreodată drumul spre casă.

Pupilele negre ale lui Jamie aproape că acaparaseră verdele ochilor lui, cu pleoapele acelea dese, lăsându-i triști și de nepătruns. În timp ce se uită în jos la ea, își văzu reflexia în ochii lui – revărsarea sălbatică a buclelor ei, expresia năucită, roșeața în locul unde barba lui nerasă îi iritase pielea delicată a obrazului. Își trecu vârful limbii peste buzele care încă se simțeau sensibile și însetate după forța nesățioasă a sărutului lui.

Disperată să mărească distanța dintre ei, se aplecă să-și ia cureaua de piele de pe pământ. Strângându-și buclele la ceafă, începu să le răsucească într-un nod strâns.

– Ai câștigat, domnule Sinclair, spuse ea, luptându-se să-și păstreze vocea mai stabilă decât mâinile. Promit să fiu un prizonier ascultător, până când mă vei preda în condiții de siguranță în mâinile mirelui meu, peste câteva zile. Nu voi mai încerca să fug, așa că veți fi scutit de obligația împovărătoare de a mă pedepsi cu sărutările tale. Ea își netezi tunica de împrumut de parcă ar fi fost cea mai scumpă rochie de bal. În ceea ce-i privește pe oamenii tăi, mă voi strădui să dau impresia în fața lor că mi-ai tras o mustrare zdravănă, forțându-mă să recunosc că am procedat necugetat.

După ce spuse asta, ea se întoarse și se îndepărtă țanțoș de el pe cât de repede o ajutau picioarele, cu umerii drepți și cu capul ridicat.

– Domnișoară Marlowe?

– Da? Ea se întoarse și îl văzu stând în exact același loc unde îl lăsase, cu o expresie de nepătruns.

Pentru o clipă indefinită, el păru că vrea să spună cu totul altceva, dar apoi arătă în direcția opusă.

– Tabăra noastră este într-acolo.

Când Emma se trezi în acea noapte, nici urmă de brațe calde, masculine care să o protejeze de pământul rece și dur. Degetele de la picioare îi erau amorțite, și pe brațe avea pielea ca de găină. Se ridică, îndepărtând valul acela de confuzie provocată de trezirea într-un loc ciudat, înconjurată de străini.

Pe partea opusă a focului care era pe terminate, oamenii lui Jamie dormeau în grămezi acoperite de pături. Dacă nu ar fi fost ocazionalele bombăneli nocturne după băută sau sforăitul zgomotos, ar fi fost confundați cu niște bolovani.

Când Jamie o adusese înapoi în mijlocul lor, privirile lor curioase fuseseră rapid înăbușite de încruntarea feroce a lui Jamie. După ce împărțise cu ei carnea de vânat sărată și o pâine neagră veche, urmate de o bere neagră, amară, ea se retrăsese la păturile ei. Nu își imaginase cât de mult avea să-i lipsească prezența lui Jamie acolo până când se trezi singură, dezorientată și tremurând de frig.

Un urlet îndepărtat a venit de undeva de pe stâncile de deasupra terenului mlăștinos, făcând-o să i se zbârlească părul de frică. Se ridică și se uită agitată în umbră, înfășurându-și pătura în jurul umerilor. Cerul nopții se arcuia deasupra capului ca o întindere formată din cea mai profundă și mai neagră gheață, stelele sale strălucind asemenea unor cioburi de gheață. Se simțea de parcă era singura persoană trează din întregul univers. Singura persoană în viață.

Până când îl văzu.

Jamie ațipise la doar câțiva metri distanță de ea, cu spatele sprijinit de un bolovan și fără nici măcar o mantie care să-l acopere. Se încruntă la lungimea de frânghie legată în jurul încheieturii mâinii lui, nedumerit de prezența ei, până când privirea ei urmări încet celălalt capăt către glezna ei. Era clar că făcuse o buclă cu funia în jurul gleznei ei în timp ce dormea, nu suficient de strâns

cât să o doară, dar îndeajuns cât orice mișcare suspectă din partea ei să-l trezească.

Ea clătină din cap, un zâmbet reticent încolțindu-i pe buze. Ar fi trebuit să știe că nu era genul care să aibă încredere. Dacă ar mai fi făcut un singur pas, frânghia l-ar fi trezit.

Se pare că nu o crezuse atunci când îi promisese că nu avea să fugă. Nu-și mai putea permite să riște să fie pedepsită pentru neascultarea ei cu sărutările și mângâierile lui. O avertizase de la început că i-ar putea face plăcere să-și pună mâinile pe ea. Dacă ar fi știut atunci cât de mult avea să îi placă și ei, poate că ar fi luat în seamă acea avertizare.

Acum, că observase lațul, nu ar fi fost prea dificil să se elibereze. Dar, în loc să se îndepărteze, se trezi că se duce spre el.

Oare câte nopți își petrecuse dormind pe pământ rece și dur, fără nici un acoperiș care să-l apere de ploaie, de zăpadă sau de frigul neiertător? O fi având el doar douăzeci și șapte de ani, dar expunerea constantă la soare și la vânt îi tocise pielea și-o făcuse de un auriu lucios, săpase linii adânci în jurul gurii și încrețituri tulburător de seducătoare la colțul exterior al ochilor.

Chiar și în somn, bărbatul acesta nu avea nici o urmă de finețe, nici o bucățică revelatoare a băiatului care fusese cândva. Nici măcar nu dormea cu gura deschisă, ci strânsă într-o linie fermă, singurul lui semn de vulnerabilitate fiind petele de epuizare de sub ochii lui. De parcă îi simți privirea scrutătoare, el se agită și se întoarse cu fața spre întuneric, protejându-l de privirea ei.

Emma oftă. El renunțase la propria pătură în favoare ei, și, cu toate acestea, ei încă îi era frig de îi înghețau oasele. Nu se putu împiedica să nu-și aducă aminte cât de confortabil se simțise când se ghemuise în brațe lui, cu o noapte în urmă, cum corpul lui zvelt și ferm se înfășurase în jurul ei, radiind căldură ca un cuptor pe cărbuni în ajunul unei zile de iarnă.

Țipătul pătrunzător se auzi din nou. Se cutremură și se dădu și mai aproape de Jamie. Nu avea de unde să știe ce fel de creaturi însetate de sânge colindau după pradă în acea sălbăticie. Pisici sălbatice? Lupi? Urși? Din câte știa, putea să fie chiar și un dragon

care mergea cu paşi apăsaţi pe stâncile de deasupra lor, în căutarea vreunei virgine gustoase pe care să o devoreze.

Îi mai aruncă o ultimă privire plină de poftă lui Jamie, după care se aplecă şi îşi scoase funia de la gleznă.

Jamie deschise ochii, trecând de la un somn profund la o stare de alertă maximă cu strania lejeritate pe care o dobândise în atâţia ani de vigilenţă.

Fu luat cu asalt de două impresii imediate.

Peste el era întinsă o pătură care nu fusese acolo când se băgase la culcare.

Şi sub pătură era o femeie care nu fusese acolo când se băgase la culcare.

Clipi precaut. Emma era ghemuită pe o parte, cu faţa spre el. Rămăsese doar o distanţă de o mână între corpurile lor, ca şi cum ea ar fi încercat să se apropie cât de mult îndrăznise fără a-l atinge totuşi. Acest lucru îl impresiona mai mult decât voia să recunoască, chiar şi faţă de el însuşi.

El se obişnuise cu durerea surdă pe care o resimţea în vintre de când fusese suficient de prost încât să o răpească. Dar acum se confrunta cu o durere mai profundă şi chiar mai insistentă, periculos de aproape de inima lui.

Genele ei roşcate îi umbreau obrajii pistruiaţi, făcând-o să arate mai mult ca fata vulnerabilă în vârstă de şaptesprezece ani care căutase iubirea în Londra şi care obţinuse în schimb doar o inimă frântă decât cu femeia care era acum. Chiar şi cu braţele încrucişate pentru a se încălzi mai bine, părea să-i fie în continuare frig. Arăta tristă. Arăta singură.

Amânând să trimită cererea de răscumpărare până când aveau să ajungă în zonele mai înalte ale muntelui, Jamie sperase să-l chinuiască pe Hepburn cu viziunile cumplite ale unui Sinclair care îi fura ceva ce îi aparţinea. Dar acum Jamie era cel care simţea arderea, cel chinuit de viziuni de o cu totul altă natură – viziuni cu moliciunea palidă, pistruiată a Emmei sub el, cu buzele ei bogate deschizându-se cu nerăbdare ca să-i primească sărutarea în timp

ce-şi încolăcea braţele în jurul gâtului lui, îşi deschidea coapsele suave şi îl îndemna să o posede.

Gura lui se subţie până deveni o linie sumbră. Oricât de mare fusese nerăbdarea cu care îi primise sărutul, ea era încă femeia lui Hepburn. Nu-i aparţinea lui şi nu avea să-i aparţină niciodată. Nu putea decât să se îndepărteze şi să o lase în confortul rece al propriilor ei braţe.

Ea se foi. O încruntare îi brăzdă fruntea delicată. Un scâncet somnoros îi scăpă printre buzele întredeschise.

Încălcându-şi propriul jurământ, Jamie se întinse către ea, ridicând-o astfel încât obrazul ei să se poată odihni pe pieptul lui. Emma se cuibări în căldura braţelor lui cu un uşor geamăt gutural de satisfacţie, încrezându-se cu naivitate că el nu avea să abuzeze de puterea pe care o avea asupra ei. Înainte ca ea să se trezească pe deplin, Jamie îşi dădu seama că din două mişcări şi-ar putea desface sfoara de la pantaloni, i-ar putea trage jos pantalonii împrumutaţi de la Bon şi s-ar putea afunda atât de adânc în interiorul ei, încât să nu mai poată spune vreodată că era stăpână pe propriul trup.

Dar dacă ar ceda acelei tentaţii întunecate, nu ar fi cu nimic mai presus decât Hepburn. Ar fi devenit exact ceea ce disprețuia: un om care profita de cei mai slabi decât el, care era dispus să distrugă chiar lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult doar pentru a împiedica pe altcineva să-l aibă.

Va trebui să rămână precaut dacă dorea să se retragă din îmbrăţişarea ei imediat ce oamenii lui începeau să se trezească. Îşi odihni bărbia pe capul ei şi scrută întunericul, ştiind că avea să i se pară că trece o veşnicie până la ivirea zorilor.

Capitolul 14

Emma se trezi în dimineaţa următoare simţindu-se surprinzător de odihnită. Era aproape ca şi cum şi-ar fi petrecut cea mai

mare parte a nopții într-un pat cald din puf, nu întinsă pe pământul rece, acoperit cu pietriș. Deși pătura de lână îi fusese plasată sub bărbie cu o grijă minuțioasă, nici urmă de Jamie prin apropiere.

Se ridică sprintenă, căscă și își dezmorți mușchii înțepeniți. O adiere blândă de aprilie îndepărtase cei mai mulți nori, dezvăluind o întindere orbitoare de cer azuriu. Oamenii lui Jamie mișunau pe cealaltă parte a focului de tabără, luând micul dejun și pregătindu-și caii pentru cursa ce îi aștepta.

La început, crezu că Jamie se hotărâse să o creadă pe cuvânt și nu pusese pe nimeni de pază. Dar apoi îl văzu pe tânărul Graeme lenevind pe un bolovan din apropiere, prefăcându-se a ciopli un lemn, care devenea din ce în ce mai lipsit de formă cu fiecare lovitură a lamei lui. Când ea o luă din loc, el o urmă, dar rămase la câțiva pași în spate, încercând să pară relaxat. Fu tentată să o ia la goană spre copaci, doar ca să vadă dacă avea într-adevăr curajul să o oprească.

În timp ce își croi drum prin tabără, uitându-se instinctiv după silueta înaltă, impunătoare a lui Jamie, fără a-l zări, oamenii lui păstrară distanța față de ea. Câțiva dintre ei chiar își întoarseră privirea când trecu pe lângă ei, ocupați să dea pe gât mâncarea sau lustruindu-și cu ceară frâiele cu o vigoare reînnoită.

Reuși să se strecoare pe lângă Angus și Malcolm, prea ocupați să se certe pe o bucată uscată de pâine scoțiană prăjită pe plită ca să îi observe prezența.

– La naiba, frățioare, ți-am spus că nu-i de-ajuns pentru amândoi, zicea unul din ei în timp ce smulgea pâinea din mâna fratelui geamăn.

– Ar fi dacă unul din noi nu ai fi tu! insistă geamănul, încercând în zadar să apuce pâinea.

Zărind-o, căzură într-o tăcere apăsătoare.

Emma le privi părul castaniu încurcat și buzele pline cu o fascinație slab deghizată. Până și nasurile lor descentrate arătau de parcă ar fi fost sparte în exact același loc.

– Cum vă deosebesc ceilalți oameni?

Arătând unul spre celălalt, spuseră la unison:

– El e ăla urât.

– Aha, înțeleg.

În continuare nedumerită, ea încuviință din cap politicos și se retrase, lăsându-i să revină la cearta lor pe pâine.

– Ai grijă pe unde calci, fătucă, o avertiză cineva când se apropie cu spatele periculos de mult de focul de tabără.

Se întoarse și îl văzu pe Bon așezat pe o stâncă, ghemuit deasupra unei felii de pastramă care fumega într-o tigaie de fier. Deși carnea era deja prăjită până formase o peliculă neagră, el nu păru să se grăbească să o scoată din tigaie.

Observând direcția în care îi alunecase privirea, Bon se uită la ea cu asprime.

– Acum, că mi-ai șterpelit pantalonii și cizmele, presupun că pofțești și la pastrama meu, nu?

Emma îi răspunse cu aceeași privire și se arătă cât de jignită reuși să pară.

– Nu v-am șterpelit pantalonii și cizmele. Vărul dumitale v-a șterpelit pantalonii și cizmele și mi le-a dat. Și nu aș visa să vă privez de micul dejun, domnule.

Pufăind, Bon înjunghie fâșia înnegrită de carne cu vârful cuțitului și o trânti pe o farfurie din tablă ponosită. Îi înmână farfuria, cu fața lui neastâmpărată schimonosită într-o încruntare feroce.

– Hai, poți s-o iei din partea mea. N-aș vrea să mă împuști.

Emma ezită, bănuitoare la orice act de bunătate din partea lui.

– Hai! N-am avut timp s-o otrăvesc. De data asta, spuse mișcând din sprâncene înspre ea.

Emma acceptă farfuria și luă o înghițitură mică din carnea de porc înnegrită. Nu-și putu ascunde grimasa. Avea gust de cenușă.

– Mai ai? întrebă ea, stomacul chiorăindu-i deja în semn de protest.

De când tatăl ei acceptase propunerea contelui, foarte puține lucruri reușiseră să-i trezească apetitul, dar acum se simțea dintr-odată hămesită. Trebuia să fie de la atâta mers călare și de la aerul curat.

– Ce fetişcană lacomă! Nici nu m-aş mira să fii altfel, ca femeie a lui Hepburn.

Încă mormăind ca pentru el, împunse o altă felie de pastramă cu cuțitul. Înainte să trântească bucata în tigaie, ea îi opri mâna.

– Te rog. Lasă-mă pe mine.

El o privi cu suspiciune, apoi lăsă fără prea multă tragere de inimă cuțitul şi pastrama pe mâna ei, mormăind:

– Probabil c-o să sfârşesc cu lama înfiptă în gâtlej pentru deranjul meu.

Ea i se alătură şi puse felia proaspătă de pastramă în tigaie. În timp ce aceasta începu să sfârâie, Emma se uită peste umăr şi observă că restul oamenilor încă păstrau distanța față de ei.

– De ce se comportă atât de ciudat? Este ca şi cum s-ar teme de mine.

Bon îşi mângâie barba neagră ascuțită.

– Nu de tine se tem, ci de Jamie. A cerut clar şi răspicat să nu te deranjeze nimeni, altfel vor avea de-a face cu el.

– Şi ce ar face exact dacă nu l-ar asculta?

Bon ridică din umerii slabi.

– Probabil i-ar împuşca.

Ea lăsă să-i scape un râs de neîncredere.

– Jamie mi-a spus că oamenii lui îi sunt ca frații. Chiar crezi că ar ucide pe unul dintre ei pentru mine?

– N-am spus că l-ar ucide. Am spus că l-ar împuşca. Sclipirea continuă din ochii lui Bon făcea să fie imposibil să îți dai seama dacă glumea sau spunea adevărul. Dar nu trebuie să îți faci griji că băieții te vor desconsidera din cauza asta. A fost, de asemenea, şi foarte clar că nu eşti femeia lui.

„Femeia lui Jamie."

În urmă cu doar o zi, acele cuvinte ar fi indignat-o şi ar fi îngrozit-o deopotrivă. Acum, ele trimiteau un mic fior periculos prin sufletul ei.

Se concentră întru totul asupra bucății de pastramă, în timp ce un impuls pervers o mână să-l întrebe:

– Jamie ăsta al tău a avut o mulțime de femei?

– Orice bărbat cu o față ca a lui poate avea oricât de multe femei vrea.

Îi luă o clipă să înțeleagă că Bon de fapt nu îi răspunsese la întrebare. Când ea îi aruncă o privire iscoditoare, el clipi înspre ea, arătând cât de nevinovat îi putea permite fața lui mică de vulpoi.

– Nişte cartofi ai? întrebă ea.

– Am eu unul, domnişoară.

Emma tresări când namila cu cicatricea sculptată adânc pe obrazul stâng îşi puse mâna pe umărul lui Bon.

Nu băgase de seamă că oamenii lui Jamie se dăduseră mai aproape, atraşi de aroma suculentă de pastramă căreia îi dădea o crustă perfectă. Cei mai mulți dintre ei păstrau o distanță respectuoasă, de parcă încă îşi adunau curajul să se apropie.

Bon se încruntă la bărbat.

– Mai bine nu te-ai furişa pe lângă o fată ca ea, Lemmy. Cu fața asta a ta, o poți băga în sperieți de n-o să-şi mai revină în veci.

Bărbatul falnic îşi lăsă capul în jos timid, mustața lui cu capetele răsucite făcându-i ca față lungă să pară şi mai melancolică.

– Îmi cer scuze, domnişoară. Nu vrui să vă sperii.

Aruncându-i lui Bon o privire mustrătoare, Emma luă cartoful din mâna lui Lemmy.

– Ca să vezi! Vă mulțumesc, domnule... domnule... Lemmy. E exact ce aveam nevoie.

Cartoful lui era uşor zbârcit şi încolțit, aducând cu o gorgonă, dar Emma făcu un spectacol pe cinste când îl felie în cuburi perfecte şi le aruncă în tigaie alături de bacon, unde începură să se înmoaie în grăsimea încinsă.

– Am mai mulți de unde l-am adus pe-ăsta, domnişoară, spuse Lemmy cu nerăbdare, după care se îndreptă spre coburul lui.

– Dacă Jamie ar fi aici, murmură Emma, amestecând cartofii cu vârful cuțitului, presupun că ar încerca să mă convingă că însuşi contele a crestat cicatricea de pe obrazul lui Lemmy cu cuțitul său gravat pentru scrisori fiindcă a furat un cartof.

– N-a fost un cartof, ci o baniță de napi. Şi n-a fost contele, spuse Bon sec. Hrăpărețului ăluia bătrân nu-i place să-şi murdărească

mâinile cu sânge, aşa că i-a ordonat unuia dintre oamenii lui să-l ţină pe Lemmy jos în timp ce paznicul de vânătoare i-a făcut-o.

Emma îşi înălţă capul, holbându-se la Bon cu groază.

–Acelaşi paznic de vânătoare care urma să-i taie mâna lui Graeme?

Bon clătină din cap.

–Cel dinaintea lui. Sau să fi fost şi mai înainte de ăla? Numără pe degete câţiva paznici de vânătoare înainte de a renunţa, ridicând neputincios din umeri. Contele a avut întotdeauna gusturi extreme când vine vorba despre paznicii de vânătoare. Cu cât erau mai însetaţi de sânge, cu atât mai bine, din punctul lui de vedere.

Emma înghiţi în sec, pierzându-şi brusc apetitul. Încă îi era greu să creadă că sufletul blând care îi salvase familia de la ruină putea fi monstrul pe care îl descriau aceşti oameni. Poate că pur şi simplu avea o judecată greşită când venea vorba despre angajarea paznicilor de vânătoare.

–Vărul tău mi-a spus totul despre vrăjmăşia de lungă durată dintre clanurile Hepburn si Sinclair, zise ea. Dar această ură dintre el şi conte pare cumva mai virulentă, mai... *personală*. Ai idee de ce îl disprețuieşte Jamie aşa tare?

–Tot ce trebuie să ştii este că Jamie Sinclair nu face nimic fără să aibă un motiv al naibii de bun.

–Chiar şi să răpească mireasa altuia?

Când Bon îşi feri privirea, incapabil să o privească în ochi, ea înţelese că atinsese o coardă sensibilă.

–Măi să fie, nici tu nu ştii care sunt motivele, nu-i aşa? spuse ea, începând să vadă lucrurile într-o cu totul altă lumină. De aceea i-ai zis acele lucruri îngrozitoare despre mine, nu? Încercai să-l faci să-ţi spună.

Un muşchi din falca lui Bon zvâcni, dar bărbatul nu îşi luă privirea de la flăcările vioaie.

–A avut dintotdeauna un temperament aprins şi o latură sălbatică, la fel ca bunicul său şi ca toţii bărbaţii Sinclair care l-au precedat, dar nu l-am văzut niciodată nesăbuit. Nu ştiu ce vrea de la conte, dar ştiu că este ceva foarte important pentru el. Este

dispus să rişte totul, inclusiv toate gâturile noastre, ca să obţină acel ceva.

Înainte ca Emma să-l poată iscodi în continuare, un tânăr cu ochii de un verde aprins şi cu o barbă deasă se ivi lângă ea şi-i oferi un pachet murdar învelit în hârtie şi legat cu sfoară.

–Am şi eu nişte pastramă, domnişoară.

–Şi eu am nişte pâine, spuse un alt bărbat, înmânându-i cu timiditate o jumătate de pâine neagră atât de tare, că se simţea ca o piatră.

–Iar noi avem nişte brânză, spuseră la unison Malcolm şi Angus. Se angajară într-o partidă scurtă de împinsături pentru a determina care din ei avea să câştige privilegiul de a şterge crusta blănoasă şi verde de mucegai de pe brânză înainte de a i-o prezenta Emmei cu o fluturare.

În timp ce restul oamenilor lui Jamie se adunară în jurul ei, Emma le studie feţele. În acel moment nu prea mai arătau ca o bandă de proscrişi de temut, ci mai degrabă ca o adunătură de băieţei murdari disperaţi după un biscuit cald proaspăt scos din cuptor.

Clătinând din cap cu tristeţe, ea spuse:

–Daţi-vă înapoi, băieţi. O doamnă are nevoie de spaţiu pentru a-şi face treaba.

Când Jamie se întoarse cu paşi mari în tabără, ultimul lucru la care se aştepta era să-şi vadă oamenii lui aplecaţi deasupra unor farfurii de tablă, îndesându-şi mâncare în gură cu lamele cuţitelor lor de parcă nu mai mâncaseră de o lună şi ar fi fost posibil să nu mai aibă niciodată ocazia.

Poate că ar fi fost şi mai intrigat de comportamentul lor dacă aroma irezistibilă de pastramă care sfârâia în tigaie nu i-ar fi dat târcoale propriului nas, ademenindu-l către foc. Chiar dacă mâncase o bucată de pâine veche cu o fâşie subţire de carne de vânat uscată când plecase din tabără cu mult înainte ca zorii să facă coloreze cerul în roşu, aroma suculentă tot îi făcu stomacul să se agite de poftă.

Acea poftă se transformă în ceva infinit mai periculos când o văzu pe femeie prezidând festinul. Emma se apleca peste umărul lui Graeme, răsturnând în farfuria băiatului o porție proaspătă de cartofi prăjiți – fragezi la interior și crocanți la exterior, exact cum îi plăceau lui Jamie. Graeme se uită la ea adorator înainte de a îndesa încă o porție cu vârf în gura deja plină.

Jamie se uită la farfuriile celorlalți bărbați și văzu și mai mulți cartofi, mai multe felii de pastramă și felii groase de pâine prăjită în grăsime cu brânză topită deasupra.

Clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ce bine că o să avem hrană și adăpost în seara asta, din moment ce voi, flăcăilor, păreți a înfuleca proviziile pentru două săptămâni la o singură masă.

Bărbații avură bunul-simț să se arate rușinați, dar nu se opriră din mâncat.

– Vă pot oferi un mic dejun, domnule Sinclair? întrebă Emma, formalitatea crudă a tonului ei servindu-i doar ca amintire a sunetelor neajutorat pe care ea le scosese din adâncul gâtlejului în timp ce el o săruta noaptea trecută.

Ea luă o felie de pastramă din propria farfurie și i-o oferi.

El acceptă fără tragere de inimă pastrama, știind exact cum trebuie să se fi simțit Adam când Eva îi dăduse mărul.

Privind-o circumspect, el încercă o bucată din carnea crocantă de porc. Dacă mirosul era dumnezeiesc, gustul era un extaz pur. Înainte de a-și da seama, terminase toată felia și se lingea de grăsime pe vârful degetelor, lipsit de maniere – și de rușine.

– Fata gătește ca un înger, mormăi Bon cu gura plină cu cartofi. Dacă nu ar fi deja promisă contelui, aș lua-o chiar eu de nevastă.

– Vai, îți mulțumesc, Bon, răspunse Emma radiind de încântare. Chiar daca mama îmi spunea că e o îndeletnicire de rând care cu greu i se potrivește unei doamne, mie mi-a plăcut întotdeauna să gătesc. Când eram mică, Cookie obișnuia să mă alunge din bucătărie cu o mătură. Din fericire, a fost o pasiune care i-a prins familiei mele tare bine după ce Cookie... s-a pensionat.

Ea se uită în jos ca să evite privirea pătrunzătoare a lui Jamie. Se apucase, probabil, de gătit după ce tatăl ei risipise toți banii lui

Cookie la masa de jocuri și pe ginul ieftin. Jamie nu se putu abține să se întrebe dacă surorile ei mișcaseră vreodată vreun deget ca să o ajute.

Amintindu-și de misiunea care îl făcuse să plece din tabără înainte ca oricare dintre ei să se trezească, el luă perechea de iepuri de câmp curățați și jupuiți de pe umăr și îi aruncă la picioarele ei.

Când ochii ei albaștri speriați îi întâlniră pe ai lui, el îi spuse:

– Atâta timp cât călătorești alături de mine, nu-ți va lipsi carnea proaspătă de pe masă.

Spunând asta, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre calul său.

– Terminați cu înfulecatul și împachetați-vă catrafusele. Dacă vrem să ajungem la Muira înainte de miezul nopții, nu avem timp de zăbovit.

– Și cine este Muira? strigă Emma în urma lui.

– O prietenă, spuse el scurt. Și nu vă atașați prea tare de fată, li se adresă peste umăr oamenilor lui. Nu e un animal de companie. Nu o puteți păstra.

Când gemetele lor descurajate îi ajunseră la urechi, Jamie hotărî că ar face bine să țină și el seama de propria avertizare.

Jamie călări într-un ritm neobosit în acea zi fără sfârșit, uitându-se adesea peste umăr, de parcă ar fi fugit de un diavol pe care numai el îl putea vedea.

La început, Emma încercă să stea țeapănă în șa în spatele lui, mândria împiedicând-o să se țină de el. Dar, după ce se văzu nevoită pentru a treia oară să-l apuce înnebunită de partea din spate a vestei ca să nu alunece de pe cal și să cadă dincolo de marginea unei stânci, Jamie rosti o înjurătură exasperată, descălecă și urcă pe cal în spatele ei. Strecurându-și un braț în jurul taliei ei, o trase în culcușul format de coapsele lui cu o mișcare care o avertiză că nu avea nici un chef de împotriviri.

Pe măsură ce dealurile deveniră din ce în ce mai abrupte, copacii mai rari și terenul tot mai accidentat, Emma mai că se simți recunoscătoare pentru atitudinea lui agresivă. Fără pieptul lui

impunător şi fără braţele musculoase care să o sprijine, ea s-ar fi dus probabil de-a dura în vreo râpă cu stânci şi şi-ar fi rupt gâtul.

Toţi aveau motive să fie recunoscători că îşi începuseră călătoria cu burţile pline, având în vedere că Jamie le permisese doar câteva pauze pentru a-şi satisface cele mai de bază nevoi precum hrană, apă şi odihnă. Judecând după nerăbdarea cu care îi zorea şi le cerea să se urce iar pe cal, pauzele erau mai mult pentru beneficiul cailor decât pentru al lor.

După fiecare cinci kilometri parcurşi, aerul devenea tot mai rarefiat, făcând ca vântul să se simtă precum muşcătura unui bici pe pielea sensibilă a Emmei. Pâlcuri de zăpadă murdară începură să-şi facă apariţia pe sub grupurile răzleţe de mesteceni şi de cedri pe măsură ce lăsară cu mult în urmă chiar şi cel mai vag indiciu de primăvară.

Lumea Emmei se reduse curând la culcuşul musculos al corpului lui Jamie şi la legănatul constant al calului. Amintirile ei despre Anglia – cu razele de soare dansând pe iarba fragedă de primăvară şi cu ciocârlii cântând în copacii care înmugureau – păreau simple ecouri îndepărtate ale unui vis. Exact atunci când crezu că nu putea îndura o stare mai mizerabilă, o burniţă rece începu să cadă din cerul de plumb.

Jamie scoase o ţesătură impermeabilă din desagă şi o folosi ca să facă un cort improvizat deasupra capetelor lor. Eforturile lui fură zădărnicite când vântul capricios îşi schimbă direcţia şi începu să îndrepte acele de gheaţă ale ploii înspre chipul lor. Nu dură mult, şi picurii începură să se scurgă de pe genele Emmei şi să se împrăştie pe obraji de parcă ar fi fost lacrimi. Călcându-şi pe mândrie, se ghemui la adăpostul lui Jamie, udă până la piele şi tremurând toată.

În scurt timp, fură nevoiţi să-şi încetinească ritmul, astfel încât caii să-şi poată croi drum pe stâncile alunecoase. Capul Emmei începu să se balanseze incontrolabil. Nu ar fi putut spune dacă o lua somnul sau leşinase de teamă, dar, atunci când deschise ochii, descoperi o lume deopotrivă dureros de familiară şi cu totul străină.

Pesemne că visa, gândi ea, epuizarea ei transformându-se într-o stare înceţoşată de uimire. Cum altfel se explica tabloul fermecat din faţa ochilor ei? Ea clipi, dar privelişte nu dispăru, fiind suficient de confortabilă şi de reală încât să simtă cum i se pune un nod de dor în gât.

Ploaia se transformase în zăpadă cât timp moţăise ea – fulgi albi pufoşi valsau prin poiană înaintea lor, purtaţi pe braţele vântului. În mijlocul poienii era o cabană. Nu era căsuţa dărăpănată a unui mic arendaş, ci o structură robustă construită din granit erodat şi încoronată cu un acoperiş de paie. Strălucirea veselă a luminii lămpii se revărsa prin ferestrele săpate în ea precum un far ce-i întâmpină pe călătorii obosiţi.

Pentru ochii Emmei, cabana arăta de parcă ar fi fost construită din turtă dulce şi marţipan în loc de piatră şi mortar. Aproape că se aştepta să vadă o cotoroanţă osoasă, cu părul alb, făcându-le semn din uşă, dornică să îi ofere bomboane şi dulciuri înainte de a o îndesa în cuptorul încins.

Era o soartă care chiar nu o îngrozea în acel moment, îşi dădu ea seama, scuturată de o nouă serie de frisoane.

Din moment ce calul încetase în cele din urmă să se mai balanseze, rămăsese o singură constantă în viaţa ei – braţele lui Jamie. El descălecă, trăgând-o de pe animal odată cu el, într-o singură mişcare fluidă. În loc să o pună în picioare, o strânse la piept şi merse cu paşi mari spre cabană, cărând-o ca pe un copil.

Emma se uită pe furiş la el. Fulgi de zăpadă proaspeţi se aşezaseră pe părul lui negru bogat şi se aprindeau precum un praf de diamant în genele sale.

Ştia că ar fi trebuit să protesteze la comportamentul lui arogant. Ar fi trebuit să insiste să o lase jos exact în acea secundă. Dar nu era pe deplin sigură că picioarele tremurânde aveau s-o sprijine. Aşa că îşi trecu un braţ în jurul gâtului său, spunându-şi că era mai puţin umilitor decât să se prăbuşească la pământ la picioarele lui. În timp ce îşi odihni capul obosit pe umărul lui, ea se gândi cât de nedrept era că cineva atât de nedemn de încredere putea fi totodată atât de puternic, de cald şi de solid.

Pe măsură ce se apropiau de prispa de piatră a cabanei, uşa de lemn se deschise ca prin magie.

Jamie se aplecă sub rama uşii joase. Fură imediat cuprinşi de un nor de aer cald, uşor parfumat cu aroma delicioasa a biscuiţilor cu scorţişoară.

De-abia după un moment de confuzie, Emma îşi dădu seama că nu o cotoroanţă le deschisese uşa, ci o femeie rumenă în obraji, aproape la fel de lată precum era de înaltă. Nu era o treabă prea grea, din moment ce creştetul capului ei abia ajungea la cotul lui Jamie.

Judecând după cămaşa de noapte strânsă pe corp, şifonată, şi după cosiţele lungi, albe, care îi cădeau peste umeri, sosirea lor o scosese pe gazdă din pat. Dar asta nu părea să-i umbrească încântarea.

Bătu din palme, un zâmbet împodobindu-i obrajii rozalii.

– Jamie, flăcăul meu scump! Măi să fie, dar eşti o privelişte pentru ochii suferinzi ai unei femei bătrâne!

Chiar şi împovărat cu greutatea Emmei, Jamie tot reuşi să se aplece şi să sărute creştetul cărunt al femeii.

– Nu e nevoie de falsă modestie, Muira. Ştii că eşti cea mai frumoasă femeie de la nord de Edinburgh. Am fost pe jumătate îndrăgostit de tine pe când eram un puşti.

– Doar pe jumătate? întrebă ea ruşinoasă, chicotind ca o şcolăriţă. Încă mai aştept să îţi bagi minţile în cap şi să mă ceri de soţie.

– Şi ştii că aş face-o dacă nu m-aş gândi că l-ar deranja pe soţul tău. Jamie se îndreptă, uitându-se în jurul camerei confortabile şi spaţioase care părea că serveşte atât ca salon, cât şi ca sufragerie. Unde este?

– A plecat iar la vânătoare cu băieţii. Ochii bătrânei sclipeau de răutate. S-ar învăţa minte dac-ar găsi un amant tânăr şi înflăcărat la mine în pat când s-ar întoarce.

– Muşcă-ţi limba, femeie. Ştii că ar împuşca pe orice bărbat suficient de prost cât să se comporte uşuratic cu sfioasa lui tânără mireasă. Aproape că l-a împuşcat pe bunicul meu la un moment dat, şi nu a făcut nimic mai mult decât să-ţi facă cu ochiul.

Femeia îl bătu pe Jamie pe umăr.

– După treizeci şi cinci de ani de căsătorie cu Drummond MacAlister, e nevoie de ceva mai mult decât câteva linguşiri din partea unui flăcău cu vorbe dulci ca tine pentru a o face pe această mireasă să se fâstâcească. Cum o mai duce bunicul tău, ia zi-mi? Speram ca bătrânul ăla încăpăţânat să coboare de pe munte şi să ne viziteze înainte să se pornească zăpezile, dar n-am văzut nici urmă de el în toate aceste luni lungi.

Din poziţia în care stătea Emma, fu imposibil să rateze încordarea bruscă din maxilarul lui Jamie sau accelerarea slabă a pulsului la gâtul lui.

– Stă mai aproape de casă în zilele astea. Nu l-am mai văzut nici eu de aproape două luni.

Muira pufni.

– Doar nu te aştepţi să cred că diavolul ăla bătrân s-a retras în balansoarul lui. Dacă ar fi după el, încă ar mai sta în fruntea flăcăilor şi tu ai fi în continuare la St. Andrews, făcând pe nobilul.

Jamie se prefăcu a se cutremura la acest gând.

– Nu aş fi supravieţuit niciodată acolo. Whisky-ul era slab, iar fetele nu erau nici pe departe la fel de arătoase ca tine.

Grijile estompară sclipirea din ochii Muirei când se uită dincolo de ei în întunericul din curte. Să aduc pistoalele şi să ferec uşa? Sunteţi urmăriţi?

– Deocamdată nu. Cu excepţia unei haite de oameni uzi până la piele, înfometaţi, obosiţi, care ar schimba bucuros sufletele lor muritoare pentru un castron de napi fierbinţi şi pe o invitaţie de-a înnopta în grajdul tău.

Muira îşi frecă mâinile durdulii, ca şi cum trezirea din somn în miez de noapte ca să hrănească o duzină de oameni hămesiţi era modul în care vedea ea raiul pe pământ.

– O să pun numaidecât o oală pe vatra din bucătărie. Şi o să-i spun tânărului Nab să lege oile, adăugă ea şi flutură sugestiv din gene. Îşi îndreptă atenţia spre Emma, cu ochii ei de culoarea caramelei la fel de luminoşi şi de curioşi ca ai unui măcăleandru. Şi ce avem noi aici? Ai găsit un bizam pe jumătate înecat jos, în ţinuturile mlăştinoase?

În orice alt moment, Emma s-ar fi revoltat să fie asemănată cu un rozător. Dar în momentul de față nu putea nici măcar să scoată un chițăit de protest prin dinții care îi clănțăneau.

Ea simți brațele lui Jamie strângându-se în jurul ei.

– Speram să ai grijă de ea cât mă ocup de oameni și de cai.

– Așa voi face, băiete. Cloncănind ca o cloșcă îngrijorată, Muira îi aruncă o privire mustrătoare. Și, după cum arată biata copilă, o să fac o treabă de o mie de ori mai bună decât tine.

Ridicând o lampă strălucitoare cu ulei din cârligul ei, gazda îi pofti în cameră. După ce dormise pe pământul rece timp de două nopți, cabana confortabilă, cu tavanul jos și cu o podea din lespede de piatră măturată cu grijă îi părea Emmei palatul unui rege. O scară îngustă de lemn era ascunsă într-o nișă în colț. Aparent, cabana avea un al doilea etaj complet, nu doar o mansardă de dormit.

Mănunchiuri aromate de rozmarin și de cimbru uscat fuseseră atârnate în cârlige de fier înfipte în căpriorii de stejar expuși, împreună cu o gamă impresionantă de vase de fier și de oale de cupru. Jamie trebui să se ferească pentru a evita să dea cu capul de cea mai mare dintre ele.

Emma uită de toate celelalte desfătări din cameră atunci când văzu focul trosnind voios în vatra de piatră. Un câine bătrân cu botul încărunțit moțăia pe un rest de covor, în fața focului. Și-ar fi dorit să-l gonească de acolo și să se ghemuiască ea în locul lui.

Jamie o puse ușor pe lavița cea mai apropiată de vatră, apoi se îndreptă suficient cât să-i șoptească Muirei ceva la ureche.

– Da, mă voi ocupa și de asta, băiete. Femeia încuviință din cap, licăritul viclean revenind în ochii ei. Va fi gata când te vei întoarce.

De parcă ar fi fost nerăbdătoare să-și respecte promisiunea misterioasă, se întoarse spre partea din spate a cabanei și bătu cu putere din palme. Emma își întinse gâtul, așteptând să vadă dacă un trio de elfi sau poate un unicorn avea să-și facă apariția ca să îi îndeplinească porunca.

Dar nu văzu decât două slujnice ieșind din ceea era probabil o bucătărie, frecându-și ochii încețoșați. Cea cu tenul rumen

și cu nasul cârn era aproape la fel de scundă și de împlinită ca stăpâna ei, dar cealaltă era o tânără grațioasă, înaltă, cu bucle negre, strălucitoare, de țigăncușă și cu sânii rotofei, ce stăteau să se reverse din corsajul ei decoltat.

Privirea i se lumină când îl văzu pe Jamie, făcând primirea Muirei să pară chiar rece în comparație cu a ei.

– Vai, ce mi-e dat să-mi văd ochilor! Jamie Sinclair în carne și oase, se pisici ea, odihnindu-și o mână pe un șold grațios. A trecut mult prea mult timp de când m-ai vizitat... adică ne-ai vizitat ultima oară.

Capitolul 15

Evitând cu hotărâre ochii Emmei, Jamie dădu scurt din cap.

– Arăți bine, Brigid. Ca întotdeauna.

Emma nu făcu decât să se holbeze, fascinată de urma de culoare care acoperi pomeții lui proeminenți. Nu și-ar fi imaginat că era genul de bărbat care să roșească.

– Nici pe departe la fel de bine ca tine, răspunse Brigid, măsurându-l din cap până în picioare, de parcă nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-l atragă în cea mai apropiată șură pentru o tăvăleală dezmățată. Și nu ar fi fost pentru prima dată, dacă era să judeci după modul în care își lingea buzele arzânde.

Emma se uită la fetișcana impertinentă printre șuvițele ude ale părului ei, apoi își plecă privirea când își dădu seama ce făcea. Din fericire, Jamie se întorsese deja și se îndrepta cu pași mari înapoi spre ușă, fără îndoială ușurat să scape de povara care devenise ea pentru el.

Muira le alungă pe ambele slujnice înapoi în bucătărie.

– Hai, la treabă acum! N-avem timp de căscat gura și de flirtat! Avem multe de făcut și puțin timp la dispoziție.

Brigid îi aruncă Emmei o privire dispreţuitoare înainte să plece în grabă înapoi spre bucătărie cu Muira şi cu cealaltă slujnică pe urmele ei.

Emma îşi scoase cizmele şi se cuibări în faţa focului, pe deplin fericită să se încălzească la căldura lui şi să-i ţină companie bătrânul câine încărunţit. Din când în când se auzea zăngănitul înfundat de vase, înjurături galice ocazionale şi sunetul de târşâit de picioare în susul şi în josul scărilor din spatele ei. Hainele ei tocmai începeau să treacă de la ude leoarcă la neplăcut de jilave atunci, când Muira reapăru şi-i întinse un bol de lemn. Emma dădu repede pe gât conţinutul său, interesată doar de faptul că era cald şi că semăna vag cu nişte legume pe care le recunoştea. Fu la fel de recunoscătoare şi pentru ceaşca de ceai fierbinte pe care Muira i-o îndesă în mâinile încă tremurânde.

Îşi petrecu un moment binecuvântat inhalând aburul care se înălţa din ceaşcă înainte să o ridice la buze.

Lichidul alunecă pe gâtul ei sensibil, arzând-o centimetru după centimetru. Se înecă, aruncându-i Muirei o privire lipsită de apărare.

– Dă-l tot pe gât, drăguţa, o îndemnă bătrâna, punându-şi greutatea considerabilă pe marginea vetrei. Whisky-ul îţi va încălzi oasele mult mai repede decât o va face ceaiul.

Clipind ca să-şi îndepărteze lacrimile care îi înţepau ochii, Emma încercă să ia o a doua înghiţitură de ceai întărit cu whisky. Muira avusese dreptate. Arsura se transformă curând într-o fierbinţeală plăcută care îi încălzi pântecele şi îi trimise furnicături prin degetele amorţite de la mâini şi de la picioare.

Emma nu ar fi putut spune ce anume îi decongelă limba îngheţată, whisky-ul sau scânteia plină de compasiune din ochii femeii, dar se pomeni deodată întrebând:

– Îl cunoaşteţi de mult pe Jamie?

– De când era un prichindel călare pe umerii bunicului său. Pe obrajii durdulii ai femeii apăru un zâmbet. Ramsey nu putea face nici măcar un pas pe atunci fără ca Jamie să-l tragă de haine. Oh, obişnuia să facă mare tam-tam şi să se plângă, dar nu încăpea îndoială că puştiul era lumina ochilor lui. Aproape că i s-a frânt

inima când l-a trimis pe Jamie la şcoala aceea de fiţe, când băiatul a împlinit şaptesprezece ani.

– Păcat că n-au fost în stare să-l înveţe şi bunele maniere acolo, murmură Emma, încă simţindu-se ciudat de incomodă după ce văzuse primirea incredibil de familiară a lui Brigid.

Muira îi aruncă o privire mustrătoare.

– Ei, ai grijă la limbă, fătucă. Un bărbat nu are nevoie de maniere atunci când are o inimă puternică. Au fost multe ierni cu ger năprasnic în care eu şi bărbatul meu nu am fi supravieţuit dacă Jamie – sau bunicul său înaintea lui – nu ne-ar fi adus lapte şi carne sub forma vreunei junci furate sau două. Dacă nu ar fi fost bărbaţii Sinclair, Hepburn şi câinii lui de companie ne-ar fi alungat de pe acest munte către poale cu mult timp în urmă. Clanul Sinclair ne pune carne pe mese şi bănuţi în portofel atunci când vremurile sunt strâmtorate. Ca să vezi, chiar trei dintre băieţii mei au mers cu Jamie în drumeţii pentru un sezon, înainte de a se aşeza la casele lor cu soţiile, ca să-şi crească odraslele.

– L-ai mai apăra cu atâta înverşunare dacă ţi-aş spune că m-a răpit?

Având în vedere primirea servilă pe care Muira i-o făcuse lui Jamie, nu era ca şi cum Emma s-ar fi aşteptat ca gazdei lor să-i sară inima din piept de groază şi să alerge la autorităţi. Dar fu totuşi un pic contrariată când femeia se aplecă şi o bătu părinteşte pe genunchi.

– Măcar atâta am bănuit şi eu, dragă. Şi Drummond al meu m-a furat chiar de sub nasul tatălui meu drag.

Emma o privi pe femeie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Vrei să spui că şi soţul tău te-a răpit?

– Da, aşa a făcut. Muira oftă, ochii devenindu-i un pic încleştaţi când îşi aduse aminte. M-a aruncat pe spinarea calului său şi a plecat cu mine în faţa a o jumătate din sat. Aveam şase surori mai mici, şi toate erau moarte de invidie.

Poate că femeia aia era nebună, gândi Emma în timp ce holbă ochii la chipul radiant al Muirei. Poate că toţi scoţienii erau nebuni.

– Dar nu mai suntem în Evul Mediu. Luă încă o înghițitură din amestecul de ceai cu whisky, simțind că indignarea ei începea să crească odată cu temperatura corpului. De unde vin eu, bărbatul o curtează pe femeia pe care o place. O pețește. Îi scrie poezii în care îi preamărește gingășia chipului, eleganța pașilor, blândețea temperamentului. Nu o aruncă peste umăr și o cară în peștera lui. Sau în cabana lui, adăugă ea, aruncând o privire împrejurimilor primitoare. Cabana, cu covoarele ei uzate și cu mobilierul zgâriat, dar totuși bine făcută, arăta ca un loc în care viața nu era pur și simplu trăită, ci sărbătorită. De unde vin eu, bărbații se comportă într-o manieră civilizată. Precum niște domni, încheie rigid, nu asemenea unor sălbatici sau barbari.

– Ooo, dar nu e nimic blând sau civilizat la ce se întâmplă între un bărbat și o femeie în dormitor. Muira îi făcu cu ochiul. Cel puțin nu în cazul în care femeia este norocoasă, să știi.

– Și Muira a fost întotdeauna una dintre cele mai norocoase dintre femei. Emma tresări când auzi vocea lui Jamie în spatele ei, făcând-o să creadă că probabil auzise fiecare cuvânt din discursul ei ridicol de înflăcărat. Are șapte fii voinici și douăzeci și șapte de nepoți ca dovadă.

Muira se ridică de pe vatră și îi dădu una peste braț, râzând necuviincios.

– Ai rămas în urmă, băiete! Am douăzeci și opt de nepoți acum. Soția lui Callum l-a născut pe cel de-al șaptelea țânc în timp ce erai plecat să-i mai tai din aere lui Hepburn.

Amintindu-i-se din nou că logodnicul ei nu avea mulți admiratori pe acest munte, Emma sorbi ceaiul rămas dintr-o singură înghițitură amară și așteptă ca Jamie să o informeze pe Muira că nu o furase pentru a o face soția lui, ci pentru a i-o vinde dușmanului său în schimbul a ceva. Dar el doar îi smulse ceșcuța goală de ceai din mână și i-o dădu Muirei, după care o luă iar pe Emma în brațe ca pe un bebeluș.

Ea înțepeni, nemaifiind dispusă să accepte să fie tratată ca un copil încet la minte.

– Puteți să mă lăsați jos acum, domnule. Vreau să știți că sunt perfect capabilă să...

– ... Îți țiii limba pentru încă cinci minute, îi termină el propoziția cu blândețe, îndreptându-se cu pași mari spre scări.

Emma închise gura, nedorind să facă tărăboi în fața Muirei sau a slujnicelor ei. Fetele își făcuseră din nou apariția și îl priveau pe Jamie cum o ducea în brațe. Fata corpolentă rămase cu gura căscată de fascinație, în timp ce Brigid privi cu niște ochi mijiți, ca de felină.

Surorile mai mici ale Muirei păruseră, probabil, cam la fel de invidioase atunci când Drummond MacAlister ieșise călare din sat alături de viitoarea sa mireasă care se smiorcăia în spinarea calului lui. Emma știu că ar trebui să fie mai preocupată de modul în care comportamentul lui Jamie i-ar fi putut afecta reputația, dar de-abia putu rezista dorinței copilărești de a-și scoate limba la Brigid când trecură de ea.

Jamie o luă la stânga în partea de sus a scărilor, ducând-o într-o cameră de la capătul coridorului îngust, puțin mai mare decât o fereastră de mansardă ascunsă sub cornișe. Singurul mobilier din cameră consta dintr-un scaun cu spătar ca o scară, o masă micuță cu o lampă pe ea și o cadă rotundă de lemn cu marginea de fier.

O cadă rotundă de lemn cu rotocoale de aburi care se înălțau dinspre apa încălzită.

– Mi-e teamă că asta e tot ce am putut face din moment ce nu am avut timp să-ți compun o odă pentru a-ți preamări gingășia chipului și eleganța mersului. Sau blândețea temperamentului, adăugă Jamie ironic.

Emma se puse pe picioare și înaintă spre cadă, uitând cu totul de cât de supărată era pe el. În acel moment, i-ar fi iertat orice – chiar și o crimă. Le auzise pe slujnice târșâindu-și picioarele în sus și în jos pe scări în timp ce ea lenevea în fața focului, dar mintea ei era prea amorțită de frig și de epuizare pentru a-și da seama că duceau găleți de apă încălzită. Acum știa exact ce îi șoptise Jamie Muirei înainte de a ieși pentru a se ocupa de caii și de oamenii lui.

– Oh, Jamie, suspină ea, plimbându-și degetele prin apa caldă, mătăsoasă. Este minunat!

Își înălță capul și îl văzu cum o cântărea cu privirea, cu o lumină ciudată în ochi. Zâmbetul ei păli.

– Ce este? De ce te holbezi așa la mine?

– Este prima dată când îmi aud numele de creștin rostit de buzele tale. Privirea lui căzu pe acele buze, dezmierdarea caldă a ochilor lui încălzind-o în locuri în care nici măcar whisky-ul nu reușise să ajungă. Îmi place mult cum sună.

Înainte de a putea absorbi pe deplin impactul cuvintelor lui, el plecă, lăsând-o singură să-și treacă un deget tremurând peste buzele întredeschise.

„Oh, Jamie..."

Jamie ieși cu pași mari din cabană, încercând să nu se gândească la cât de mult își dorea să audă iarăși acele cuvinte pe buzele Emmei, de data aceasta încheindu-se cu un icnet de plăcere sau poate chiar cu un geamăt adânc de capitulare în timp ce el îngenunchea între coapsele ei apetisante și pistruiate și...

Își înăbuși el însuși un geamăt. Pașii lui neliniștiți îl purtară până la marginea pantei stâncoase din spatele cabanei Muirei. Zăpada încă venea în rotocoale din cer, dar particulele fragile de gheață nu reușeau mai deloc să-i răcorească trupul înfierbântat. În ciuda vântului tăios, tot ce putea vedea era cum Emma își scotea hainele umede și se scufunda în apa caldă, exact cum își dorea el să se afunde în Emma.

Era mult prea târziu pentru asemenea gânduri naive. Așteptase deja o viață întreagă pentru a smulge ceea ce își dorea de la Hepburn, și acum timpul se scurgea implacabil.

Dacă Hepburn îi dădea ce voia, nu avea de ales decât să-și onoreze cuvântul și să i-o trimită pe Emma înapoi în fața altarului din abație, pentru a-l lua pe conte de soț, domn, stăpân și tată al copiilor ei.

Își încleștă pumnii. Reușise să se convingă cu mult timp în urmă că exista doar un singur lucru pe care Hepburn îl avea și fără de care nu putea trăi. Îi disprețuise lăcomia bărbatului, aroganța, setea lui nesățioasă de putere.

La urma urmei, de ce ar trebui el – Jamie Sinclair – să fie invidios pentru o grămadă de pietre vechi, când el avea ceva mult mai prețios – libertate?

Nu era prizonier între patru pereți, ci dormea sub întinderea împestrițată de stele a cerului, întregul munte fiindu-i regat. De ce ar avea nevoie de o mulțime de servitori care să fie la cheremul lui când îi avea pe oamenii lui loiali dispuși să meargă alături de el măcar pentru promisiunea companiei și a aventurii?

Și totuși, iată-l râvnind la mândra și înfocata mireasă a lui Hepburn. De ce nu putea fi o creatură răsfățată, lacomă, dispusă să-și vândă trupul tânăr și apetisant pentru o pereche de cercei cu diamante sau o mantie împodobită cu blană de hermină? Dacă ar fi fost așa, poate nu și-ar fi dorit atât de mult să o facă a lui. Nu ar mai sta acolo, în ger, cu fiecare centimetru din corpul său atât de înfierbântat, că aproape simțea zăpada topindu-se sub cizmele lui. S-ar putea încă mulțumi cu genul de femeie care l-ar invita în patul ei fără să-i ceară mai mult de un sărut, cu atât mai puțin un angajament de devotament pe viață.

De parcă gândurile lui le plăsmuise din zăpada care cădea în rotocoale, două brațe calde de femeie se materializară și se strecurară în jurul taliei lui.

Jamie închise ochii, permițându-și să-și imagineze, preț de o clipă în care își simți inima grea cum îi bubuia până în vintre, că erau brațele Emmei. Că era Emma cea care înfruntase zăpada ca să fie în compania lui. Emma proaspătă după baie, cu pielea încă umedă și roz, cu moliciunea irezistibilă a sânilor ei presați pe spatele lui.

Dar nu mirosul îmbătător de liliac spălat de ploaie îi gâdilă nasul. Simți o urmă de fum de la focul din bucătărie amestecată cu moscul inconfundabil al dorinței feminine.

Se întoarse, suspinul său materializându-se în aerul rece.

– Ar trebui să te întorci în cabană, Brigid, până nu îngheți ca nătăfleața de frig.

Slujnica pieptoasă își încolăci brațele în jurul gâtului lui, râzând la el.

– A, dar nu e nici o primejdie să se întâmple asta atâta timp cât eşti tu prin preajmă, nu? Din câte îmi amintesc, te pricepi să încălzeşti o fată.

Jamie gemu când una din mâinile ei mici şi lacome se aventură între ei, frecându-i mădularul lung şi ferm prin pielea moale de căprioară a pantalonilor săi.

– Ia te uită, şuieră ea, aruncându-i o privire sfioasă. I-am spus Gildei c-ai să fii dornic să mă vezi în seara asta. Dar nu am avut nici o idee *cât* de dornic.

Pe Jamie nu îl lăsă inima să-i spună că fusese *dornic* încă de când aruncase o anumită englezoaică suplă sus pe şaua calului său, cu două zile în urmă.

Se părea, oricum, că ea nu avea chef de conversaţie. Era prea ocupată să-şi plimbe pe gâtul lui buzele umede şi fierbinţi şi să-şi frece sânii ei plini de pieptul lui.

Jamie ştia că ar fi al naibii de prost dacă nu i-ar ridica fustele chiar acolo unde se aflau şi nu-i savura oferta. Poate că, dacă ea i-ar îndepărta durerea mistuitoare din vintre, sângele i-ar circula mai uşor înspre creier. Ar fi capabil să-şi potolească obsesia crescândă faţă de mireasa altuia.

Reţinându-şi o înjurătură sălbatică, îşi înfăşură braţele în jurul lui Brigid şi se lăsă pe deplin pradă voluptăţii apetisante a sărutului ei.

Emma îşi rezemă ceafa de marginea căzii şi închise ochii, permiţând apei să-i topească şi ultimul fior de frig din oase. O somnolenţă delicioasă o învălui pe măsură ce fierbinţeala persistentă a whisky-ului din stomacul ei se combina cu căldura seducătoare a apei care îi lovea sânii.

Slujnicele lăsaseră o cârpă curată, o bilă de săpun şi un prosop de in pe marginea căzii. Deşi era foarte posibil ca Muira să fi făcut cu propriile mâini săpunul, Emmei nu i s-ar fi părut mai divin dacă ar fi fost făcut în Paris şi ar fi mirosit a lavandă. Se săpunise bine şi frecă pe îndelete murdăria pe care călătoria lor i-o lăsase pe piele şi în păr.

Se cufundă şi mai adânc în apă şi ascultă vântul şuierând în cornişe, înăbuşindu-şi un geamăt de plăcere pură. Ştia că în cele din urmă avea să fie nevoită să iasă din cadă. Dacă amâna prea mult, se temea că Jamie ar putea da pur şi simplu buzna, hotărând că era timpul să i se alăture.

Împotriva voinţei ei, imaginaţia ei nestăpânită îi plăsmui o imagine cu el cufundându-se în apă la fel de gol ca în ziua în care se născuse, îndreptându-se să o ia în braţe cu un zâmbet lacom ademenitor, corpul lui musculos la fel de umed şi de strălucitor ca al unei foci. O căldură de altă natură o cuprinse, întărindu-i vârfurile roz ale sânilor ei şi făcând ca focul din pântecele ei să coboare până când se transformă într-o durere surdă în vintre.

Se ridică în cadă şi stătu dreaptă, cu ochii larg deschişi. În ciuda aerului răcoros care îi mângâie obrajii, se simţi dintr-odată febrilă şi nelalocul ei. Îşi puse dosul palmei pe frunte. Poate că expunerea la aceste condiţii meteorologice fusese prea mult pentru ea. Poate că o malarie fatală îi dădea târcoale. Îşi petrecuse nenumărate ore visând la Lysander în intimitatea băii ei – singurul loc în care putea scăpa de ochii curioşi ai surorilor sale –, dar nu fusese niciodată cuprinsă de astfel de viziuni tulburătoare. Chiar şi în cele mai îndrăzneţe fantezii ale ei, Lysander fusese îmbrăcat în haine de gală specifice nobililor, în cizmele lui la modă peste genunchi perfect lustruite, cu nodul lavalierei impecabil strâns. Nu îndrăznise niciodată să şi-l imagineze făcând ceva mai cutezător decât să fure un sărut nevinovat de pe buzele ei ţuguiate.

Se încruntă. Acum, că se gândea la asta, de-abia îşi mai putea aminti chipul lui. Caracteristici care fuseseră cândva incredibil de dragi ochilor ei se pierdeau acum într-o ceaţă neclară. Părul lui ondulat nu mai sclipea ca aurul în amintirea ei, ci părea lipsit de culoare şi de viaţă, ca o pănuşă. Vocea lui perfect modulată, cu dicţia precisă şi consoanele concise, suna la fel de insipid ca o ceaşcă de ceai vechi de o zi. Nu se simţise pic de înflăcărare în vocea lui, nici un ecou de pasiune tulburătoare care să o facă pe o femeie să viseze la mai mult decât un sărut atunci când era singură în baie.

Pe măsură ce febra aceea tulburătoare o cuprinse din nou, Emma ieşi repede din cadă, ştergându-se cu pânza aspră de in. Se gândea fără tragere de inimă că avea să fie nevoită să se îmbrace iar cu hainele umede, când zări cămaşa de noapte agăţată pe un cuier din apropiere.

Îşi trase faldurile cămăşii proaspăt spălate peste cap. O rafală răzleaţă de vânt lovi fereastra mansardei, izbind-o cu putere de perete. Aerul rece inundă camera, făcându-i Emmei pielea de găină.

Se grăbi să închidă fereastra, dar degetele ei îngheţară pe zăvor când zări cele două siluete înlănţuite într-o îmbrăţişare fierbinte, la capătul pantei de sub fereastră.

Capitolul 16

Zăpada părea să arunce o lumină supranaturală pe terenul pietros din spatele cabanei, astfel că îi era cu atât mai uşor să-l zărească pe Jamie în braţele altei femei.

Acea privelişte o făcu pe Emma să se simtă ciudat de înfierbântată, apoi înfrigurată – ca şi cum fulgii de zăpadă nu mai pluteau dincolo de fereastră, ci în inima ei.

În timp ce îi privea, dorindu-şi să-şi mute privirea, dar neputând rezista tentaţiei de-a se uita, Brigid îşi încolăci braţele chiar mai strâns în jurul gâtului lui Jamie şi îşi dădu capul pe spate râzând la el, dinţii ei albi lucind în contrast cu pielea oacheşă. Emma nu putea auzi ce spunea femeia, dar, atunci când mâna îi alunecă şi dispăru între cei doi, Jamie îşi dădu capul pe spate şi scrâşni din dinţi, expresia lui nefiind deloc dificil de interpretat.

Era expresia unui om aflat în chinurile unei dureri teribile, dar speciale. Un bărbat dispus să facă orice ca să transforme durerea în plăcere.

Profitând de avantajul ei, Brigid îi adulmecă gâtul şi îşi frecă sânii de pieptul lui mare, unde Emma îşi odihnise capul cu atât

de puţin timp în urmă. Apoi, când capul lui Brigid se lăsă pe spate într-o invitaţie fără cuvinte, scoţând la iveală linia graţioasă a gâtului ei, Emma îşi miji ochii printre fulgii de zăpadă, gata să jure că l-a văzut pe Jamie ezitând. Dar trebuie să fi fost o simplă iluzie optică a fulgilor care se roteau şi a luminii fantomatice, căci în clipa următoare Jamie îşi încolăci braţele puternice în jurul femeii şi îi devoră gura bogată, cu o foame care refuza să fie înfrânată.

Rezistând impulsului de a trânti geamul cu forţă, riscând să-l spargă, Emma închise uşor fereastra, fără a scoate vreun sunet.

Brigid scoase un geamăt, cu buzele lipite de ale lui Jamie, vocea ei devenind un tors gutural.

– Oh, Jamie...

Jamie deschise brusc ochii. Chiar şi cu mâinile pe curbele voluptoase ale lui Brigid, el auzi vocea Emmei şoptindu-i numele, văzu ochii Emmei strălucind în sus la el, simţi buzele Emmei mişcându-se sub ale lui – întredeschise, umede şi disperate după sărutul lui. Şi după toate plăcerile pe care nu avea să le cunoască niciodată în mâinile contelui.

Jamie cuprinse cu mâinile braţele lui Brigid şi o îndepărtă uşor, dar ferm.

– Mai bine te-ai întoarce în bucătărie înainte ca stăpâna ta să vadă că ai plecat. A fost o călătorie foarte lungă şi sunt mai obosit decât mi-am imaginat.

Brigid îşi puse mâinile în şolduri, mijindu-şi ochii.

– Nu prea obosit să o cari pe sfrijita aia cât un sac de oase în sus pe scări. Din moment ce ploaia nu a rezolvat treaba, speram să sfârşeşti înecând-o în cadă.

Dacă Brigid în ghearele poftei trupeşti era o privelişte impresionantă, Brigid în ghearele geloziei era chiar magnifică. Jamie aproape că se aştepta ca frumuseţea aceea cu părul negru ca smoala şi corpul împlinit să înceapă să mârâie şi să-l scuipe ca o pisică furioasă.

– Ce ar fi să mă laşi să te conduc înapoi la cabană? se oferi el, sperând să-i distragă atenţia şi să evite ca ea să îi scoată ochii cu unghiile.

– Nu-ți face prea multe griji pentru mine, domnule, mârâi ea cu o dulceață prefăcută. Sunt sigură că Angus – ori Malcolm – nu va fi prea obosit să încălzească o fată drăguță într-o astfel de noapte friguroasă. Își mișcă sfidător buclele. Sau Angus *și* Malcolm.

Privindu-i zvâcnirea obraznică a fundului ei când se întoarse și plecă valvârtej spre grajduri, Jamie clătină din cap și murmură:

– Dumnezeu să-i ajute pe băieți.

Din păcate, se părea că el avea și mai mare nevoie de ajutor din partea Celui Atotputernic. Întrevederea lui scurtă cu Brigid reușise doar să-l facă și mai *dornic*, intensificându-i durerea surdă din vintre până când ajunse la o zvâcnire continuă la fel de dureroasă pe cât era de imposibil de ignorat.

Clătinând din cap, se îndreptă înapoi spre cabană, blestemându-se deja pentru că fusese atât de prost.

Când ciocănitul lui Jamie nu primi nici un răspuns, el împinse prudent ușa camerei de îmbăiere și o găsi pe Emma stând pe scaunul cu spătarul ca o scară, cu mâinile în poală într-o manieră afectată.

Cămașa de noapte voluminoasă a Muirei îi învăluia curbele ei zvelte. Fața ei pistruiată era încă roz după baie. O aureolă de bucle roșcate umede îi încadrau chipul.

– Ei bine, cu siguranță nu ți-a luat foarte mult timp, spuse ea, aruncându-i o privire vag disprețuitoare pe sub gene.

Studiind linia îmbufnată a gurii ei, Jamie se încruntă. Când plecase, părea pe punctul de a-și arunca brațele în jurul gâtului lui și a-i sufoca fața cu sărutări de recunoștință. Acum părea mai degrabă dornică să-i țină capul sub apa tot mai rece din cadă, până când ar fi fost sigură că nu mai putea respira.

Se părea că în seara asta avea darul de a înfuria femeile. Cel puțin știa ce făcuse ca să o scoată din minți pe Brigid. Dar schimbarea bruscă de comportament a Emmei era un mister pentru el.

– Voiam să te las singură suficient timp cât să-ți termini baia, spuse el cu precauție.

– Ce generos din partea ta să te gândești la nevoile mele înainte de ale tale, răspunse ea cu un pufnet disprețuitor. Din câte știu, cei mai mulți bărbați sunt preocupați doar să-și satisfacă propriile nevoi. Prin orice mijloace necesare... mai ales cele mai la îndemână – buza ei de sus delicată se curbă într-un rânjet disprețuitor – sau cele mai obișnuite.

De parcă ar fi reacționat la starea ei de spirit, vântul care vuia în jurul cornișelor se intensifică. Fereastra din colț se zgudui în semn de avertizare, apoi se deschise cu o bubuitură, trimițând în cameră un șuvoi de vânt înțepător și un vârtej de zăpadă.

Jamie se duse repede să o închidă, dar se opri cu mâna pe zăvorul defect atunci când privirea îi căzu pe porțiunea de pământ de dedesubt. Stratul subțire de zăpadă reflecta fiecare firișor de lumină, inclusiv lumina blândă a lămpii care se răsfrângea prin ferestrele de la bucătărie, făcând ca noaptea să pară la fel de luminoasă ca zorii zilei.

Se uită peste umăr la Emma. Privea în continuare drept înainte, cu maxilarul ei delicat împietrit. Umerii ei erau rigizi, iar coloana ei vertebrală, atât de țeapănă, că nici măcar nu atingea partea din spate a scaunului. Un zâmbet de înțelegere răsări pe chipul lui Jamie.

Închise fereastra, apoi se întoarse agale în raza ei vizuală, ascunzându-și zâmbetul satisfăcut în spatele unui căscat exagerat.

– Sunt atât de obosit, că de-abia mai pot ține ochii deschiși. Pun pariu că o să dorm ca un prunc în seara asta.

– Îndrăznesc să spun că o vei face. Îi aruncă o privire piezișă care-l făcu să se bucure că își lăsase pistolul jos, în desagă. Efortul brusc și susținut are adesea efectul acesta. El își întinse brațele cât de mult putu, aruncându-i în mod voit o privire languroasă pe sub pleoapele întredeschise. Nu cred că-mi amintesc când m-am simțit ultima dată atât de teribil de... stors de vlagă.

Temperatura din cameră scăzu cu încă zece grade, făcându-l să arunce o privire la fereastră ca să se asigure că zăvorul nu cedase din nou.

– Sunt surprinsă că încă mai ai puterea să vorbești. Cu atât mai mult să stai în picioare.

De parcă ar fi fost total de acord cu ea, se sprijini pe cadă, echilibrându-şi greutatea pe marginea ei, şi scoase un oftat puternic de satisfacţie.

– Da, picioarele mele sunt la fel de obosite ca ale unui miel tocmai fătat. Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să mă prăbuşesc pur şi simplu.

– Ei bine, chiar te rog, nu mă lăsa să te opresc!

Sărind în picioare, Emma îl împinse surprinzător de tare, făcându-l să alunece în cadă. Când ateriză, împroşcă apa în toate părţile, apoi se cufundă cu totul.

Când se ridică la suprafaţă, încă derutat de gestul ei, Emma se îndrepta spre uşă, de parcă ar fi avut intenţia de a coborî până la poalele muntelui în cămaşa de noapte şi cu picioarele goale.

Cu hainele lipite de corp, Jamie se strădui să se ridice şi îşi scoase din ochi părul din care îi curgea apă.

– Şi unde crezi că te duci, fătucă?

– Să mă culc lângă câine pe preşul de lângă vatră. Sunt sigură că n-o să-ţi fie deloc greu să găseşti pe cineva cu care să-ţi împarţi pătura. Companionul meu va avea totuşi maniere mai bune decât tine. Şi mai puţini purici.

Apucând cu o mână marginea căzii, Jamie ieşi dintr-o smucitură şi din doi paşi mari fu lângă ea. Cu aceleaşi mişcări eficiente, o cuprinse în braţe şi o aruncă cu faţa în jos peste umărul lui ud.

– Lasă-mă jos chiar acum, bădăran uriaş ce eşti! urlă ea, bătându-l în spate cu pumnii ei mici. M-am săturat să fiu cărată peste tot în această ţară uitată de Dumnezeu, ca un sac de cartofi!

Ignorând loviturile furioase ale picioarelor ei, o scoase afară pe uşă, cizmele lui pline de apă lipăind la fiecare pas.

– Cât mi-aş dori să pot fi de faţă când contele o să descopere că s-a căsătorit cu o pisică sălbatică în loc de o pisicuţă englezească smiorcăită. Dacă nu ţi-a spus nimeni până acum, fătucă, eşti chiar fermecătoare când eşti geloasă.

Emma îşi reprimă un oftat scandalizat.

– Eu? Geloasă! Nu fi ridicol, te rog! De ce aş fi geloasă? Doar pentru că te-am văzut cu labele pe o uşuratică în curtea bucătăriei? Măi să fie, nu sunt deloc geloasă! Mă simt uşurată! Acum,

că ai o desfrânată cu care să-ţi satisfaci nevoile josnice, poţi să te opreşti din inventatul scuzelor ridicole ca să mă săruţi şi să-ţi pui mâinile pe mine. Şi poţi să încetezi şi să te uiţi la mine în modul ăla intolerabil de impertinent!

Jamie se adresă fundului apetisant care-i acoperea umărul.

– Şi în ce mod zici că mă uit?

– De parcă aş fi o tartă proaspătă cu căpşune şi cu cremă, şi tu nu ai mâncat nimic altceva decât pâine şi apă toată viaţa ta mizerabilă.

Jamie se opri în loc, într-o linişte totală, care o făcu pe Emma să înceteze a da din picioare şi a-l lovi cu pumnii în spate şi să rămână pur şi simplu atârnată neputincioasă peste umărul lui, ca o pulpă de berbec.

Când Jamie o luă iar din loc, paşii lui erau chiar mai hotărâţi. Gilda, slujnica Muirei, tocmai ieşise dintr-o cameră de la capătul coridorului, cu braţele zdravene pline cu lenjerii de pat şifonate. Când îl văzu pe Jamie apropiindu-se în graba mare, Gilda scoase un ţipăt speriat şi se lipi de perete.

Cu bărbia ei dublă tremurând, făcu semn cu capul spre uşă.

– Doamna m-a pus să fac focul în vatră. Spune că biata fată poate să doarmă în patul ei la noapte.

– Spune-i doamnei că eu şi biata fată îi suntem foarte recunoscători, răspunse Jamie, trecând cu paşi mari pe lângă ea, şi, folosindu-se de călcâi, închise uşa în faţa ei marcată de uimire.

Înaintă ţanţoş către pat şi o aruncă pe Emma fără menajamente pe spate în mijlocul saltelei umplute cu iarbă-neagră. Cămaşa lui îmbibată cu apă udase şi cămaşa ei de noapte, făcând ca pânza să devină translucidă. Ţesătura se mula pe sferele moi ale sânilor ei, scoţându-i în evidenţă sfârcurile ispititoare întărite şi îndrăzneţe cu o uşurinţă care îl făcu să-şi dorească să-şi coboare capul şi să-i guste cu vârful limbii.

Ea clipi în sus la el ca o ţestoasă care îşi scoate capul din carapace când el se aplecă deasupra ei până când ajunseră nas în nas, cu buzele aproape să se atingă.

– Pot să te asigur că Brigid a fost mai mult decât dispusă să-mi satisfacă „nevoile josnice". Dar nu i-am acceptat oferta. Dacă

aş fi făcut-o, aş fi şi acum acolo, făcându-i ei toate lucrurile pe care vreau cu disperare să ți le fac ție.

Capitolul 17

Mârâitul profund al lui Jamie o făcu pe Emma să se cutremure undeva adânc în vintre, într-un loc secret întunecat unde nici un bărbat nu pătrunsese vreodată.

Se străduí să-şi recapete suflul, captivă moliciunii seducătoare a saltelei de sub ea şi fierbinţelii musculoase a bărbatului de deasupra ei.

O dorea. Acum, că îl făcuse să mărturisească, nici unul din ei nu avea unde să se mai ascundă de adevăr. Nu în spatele refuzurilor inutile şi a ciorovăielilor neînsemnate. Nu în spatele disprețului lui pentru conte şi al loialității ei pentru el. Cu siguranță nu în patul confortabil al Muirei.

Să împartă pământul rece şi dur cu Jamie Sinclair fusese ceva, dar să împartă patul cu el era cu totul şi cu totul altceva. Cu greutatea lui echilibrată atât de precar deasupra ei, era uşor de înțeles cum fuseseră concepuți şapte fii zdraveni sau cum un bărbat şi o femeie şi-ar petrece cel mai bine geroasele nopți din munți când orele între apus şi zori păreau la fel de întunecate şi de fără de sfârşit ca iarna însăşi.

Emma îşi linse buzele care i se uscaseră brusc.

– Mă uzi.

Jamie aşteptă până când o altă picătură de apă îi ateriză ca o lacrimă pe obraz, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe călcâie. Cu genunchii în continuare călare în dreptul şoldurilor ei, îşi scoase pe cap cămaşa îmbibată cu apă şi o aruncă deoparte, dezvăluind o întindere alarmantă de piele dezgolită. Muşchii sculptați ai pieptului străluceau ca mătasea aurie în lumina focului. Îşi folosi ambele mâini pentru a-şi da pe spate părul ud de pe față. Linia

maxilarului său neras servi doar pentru a sublinia simetria izbitoare a trăsăturilor lui.

Era un bărbat frumos. Şi încă unul periculos.

Pantalonii uzi i se mulau pe şoldurile zvelte şi pe coapsele puternice ca o a doua piele, făcând-o pe Emma să se îndoiască şi mai puțin de cuvintele lui. Îi îndreptă ochii larg deschişi spre chipul lui, aproape temându-se că avea să renunțe şi la pantaloni.

– O fac din nou, nu, fătucă? Mă uit la tine de parcă ai fi o tartă făcută din căpşune proaspete... Privirea lui avidă îi mângâie buzele tremurânde ce-i trădau îmbufnarea, apoi coborî încet, observându-i pulsul care bătea nebunește într-o parte a gâtului, pieptul care i se umfla şi se dezumfla neregulat, modul provocator în care materialul jilav al cămăşii de noapte se lipea de ridicătura dintre coapsele ei. Accentul lui deveni şi mai pronunțat, căpătând o nuanță răguşită. Şi cremă. Privirea lui alunecă înapoi către buzele ei. Presupun că în curând voi încerca să găsesc un alt pretext ridicol să te sărut.

– Cum ar fi? şopti ea, ştiind chiar în vreme ce rostea asta că provocarea ei fără minte avea să rămână fără consecințe.

Se aplecă şi îi atinse uşor urechea cu gura, şoapta lui fiind o vibrație joasă care o făcu să se înfioare de dorință.

– Pentru că m-am săturat de atâta pâine şi apă.

Înainte ca pieptul ei să fie zguduit de o altă inspirație neregulată, gura lui Jamie o acoperi pe a ei, devorându-i buzele cu o sensibilitate atât de delicioasă, că era imposibil să reziste să nu-l invite la o explorare mai profundă. Brațele ei se încolăciră în jurul gâtului său în timp ce limba lui despărți moliciunea coaptă a buzelor ei, îndemnând-o să se alăture festinului. Limba ei dansă peste limba lui de catifea cu o ardoare de nestăvilit care o şocă până şi pe ea. Sărutul acela nu era o încercare ispititoare de a gusta plăcerea. Era un banchet pentru simțurile ei înfometate.

Sărutul lui o făcu să tânjească după desfătări pe care nu le putea numi. Tânjea după ceva mai dulce decât mierea şi infinit mai sățios decât ambrozia. În timp ce îşi trecu degetele prin părul lui umed, transformându-l într-un voal de mătase în jurul chipurilor lor, el scoase un geamăt adânc.

Dacă gura lui lipită de a ei fusese o fericire pură, nu erau cuvinte pentru a descrie fierbințeala umedă a gurii lui alunecând peste mătasea sensibilă a gâtului ei, mușcând ușor porțiunea de piele din spatele urechii ei și mai cu forță lobul urechii, apoi transformând geamătul ei speriat într-un oftat de plăcere primară când supse ușor locul pe care îl mușcase.

Gura lui captură acel oftat cu un alt sărut lacom, avertizând-o că poftele lui nu puteau fi nicicând îndeplinite doar prin apăsarea buzelor lui pe încheietura mâinii unei doamne sau furându-i un pupic nevinovat într-un alcov dintr-o sală de bal.

Jamie Sinclair nu era un gentleman. Era un bărbat.

În ciuda ferocității sărutului său, mâna lui îi cuprinse cu o blândețe irezistibilă pieptul prin țesătura umedă a cămășii de noapte. Îi potrivi moliciunea ei în palma lui lată, de parcă Emma ar fi fost modelată de Dumnezeu special pentru el. Orice temeri că ar putea-o găsi inferioară în comparație cu pieptoasa Brigid dispărură odată cu suspinul de adorare pe care îl eliberă în gura ei.

Emma nu visase niciodată că niște mâini atât de puternice puteau fi atât de blânde – sau atât de agile. Jamie trecu cu tandrețe buricul bătătorit al degetului său mare peste sfârcul ei întărit din nou și din nou, până când gestul lui deveni aproape dureros. Ea gemu și își încleștă coapsele ca reacție la o zvâcnire ușoară delicioasă, mângâierile lui abile făcând-o să se simtă de parcă ar fi fost mângâiată peste tot în același timp.

Interpretându-i geamătul ca pe o invitație, Jamie își lăsă în jos greutatea, acoperind-o complet. Deși zăpada continuă să se reverse dincolo de geamul întunecat al dormitorului, nu îi venea să creadă că îi fusese vreodată frig sau că avea să-i mai fie vreodată. Nu când avea brațele lui Jamie care să-i țină de cald, limba lui care să-i aprindă o scânteie dogoritoare de dorință în adâncul gurii și mâinile lui abile care să transforme acea scânteie într-o flacără vie. Acea flacără ajunse la înălțimi periculoase în clipa când el se folosi de un genunchi pentru a-i despărți coapsele și făcu loc șoldurilor lui între ele.

El gemu în gura ei, avertizând-o că, dacă nu ar fi fost pliurile șifonate ale cămășii de noapte și pielea de căprioară umedă a pantalonilor lui, nu ar sta pur și simplu deasupra ei – ci ar fi în ea.

Împletindu-și degetele cu ale ei, îi captură cu blândețe ambele mâini deasupra capului. Sprijinind greutatea trunchiului său pe mâinile lor împreunate, se balansă între picioarele ei într-un ritm nou pentru ea, dar la fel de vechi ca munții care-i înconjurau. Valuri de plăcere începură să se răspândească din despicătura moale în care trupul lui dorea să se unească cu al ei. Ea își arcui șoldurile, încercând să-l urmeze în loc să se depărteze.

În timp ce Emma tremură în culmea a ceva deopotrivă înspăimântător și minunat, își dădu seama că repeta aceeași greșeală – se împingea pe ea și familia ei la un pas de distrugere doar pentru a-și satisface propriile dorințe egoiste. Poate că era, într-adevăr, una dintre acele femei despre care mama ei vorbise cu atâta dispreț: o femeie dispusă să sacrifice tot ce era nobil și tot ce se cuvenea pentru nimic mai mult decât câteva momente de plăcere furată sub dezmierdarea mâinii unui bărbat... a corpului unui bărbat. Cu toate acestea, chiar în acel moment, nu reuși să se simtă rușinată. Era prea acaparată de dorință ca să simtă orice altceva în afară de exaltare. Destul de ciudat, acea lipsă de rușine, acel sentiment copleșitor de *corectitudine* pe care le simțea în brațele lui Jamie o șocară și o făcură să se ferească de sărutul lui.

El se opri imediat, ridicându-și capul ca să se uite în jos la ea.

Deși tot ce voia să facă era să plângă de frustrare, ea se forță să-i întâlnească privirea precaută.

– Te rog. Nu vreau să se întâmple asta.

Chiar când șoptea acele cuvinte, ea știa că el avea puterea de a-i demonstra că mințea cu nimic mai mult decât cu o mișcare a șoldurilor lui zvelte.

Poziția tristă a maxilarului lui nu putu ascunde rugămintea fierbinte nerostită din ochii lui.

– Sunt lucruri pe care ți le pot face, fătucă. Lucruri pe care aș putea să le fac *pentru* tine. Plăceri pe care aș putea să ți le ofer fără a-ți compromite inocența. El nu va ști niciodată. Nimeni nu va ști.

În ciuda inocenței, Emma înțelese ce îi oferea. Dar înțelese și cât de mult avea să-i coste pe amândoi.

– Poate că el nu va ști, spuse ea încet, incapabilă să ascundă nota de disperare care își făcea loc în vocea ei, dar eu voi ști.

Jamie continuă să se uite în jos la ea, ca și cum i-ar fi cântărit cuvintele. Cu degetele împreunate cu ale ei și coapsele Emmei desfăcute într-un abandon de nestăpânit, era prizoniera lui din toate punctele de vedere. Îi simțea încă fiecare centimetru al bărbăției lui – fierbinte, tare și grea – apăsându-i trupul vibrând. Era la mila lui... El avea puterea să i-o ofere sau să refuze.

Jamie se retrase de pe ea și se ridică printr-o mișcare bruscă, ca și cum, dacă ar mai fi zăbovit, i-ar fi fost imposibil să se abțină.

Emma se înșelase. Se putea simți iar înfrigurată, de parcă fulgii de zăpadă care cădeau prin fața ferestrei se revărsau acum chiar în cameră, aducând cu ei un frig pe care nici un foc din lume nu îl putea îndepărta.

Fără să se uite la ea, Jamie își scoase cămașa udă și o trase pe umerii lui largi. Croiala pantalonilor făcu să fie imposibil să-și ascundă excitarea.

În timp ce se îndreptă cu pași mari spre ușă și o deschise, Emma se ghemui în genunchi în mijlocul patului.

– Te duci la ea?

Jamie se opri în pragul ușii, dar nu se întoarse.

– Nu, domnișoară Marlowe, spuse el într-un sfârșit. Mă duc să mă îmbăiez cum trebuie.

Deși Emma simțea că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să trântească ușa suficient de tare cât să zguduie căpriorii, el o închise în urma lui cu o grijă minuțioasă.

Pe măsură ce zgomotul pașilor lui rapizi se stinse, se întinse pe spate printre așternuturile șifonate și se uită în sus la tavan, știind că nu avea dreptul să-i pună acea întrebare.

Și era chiar și mai puțin îndreptățită să se simtă ușurată de răspunsul său.

Când Emma ieși din cabană în dimineața următoare, descoperi că se spulberase vraja care o fermecase atât de tare la sosirea lor.

La un moment dat în timpul nopții, ploaia revenise, îndepărtând orice urmă de zăpadă – sau de magie. Nu mai ploua, dar norii încă planau amenințător peste vâlcea, aruncând o umbră deprimantă peste luminiș.

Se așteptase să-și petreacă jumătate din noapte frământându-se și zvârcolindu-se după îl respinsese pe Jamie, dar o furase somnul din cauza epuizării, a efectelor persistente ale whisky-ului și a căldurii irezistibile a plăpumilor cârpite. Când se trezise, găsise o rochie simplă, dar bine făcută de lână și o pereche de ciorapi groși întinse la capătul patului. Sperând, plină de dușmănie, că nu îi aparținea lui Brigid, îmbrăcă hainele, se încălță cu cizmele lui Bon și se îndreptă către parter. Cum nu găsi pe nimeni care să o întâmpine în afară de bătrânul câine încărunțit, își tăie o felie caldă din pâinea proaspăt coaptă care era așezată pe masă și își întinse un strat gros de unt galben cremos, apoi merse afară, ciugulind din premiul ei furat.

Deși mai mulți oameni de-ai lui Jamie își aduceau deja caii înșeuați în curtea înnoroită, pregătindu-i pentru plecare, liderul lor nu se vedea pe nicăieri. Emma nu se putu abține să nu se întrebe dacă Jamie ajunsese să regrete promisiunea impetuoasă pe care i-o făcuse. Dacă exact în acel moment moțăia într-un pătul confortabil cu Brigid ghemuită goală în brațele lui.

Sau nu moțăia, se gândi ea, pierzându-și brusc apetitul.

În acel moment, Angus – sau poate era Malcolm – veni în curte de-abia ținându-se pe picioare cu Malcolm – dacă nu era cumva Angus – urmându-l îndeaproape. Nici unul din gemeni nu arăta de parcă ar fi închis un ochi în acea noapte. Angus căsca, și ochii cu pleoapele atârnându-i grele ai lui Malcolm erau doar pe jumătate deschiși. Emma tresări când Malcolm se izbi de dosul calului unui alt tovarăș, primind o înjurătură zdravănă de la bărbat și evitând la mustață o lovitură nervoasă din picior a calului.

Misterul din spatele epuizării lor fu lămurit când Brigid intră în curte mergând agale câteva secunde mai târziu, cu un zâmbet de felină arcuindu-i buzele și cu câteva paie ieșind din grămada ei de bucle încurcate. Sânii ei plini erau într-un pericol chiar mai *mare* de a se revărsa din corsajul pe jumătate nestrâns decât

fuseseră cu o noapte în urmă. Emma înfulecă restul de pâine, recăpătându-şi apetitul în mod miraculos.

Ceilalți bărbați priviră cu o uluire fățișă cum Brigid își mișcă degetele lasciv în direcția gemenilor.

– Rămas-bun, scumpilor, le ură ea. Sper că veți mai putea trece pe aici.

Unul dintre bărbați scoase o huiduială obscenă, în timp ce restul izbucniră în râs. În vreme ce se aranjă, în fața audienței laudative, privirea triumfătoare a lui Brigid cercetă curtea. Fiindcă nu reuşi să dea cu ochii de ceea ce căuta – sau de cel pe care îl căuta –, zâmbetul ei triumfător se transformă într-o bosumflare.

Merse agale spre locul unde Bon punea căpăstrul pe capul roibului lui.

– Poți să-i transmiți un mesaj vărului tău din partea mea, spuse ea, suficient de tare cât să fie auzită până la poalele muntelui. Spune-i că Angus şi Malcolm sunt de două ori bărbatul care va fi el vreodată.

Dându-şi buclele pe spate într-un gest neobrăzat, se îndreptă către cabană, pe deplin conştientă de faptul că privirea fiecărui bărbat din acel luminiş era fixată pe unduirea exagerată a şoldurilor bine făcute.

– Se poate zice şi că e nevoie de doi bărbați pentru a-l înlocui pe Jamie în... ei bine... *priceperea* cu o domniță, sublinie Bon când ea dispăru din vedere, provocând o nouă rundă de râs din partea tovarăşilor săi.

Emma îşi croi prudentă drum prin noroi până ajunse lângă Bon. Mângâind cu reținere gâtul roşcat strălucitor al roibului, ea întrebă:

– L-ai văzut pe domnul Sinclair în dimineața asta?

Din nou concentrat asupra a ceea ce avea de făcut, Bon făcu semn cu capul spre începutul unei poteci înguste care se depărta şerpuitor de luminiş şi se afunda în pădure. Emma se încruntă. Bon nu era asemenea celorlalți bărbați. Nu îi stătea în fire să-i evite privirea.

Când Emma se întoarse să se îndrepte spre potecă, el murmură:

– Să ai grijă pe unde calci, fătucă. Poate fi periculos pe acolo.

Tulburată de avertizarea lui, ea urmă cărarea şerpuitoare prin pădure. Ploaia alungase zăpada, şi acum vântul îndepărta cu putere toate urmele ploii. Nu văzuse niciodată un loc cu o vreme atât de schimbătoare, dar presupuse că era în acord cu caracterul dur al bărbaților care numeau acest munte stăpânul lor.

După ce parcurse o distanță scurtă, ea dădu într-o parte ramura noduroasă a unui sorb şi ieşi din zona de copaci tunşi, ajungând pe o faleză largă. Vâlceaua bătută de vânturi de dedesubt poate i s-ar fi părut stearpă şi urâtă dacă nu ar fi fost ceața delicată violacee care de-abia începea să se aştearnă pe întinderea stâncoasă. Priveliştea uluitoare o făcu pe Emma să simtă un junghi ascuțit în inimă, şi aproape că regretă că nu avea să fie prin preajmă să vadă iarba-neagră în plină floare din acel loc special.

Jamie era cocoțat pe marginea unei pietre mari, ce avea o asemănare fantezistă cu capul unui leu care dormea, părul lui negru fluturând în vânt. Era proaspăt ras, ceea ce-l făcea să arate deopotrivă mai tânăr şi cumva mai puțin abordabil.

Se uită în sus când ea se apropie şi rămase cu penița suspendată deasupra unei bucăți de hârtie aşezate pe o piatră mai mică pe care părea a o folosi pe post de birou improvizat.

Emma se poticni. După ce o văzuse pe Brigid retrăgându-se după întâlnirea ei fierbinte din pătul, era pe deplin conştientă că, dacă nu l-ar fi alungat pe Jamie din pat noaptea trecută, ar fi avut buclele la fel de dezordonate, buzele la fel de roşii şi de umflate de la sărutările lui şi ochii înceţoşaţi cu amintirea deliciile interzise pe care le savuraseră.

Având în vedere modul în care se despărțiseră, ea nu se aştepta la o primire prea călduroasă, dar expresia lui Jamie fu chiar mai prudentă decât a lui Bon.

– Cine ți-a spus unde să mă găseşti?

– Vărul tău.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură el, cufundând vârful peniței în sticluța de cerneală de lângă genunchiul lui. Îşi bagă nasul în treburile mele încă de când a învățat să meargă de-a

bușilea. Obișnuia să-mi arunce gândaci în leagăn, doar ca să mă audă țipând.

– Te-ai decis că nu e prea târziu să compui o odă în cinstea blândeții temperamentului meu? se aventură ea, arătând cu capul către hârtie.

Jamie mai mâzgăli încă un rând pe hârtia ieftină.

– Ești, probabil, surprinsă că un scoțian necivilizat știe să scrie. Sau să citească.

– Am presupus că nu ai fi fost acceptat la St. Andrews fără a ți se testa înainte competențele.

– Bunicul meu m-a învățat să citesc și să scriu în engleză și în galeză. Îi aruncă o privire ironică. Am învățat singur latina și franceza.

Își înmuie penița în cerneală din nou, folosind-o pentru a face o linie îngroșată de-a lungul hârtiei.

– Și de unde ai luat toate cărțile?

– Păi, nu am furat doar aur, argint și vaci. Ori de câte ori bunicul meu prindea de veste că Hepburn aștepta un nou transport de cărți pentru biblioteca lui...

El se opri, zâmbetul lui diabolic făcându-o să-și imagineze cu ușurință restul.

– Ei bine, cel puțin te folosești cum trebuie de abilitățile pe care le-ai dobândit de la bunicul tău.

Zâmbetul lui pieri.

– Nu ar fi foarte fericit dacă ar ști că le folosesc ca să scriu o cerere de răscumpărare.

Emma se simți brusc de parcă Jamie ar fi înfipt vârful ascuțit al peniței în inima ei.

Dar nu avea nici un drept să se simtă trădată. Nu era ca și cum nu ar fi știut că acest moment avea să vină. La drept vorbind, ar trebui să se simtă ușurată. El doar își respecta promisiunea pe care i-o făcuse, nu? De îndată ce contele îi oferea recompensa, Jamie avea să o elibereze. Avea să fie liberă să se întoarcă în sânul iubitor al familiei ei, să-și reia rolul de fiică ascultătoare și de mireasă a unui bărbat pe care nici nu-l iubea, nici nu-l dorea.

Cu greu îi putea reproșa lui Jamie că se uita *la* ea atunci când ea îi vorbea în loc să se uite *prin* ea, așa cum obișnuiau să facă ai ei. Nu putea să-l certe pentru că spusese răspicat că ar fi vrut să-i strângă de gât atât pe fostul ei logodnic, cât și pe Lysander, în loc să o învinuiască pe ea pentru neajunsurile lor. Nu îl putea mustra pentru că o făcea să se simtă în siguranță în brațele lui, când, de fapt, el reprezenta cea mai mare amenințare pe care inima ei o cunoscuse vreodată.

Și cu siguranță nu-l putea urî pentru că o făcuse să creadă – fie și doar pentru o clipă amețitoare, glorioasă, în timp ce se bucura atât de patul, cât și de sărutul lui – că ar putea valora mai mult pentru un bărbat decât aur sau argint.

– Deci, cât de mult valorez eu pentru tine?

Penița lui Jamie se opri pe foaie. O singură picătura de cerneală umplu vârful peniței, căzând cu stropi ca o picătură de sânge proaspăt.

Emma se chinui să-i imprime o notă de bucurie falsă vocii ei.

– Cinci sute de lire? O mie? Propriul meu tată m-a vândut pentru cinci mii de lire, așa că te-aș îndemna să nu te mulțumești nici cu o lețcaie mai puțin. Contele va fi, cu siguranță, dispus să plătească o sumă generoasă pentru pântecele destinat să-i poarte viitorii fii.

Jamie strânse atât de tare penița, că ea fu surprinsă că aceasta nu se rupse în două. Dacă nu ar fi fost mușchiul care îi zvâcnea constant în obraz, chipul său ar fi părut sculptat în stâncile de piatră ale muntelui care se înălța deasupra lor.

Când în sfârșit se întoarse să se uite la ea, privirea lui pătrunzătoare o săgetă până în adâncul inimii.

– Pui un preț prea mic pe tine, Emmaline Marlowe.

Emma nu își dădu seama că încetase să respire până când el nu-și întoarse privirea către hârtie și ea luă o gură de aer care o făcu să se cutremure. Își ferise privirea de ea o clipă prea târziu ca să mai poată ascunde licărul de emoție din adâncimile ochilor săi. Să fi fost vină? Regret? Pasiune? Orice ar fi fost, nu-l opri să-și scrie numele în partea de jos a foii cu o înfloritură hotărâtoare, semnând astfel soarta amândurora.

Suflă uşor peste pagină ca să usuce cerneala, apoi făcu hârtia sul şi fixă o bandă de piele de-a lungul ei, cu mişcări rapide şi impersonale.

Graeme îşi făcu apariţia printre copaci, dar încetini când o văzu pe Emma. Îşi lăsă capul în jos, privirea lui trecând cu timiditate de la unul la celălalt.

– Bon mi-a spus că m-aţi căutat, domnule.

Jamie se ridică şi îi înmână sulul.

– Ocupă-te ca asta să ajungă în mâinile contelui în cel mai scurt timp. Aşteaptă răspunsul său şi adu-mi-l fără întârziere. Vom aştepta la ruinele abaţiei de pe faţa nordică a muntelui.

Graeme luă sulul din mâna lui Jamie. Mişcându-şi moţul blond ţepos, încuviinţă timid din cap.

– Da, domnule. Voi face exact cum spuneţi. Sunt la dispoziţia dumitale, da.

Mai încuviinţă de două ori din cap înainte de a o lua la picior înapoi spre luminişul cabanei, dornic să-i dovedească lui Jamie că era demn de încrederea lui.

– Şi noi ce facem acum? întrebă Emma cu asprime când băiatul plecă.

– Nu-i va lua mult să coboare de pe munte de unul singur. Aşa că noi ne vedem de călărit, răspunse Jamie, apucând-o de partea superioară a braţului şi trăgând-o spre luminiş ca pentru a-i reaminti că nu avea să fie niciodată nimic mai mult decât prizoniera lui.

Când se întoarseră în luminiş, Muira aştepta ca să aşeze o mantie rezistentă în jurul umerilor Emmei.

Femeia strânse nasturele din piele al mantiei sub bărbia Emma, cu degetele ei durdulii surprinzător de eficiente.

– Mă bucur tare să văd că rochia ţi se potriveşte, fătucă. După ce l-a născut pe cel de-al patrulea copil, nora mea nu prea a mai încăput în ea. A guiţat ca o scroafă pe toată durata naşterii şi mănâncă tot ca o scroafă de atunci.

Emma încercă să nu se cutremure, recunoscătoare că mama ei nu ajunsese şi la detaliile despre naştere atunci când o instruise cu privire la datoria ei de soţie.

După ce îşi luă rămas-bun de la Jamie cu ochii plini de lacrimi, Muira îşi aruncă braţele în jurul Emmei, îmbrăţişând-o de parcă ar fi fost o fiică de mult pierdută. Oarecum surprinsă de afecţiunea arătată, Emma o bătu uşor pe spate pe bătrână.

Abia atunci Muira îi şopti:

– Să nu uiţi niciodată, fătuca mea, că un bărbat nu are întotdeauna nevoie de poezie ca să curteze o femeie.

Emma se uită în jur să vadă dacă Jamie o auzise, dar el deja se urcase pe cal şi întinsese mâna înspre ea. Nu mai stătu pe gânduri şi o trase sus, în şa, în spatele lui. În timp ce mână calul să pornească, Emma se răsuci în şa, surprinsă să constate că i se pusese un nod în gât în timp ce le vedea pe Muira şi cabana ei confortabilă topindu-se în urma lor, în pădure.

Jamie mână fără milă calul sus pe munte până când nu mai putură fugi de umbrele tot mai mari ale amurgului. Când un codru întunecat se ivi în faţa lor, umbrele ameninţară să îi devoreze cu totul.

Cum caii începură să ezite la marginea codrului, Jamie nu avu de ales şi trase de hăţuri, făcându-şi calul să se ridice pe picioarele dindărăt.

Caii se plimbau în stânga şi în dreapta, dând din cap şi nechezând nervos. Bărbaţii traseră de hăţuri şi se chinuiră să-i ţină să nu o ia la goană, arătând puţin cam prea înspăimântaţi ca Emma să se simtă confortabil. Pinii falnici se aplecau şi scârţâiau în bătaia vântului, păzind intrarea invizibilă în pădure ca nişte santinele fermecate plantate acolo de un rege antic uitat deopotrivă de timp şi de istorie.

– Unde suntem? întrebă Emma încet, strângându-l mai cu putere de talie pe Jamie pe măsură ce abandona orice pretenţie de mândrie.

Avea senzația că erau pe punctul de a trece o graniță invizibilă către un teritoriu din care era posibil să nu mai fie cale de întoarcere.

– Nicăieri important, zise el scurt, dar își puse mâna lui mare preț de câteva secunde peste ambele ei mâini, ca și cum ar fi încercat să-i calmeze temerile.

Bon își mână roibul către ei, încă străduindu-se să-și controleze animalul. Umbrele neregulate îl lăsaseră fără pic de culoare în obraji, palid și supt la față.

– Băieții nu vor să mai continue, Jamie. Vor să știe dacă putem ocoli.

– Nu dacă nu vrem să mai adăugăm încă două zile călătoriei noastre. Când Graeme se întoarce cu răspunsul contelui, trebuie să fim acolo unde el ne poate găsi, dar oamenii lui Hepburn nu.

Bon aruncă o privire peste umăr înspre ceilalți bărbați, și Emma văzu cum mărul lui Adam se mișcă în gâtul lui firav.

– Nu îi poți învinui că sunt așa îngroziți. Nu au uitat niciodată ce s-a întâmplat cu Laren sau cu Feandan.

Emma nu și-ar fi imaginat niciodată că Angus și Malcolm erau genul de bărbați pioși, dar la simpla menționare a acelor nume, ambii frați își făcură în grabă semnul crucii.

– Trupul lui Feandan nu a fost găsit, doar calul, sublinie Jamie cu un oftat. Poate e în Edinburgh chiar acum, cu fața îngropată în pieptul vreunei barmanițe. Și Laren a fost un prost plin de fantezii care s-a speriat de propria lui umbră într-o noapte cețoasă și a căzut de pe o stâncă.

Bărbații făcură schimb de priviri neliniștite, la fel de liniștiți de cuvintele liderului lor precum se arătau și caii.

Timbrul de comandă din vocea lui Jamie deveni mai evident.

– Să fiu al naibii dacă am de gând să las o legendă tâmpită să stea între noi și ce este de cealaltă parte a acestor păduri. Dacă nu sunteți suficient de bărbați să treceți prin ele alături de mine, atunci nu ezitați să rămâneți în urmă ca un cârd de bătrâne superstițioase și așteptați ca oamenii lui Hepburn să vină să vă ia unul câte unul.

Își mână calul printre ei, forțându-i să-i facă loc pentru a nu fi călcați în picioare. După un moment tensionat de ezitare, începură să se lupte cu propriii armăsari și să-i supună, urmându-l fără tragere de inimă.

Intrară în pădure încolonați, lăsând în urmă lumina lunii care se înălța tot mai sus, și se afundară într-o rețea de umbre luminată din loc în loc. Emma se cutremură când o rafală de vânt dănțui pe lângă ei, făcând ca frunzele argintii ale mestecenilor să sune ca niște oase fără pic de carne pe ele. Înțelese că, dacă acești bărbați duri se temeau de ceva ce trăia în aceste păduri, atunci ar trebui să fie îndeajuns de înțeleaptă cât să se teamă și ea.

– La ce legendă te refereai? întrebă ea, dorindu-și să-i poată vedea fața lui Jamie. Ce i-a speriat atât de tare pe oamenii tăi?

– Prostănacii ăștia naivi cred că pădurea e bântuită.

Emma aruncă o privire trunchiurilor de un alb fantomatic ale copacilor din jur, simțind un nou fior de-a lungul coloanei vertebrale.

– Bântuită de cine?

– De părinții mei, răspunse el cu îndârjire.

Fără a mai spune nimic altceva, smuci hățurile, îndemnându-l pe armăsar să pornească în galop și să-i poarte adânc în inima pădurii.

Capitolul 18

– A refuzat întotdeauna să vorbească despre asta, dar am auzit că au fost găsiți amândoi cu capul despicat.

– Ei bine, eu am auzit că o spadă pentru două mâni le-a fost înfiptă direct în inimă amândurora.

– Ce aiureli și tâmpenii! Dacă era adevărat, atunci de ce mai bântuie aceste păduri cu capetele însângerate sub brațe?

Terminând o bucată de brânză acră pe care Muira le-o împachetase pentru călătorie, Emma se strecură mai aproape de cercul

de oameni aşezaţi în jurul focului, deopotrivă îngroziţi şi pironiţi locului de bârfele lor sângeroase. O ceaţă care atârna până aproape de sol îşi croia drum printre trunchiurile palide ale mesteceni-lor care încercuiau poienița. Aceeaşi ceaţă îl forţase pe Jamie să întrerupă goana lor chinuitoare prin pădure şi să le ordone oamenilor lui să facă popas pentru noapte. În ciuda neliniştii lor vizibile, se supuseseră fără prea multe plângeri şi bombăneli. Poate că se temeau într-adevăr că pădurea era bântuită, dar ei ştiau, de asemenea, că dacă ar continua să călărească ar pune în pericol atât picioarele cailor, cât şi propria viaţă.

Vocile lor erau simple şuşoteli, iar zeflemeaua jovială şi batjocura licenţioasă care le marcau de obicei conversaţiile acum lipseau cu desăvârşite. În loc să se ia la întrecere să vadă care dintre ei avea să bea primul prea mult whisky şi avea să pice lat, luau înghiţituri mici din urciorul de lut care era dat din mână în mână, de parcă nu doreau să-şi amorţească simţurile într-o asemenea noapte.

Sau într-un loc ca acela.

Când Malcolm – da, Emma era chiar sigură că era Malcolm – aruncă o privire furişă peste umăr, ea aproape că putu simţi degetele umede, fantomatice ale ceţii atingându-i ceafa. Se dădu câţiva paşi mai aproape de strălucirea reconfortantă a focului de tabără, atrăgându-i atenţia lui Bon.

Acesta îi zâmbi lăsând să i se vadă dinţii neregulaţi şi bătu cu palma în buşteanul căzut pe care stătea.

– Vino de ne însoţeşte, fătucă, înainte să se strecoare sperietoarele şi să te răpească.

– Mă tem că e prea târziu, domnule. Deja au făcut-o, replică ea, făcându-i pe ceilalţi bărbaţi să chicotească.

Tipul cel mai apropiat de Bon se alese cu o lovitură dureroasă a cotului osos al lui Bon fiindcă nu făcuse loc îndeajuns de repede. Emma se aşeză cu băgare de seamă între cei doi bărbaţi pe buştean, un efort care ar fi fost imposibil într-un corset şi cu jupoane grele.

Bon smulse paharul cu whisky din mâna lui Malcolm şi i-l înmână.

– Dă pe gât, fătucă. E o noapte bună să-ţi faci curaj cu un pic de alcool.

Amintindu-şi de experienţa ei cu ceaiul amestecat cu whisky al Muirei, Emma luă o înghiţitură de probă. Simţi băutura cum se prelinge din gât în stomac, pârjolind totul. Încercă cu disperare să respire, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Bon îi dădu o palmă sănătoasă pe spate, eliberând tusea din gâtul ei.

– Nu ai de ce să te ruşinezi, fătucă. Whisky-ul scoţian este suficient de bun încât să facă până şi un bărbat în toată firea să plângă de bucurie.

Emma nu avu ce să facă decât să încuviinţeze din cap, dat fiind că nu putea scoate nici un cuvânt pentru moment.

– Mama ne-a spus că tatăl lui Jamie era genul gelos, declară Angus, reluând conversaţia de unde rămăsese. Că i-a ajuns la urechi că mama lui Jamie flirtează cu alt bărbat şi a strangulat-o cu mâinile goale, apoi s-a împuşcat.

Emma se cutremură. Când Jamie se afundase în pădure fără nici un cuvânt, la scurt timp după ce se instalaseră în tabără, ea simţise un fior ridicol de alarmă. Acum, aproape că se simţea uşurată că nu era aici să audă astfel de speculaţii îngrozitoare despre părinţii lui.

Angus se aplecă mai aproape de foc, mutându-şi privirea în jurul cercului de bărbaţi cu ochii cât cepele.

– Se spune că, în unele nopţi, când ceaţa se revarsă din ţinuturile mlăştinoase, încă se aude cum plânge şi-i cere îndurare.

– Vorbe de clacă.

Vocea veni din spatele Emmei, cadenţele ei clare sunând ca smucitura unui bici. Ea sări în picioare, de-abia reuşind să-şi reprime un ţipăt de spaimă. Lemmy nu fu atât de norocos, fapt ce îl făcu să fie ţinta unei avalanşe de chicoteli din partea tovarăşilor săi. Îşi plecă ruşinat capul lui cel mare, ascunzând zâmbetul timid în spatele clăii lui dezordonate de păr.

Jamie îi aruncă Emmei o privire sarcastică în vreme ce se apropia de foc, făcând-o să se întrebe dacă trăsese cu urechea chiar mai mult decât o făcuse ea. Umbrele de la lumina focului îi acopereau

trăsăturile, fiind imposibil să își dea seama dacă era deranjat sau amuzat să descopere că fusese din nou invitată să intre în rândurile oamenilor lui.

– Sunt sigur că musafira noastră apreciază o poveste bună la fel de mult ca orice fetișcană, le spuse el, dar ar trebui să vă amintiți că ideile domnișoarei Marlowe despre distracție sunt mult mai sofisticate decât ale noastre. Nu a fost crescută cu povești înspăimântătoare despre spirite ale apelor, spiriduși, sperietori... sau fantome. Ar trebui să aveți mai multă grijă să nu-i ofensați simțurile delicate.

În timp ce se deplasă ca să revendice o stâncă joasă, plată pe partea opusă a focului, Emma spuse:

– Pot să vă asigur că nu mă ofensez atât de repede pe cât vrei să îi faci pe oamenii dumitale să creadă, domnule Sinclair. Chiar și Lancashire-ul are partea lui de povești despre călăreți fără cap și spirite.

Întinzându-și picioarele lungi și zvelte în față, Jamie își dădu capul într-o parte, ca să o măsoare din priviri.

– Deci crezi și tu în fantome?

– Cu siguranță nu. Trăim în Epoca Rațiunii, la urma urmei. Știința a conchis că cele mai multe apariții nu sunt nimic altceva decât rezultatul inevitabil al superstițiilor și al ignoranței.

Bineînțeles ea nu crezuse nici că mai existau bărbați ca Jamie Sinclair până când acesta intrase călare în abație. Era aproape ca și cum s-ar fi materializat dintr-o altă epocă, o epocă în care forța era mai importantă decât manierele, iar pasiunea mai presus ca bună-cuviința.

– Domnița ne face ignoranți sau mi se pare mie? întrebă unul dintre bărbați, părând mai mult rănit decât ofensat.

Bon pufni în râs.

– Dacă nu ai fi atât de al naibii de ignorant, ai ști, nu?

– Poate că un cuvânt mai potrivit ar fi *neinstruit*, spuse Emma ușor, întinzându-i urciorul de whisky bărbatului, în semn de pace. Înainte ca acesta să-l ia, un strigăt straniu străpunse noaptea.

Nici o cantitate de whisky scoțian bun nu ar fi putut îndepărta fiorul de gheață pe care Emma îl simți coborându-i de-a lungul

șirei spinării. Pentru ceea ce păru o eternitate tensionată, nu se auzi nici un alt sunet cu excepția trosnetului intermitent al focului și ecoului acelui strigăt nepământean. Își ținură cu toții răsuflarea, cercetând umbrele care îi înconjurau. Emma trebui să se își stăpânească impulsul trădător de a sări peste foc și în brațele lui Jamie.

– Nu e nevoie să vă udați pantalonii, băieți, spuse el tărăgănat, sprijinindu-se din nou într-un cot. Nu a fost decât o pasăre sau, poate, o pisică sălbatică. Acum, dați urciorul la mine, înainte ca micuța noastră domnișoară Marlowe să îl dea pe tot pe gât.

Oamenii lui se grăbiră să-i facă voia, cu mâinile tremurând persistent când urciorul se plimbă în cerc. Când ajunse la Jamie, acesta îl dădu pe spate și luă o înghițitură lungă, profundă. Privirea lui o întâlni pe a Emmei peste flăcările focului care se înălțau, ca pentru a-i aminti că gura lui era acolo unde tocmai fusese și a ei – și cât de suavă și de convingătoare putea fi acea gură.

Lăsă în jos urciorul.

– Din partea mea, puteți să vă continuați poveștile. Ați auzit-o pe domnișoara Marlowe. Nu este vreo mironosiță fricoasă căreia să îi fie teamă și de umbra ei. Sunt sigur că e la fel de dornică să audă bârfele voastre înspăimântătoare precum sunt și eu.

Oamenii lui Jamie manifestau un interes brusc și asiduu pentru curățarea cizmelor lor, arătând de parcă și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva în lume – chiar și în cea mai adâncă temniță a lui Hepburn.

Emma își drese glasul, whisky-ul oferindu-i chiar mai mult curaj decât anticipase.

– Din experiența mea, singura armă suficient de puternică să închidă gurile clevetitoare este adevărul.

Jamie își miji ochii până ajunseră doar două fante glaciale. Ea își permisese să uite – chiar și doar pentru o clipă – că el putea fi mai periculos decât orice stătea la pândă în acea pădure. Cel puțin pentru ea.

– Acesta nu-i o șezătoare din Lancashire sau un salon din Londra, domnișoară Marlowe. Prin părțile astea, adevărul poate fi periculos. Îți poate aduce chiar moartea.

– Asta e ceea ce s-a întâmplat cu mama dumitale? Adevărul a ucis-o?

Tăcerea care se aşternuse după strigătul straniu păruse o zarvă plină de veselie comparativ cu tăcerea care îi învălui acum. Era ca şi cum noaptea îşi ţinea răsuflarea împreună cu oamenii lui Jamie. Emma se încăpăţână să susţină privirea.

Când acesta vorbi în cele din urmă, vocea lui era moale, dar cu o nuanţă de admiraţie reticentă.

– Se pare că fantomele nu sunt singurele lucruri care nu te sperie. Dacă oamenii mei ar fi fost pe jumătate atât de îndrăzneţi, am fi găsit ac de cojocul lui Hepburn cu mult timp în urmă.

Emma înghiţi în sec, recunoscătoare că nu îi putea auzi inima care îi ajunsese în gât şi-i bătea cu putere.

– Dacă adevărul ţi-l doreşti, fătucă, atunci adevărul îl vei afla.

În timp ce oamenii lui îşi aruncară unii altora priviri şocate, el mai luă o înghiţitură de whisky, apoi se şterse la gură cu dosul mâinii. Când mama, Lianna, era puţin mai mare decât o fată, a mers să culeagă ciuperci într-o pădure foarte asemănătoare cu aceasta, unde a întâlnit un străin tânăr şi arătos care se rătăcise. Flirtul lor a fost, probabil, destul de inofensiv, până când amândoi au făcut cea mai mare greşeală a vieţii lor.

– Ce anume? întrebă Emma.

Jamie o privi de parcă i s-ar fi adresat doar ei, iar oamenii lui ar fi fost la fel de imateriali ca valurile de ceaţă care se adunau în jurul lor.

– S-au îndrăgostit.

Era imposibil să nu-ţi dai seama de nuanţa de avertizare din vocea lui.

Emma clătină din cap.

– Nu înţeleg. De ce a fost asta o greşeală atât de teribilă?

– Pentru că se născuseră duşmani, nu iubiţi. Ea era fiica ultimei căpetenii a clanului Sinclair... şi el era Gordon Hepburn, singurul fiu şi moştenitor al lui Hepburn.

Emma fu străbătută de un val de şoc, dar era clar după expresiile sumbre de pe chipurile oamenilor lui Jamie că ştiau deja prea bine această parte a poveştii.

Jamie continuă cu accentul lui scoţian hipnotizant:

– De fiecare dată când putea scăpa de ochiul vigilent al tatălui ei, se furişa pentru a se întâlni cu el. Acest lucru a continuat până când s-a întâmplat inevitabilul... şi-a dat seama că purta un copil în pântece.

– Dar... Dar..., se bâlbâi Emma. Asta te-ar face...

– Bastard. Căutătura aspră a lui Jamie o avertiză să aibă grijă ce spunea. Şi moştenitor Sinclair. La fel ca mama.

Emma închise gura, de-a dreptul consternată. Îi cercetă faţa lui Jamie – pometii lui regeşti, nasul drept şi puternic cu nări uşor lărgite la bază, maxilarul dur –, dar nu reuşi să găsească nici o asemănare cu bătrânul ramolit căruia îi fusese promisă. Un bărbat despre care acum afla că era bunicul patern al lui Jamie. Pentru prima dată, ea înţelese de ce vrăjmăşia lor era atât de personală şi de... înverşunată.

– Amândoi ştiau că taţii lor ar fi scandalizaţi dacă ar descoperi adevărul, continuă Jamie. Aşa că au fugit de acasă şi şi-au găsit adăpost într-o colibă a unui mic arendaş, undeva adânc în pădure, cu doar bătrâna ei doică loială drept ajutor. Erau hotărâţi să o ţină în siguranţă şi ascunsă de ambele familii până venea pe lume pruncul.

Emma şi-i imagină cu uşurinţă pe cei doi tineri îndrăgostiţi bucurându-se de fericirea conjugală într-o cabană confortabilă, încercând cu disperare să ignore norii de furtună care planau peste toate speranţele lor.

– După ce s-a născut pruncul, l-au lăsat cu bona, apoi au pornit spre poalele muntelui în toiul nopţii. Planul lor era să fugă în lume, apoi să se întoarcă, să recupereze pruncul şi să dea de veste ambilor familii când era deja prea târziu să se mai opună. Au crezut cu adevărat că uniunea lor urma să pună capăt duşmăniei de moarte dintre Hepburn şi Sinclair o dată pentru totdeauna. Că dragostea lor era suficient de puternică să învingă ura dintre familiile lor.

Odihnindu-şi bărbia într-o palmă, Emma oftă melancolic.

– Un vis atât de romantic.

– Da, așa a fost, încuviință Jamie cu o voce atât de imparțială, de parcă ar fi vorbit despre niște străini. Dar, de asemenea, unul incredibil de naiv. Au murit într-o vale cețoasă, nu departe de aici, chiar în aceeași noapte. Au fost găsiți zăcând pe pământ, cu mâinile întinse unul spre celălalt, dar totuși la distanță unul de altul. Ea avea un glonț în inimă. El fusese împușcat în cap.

Poate că Emma s-ar fi rușinat de lacrima pe care fu nevoită să și-o șteargă de pe obraz dacă Malcolm nu ar fi scos o batistă murdară din buzunar și n-ar fi suflat nasul cu putere în ea, pentru ca apoi să i-o înmâneze fratelui său.

– Cine e în stare să facă una ca asta? șopti ea atunci când găsi puterea de a vorbi din nou.

Jamie ridică din umeri.

– Hepburn a dat vina pe Sinclair. Sinclair a dat vina pe Hepburn. Acuzațiile au venit din ambele părți, și cearta a continuat, mai înverșunată și mai violentă ca oricând.

– Ce s-a întâmplat cu bietul cop... Ezită, știind că era mult mai probabil ca el să fie mai degrabă deranjat decât încântat de mila ei. Ce s-a întâmplat *cu tine*?

– Hepburn a disprețuit chiar și ideea existenței mele, așa că tatăl mamei mele m-a luat și m-a crescut ca pe propriul său copil. Privirea lui Jamie se opri pe chipul fiecăruia dintre oamenii lui căzuți pe gânduri, după care reveni la Emma. Deci acum știți toți de ce unii spun că stafiile părinților mei încă mai cutreieră prin aceste păduri, strigându-se în nopțile cețoase. Încă umblă vorba că sunt condamnați să rătăcească în acest loc, unde au murit – împreună, dar totuși pentru totdeauna despărțiți – până când criminalul lor va fi demascat.

Cuvintele lui o făcură pe Emma să simtă noi fiori dansându-i pe piele.

– Tu asta crezi?

– Bineînțeles că nu. După cum ai subliniat atât de elocvent, domnișoară Marlowe, spuse el ridicând urciorul de whisky la ea într-un toast ironic, trăim în Epoca Rațiunii. Și clanul Hepburn a dovedit cu siguranță că există monștri mai teribili și mai de temut decât fantomele.

*

Era mult prea ușor ca Emma să creadă în fantome – și chiar și în spirite și mai sinistre ale întunericului – în timp ce era întinsă pe o parte în mijlocul unei păduri ciudate și vedea ceața cum venea târându-se dinspre copaci drept spre ea. Pâlcurile fantomatice păreau să se răsucească și să se onduleze, dând naștere unor forme ciudate și totuși prea ușor de recunoscut – un craniu cu două găuri în loc de ochi, un lup mârâind, un deget care îi făcea semn, invitând-o să se ridice din pături și să meargă să-și întâmpine soarta.

Se întoarse pe cealaltă parte, începând să se simtă ca o eroină plină de fantezie dintr-unul dintre romanele gotice pe care Ernestine obișnuia să le strecoare printre paginile Bibliei ei atunci când mama lor nu se uita.

Fusese răpită de o bandă de proscriși din Ținuturile Înalte. Era înconjurată de primejdii mult mai palpabile decât frica de un cuplu de fantome care nu își găseau liniștea.

Asemenea bărbatului care încă mai fixa cu privirea pierdută flăcările care de-abia mai pâlpâiau, legănând urciorul gol de whisky în degetele puternice, tăbăcite.

Oamenii lui Jamie sforăiau de ceva vreme în păturile lor, lăsându-l să înfrunte noaptea de unul singur. Umbrele pâlpâitoare se răsfrângeau pe maxilarul lui puternic și pe pomeții săi pronunțați. Emma nu se putu abține să nu se întrebe ce imagini vedea în acele flăcări muribunde.

Vedea oare fața unei tinere fete nevinovate destul de naivă încât să-și încredințeze inima unui bărbat care îi era dușman încă de la naștere? Sau vedea chipul uscățiv al lui Hepburn – un bătrân răzbunător care nega existența nepotului său numai pentru a nu admite astfel că fiul său se îndrăgostise de o fată din clanul Sinclair?

Oare Jamie chiar cerea de la Hepburn o răscumpărare în schimbul returnării ei? Sau pur și simplu moștenirea ce i se cuvenea?

Și, dacă Hepburn îl refuza, ea urma să fie cea care să plătească prețul? Corpul ei urma să fie găsit în vreo pădure pustie? Fantoma

ei avea să fie condamnată să rătăcească într-o noapte ceţoasă fără ca măcar să aibă un iubit care să-i fie alături?

Sau răzbunarea lui Jamie urma să fie chiar mai diabolică?

De data aceasta, fiorul ei nu avu nimic de-a face cu fantomele, ci cu puterea periculoasă pe care un muritor o putea avea asupra unei femei. Momentele înflăcărate pe care le trăiseră în patul Muirei îi oferiseră doar o fărâmă din acea putere. Dacă şi-ar dezlănţui întreaga putere asupra ei, nu era sigură că trupul ei – sau inima – ar supravieţui.

Cu toate acestea, aici, în această pădure întunecată şi ameninţătoare, se simţea ciudat de liniştită să îl vadă, să ştie că veghea asupra ei şi asupra oamenilor lui. Ochii ei începură să se închidă pe măsură ce corpul ei obosit se lăsa pradă epuizării.

Un strigăt ascuţit sparse tăcerea paşnică.

Nesigură dacă moţăia de mult timp, Emma se ridică în fund, cu fiecare nerv în alertă.

Era acelaşi strigăt pe care îl auziseră mai devreme, dar de data aceasta mai aproape. Şi nu putea nega asemănarea înfricoşătoare cu un ţipăt de femeie. Suna ca strigătul unei femei care era pe cale să piardă tot ceea ce avea mai drag pe lume şi nu putea face nimic pentru a împiedica acest lucru.

Emma îşi presă o mână în dreptul inimii, care ameninţa să îi sară din piept. Încă îi auzea pe oamenii lui Jamie sforăind, dormind netulburaţi. Întrebându-se dacă strigătul nu fusese pur şi simplu ecoul vreunui coşmar de care nu-şi putea aminti, Emma se uită într-o parte să vadă dacă Jamie îl auzise.

Nu mai era nimeni la foc. Jamie plecase.

– Domnule Sinclair? şopti Emma pe măsură ce îşi croia drum prin tufişurile dense care înconjurau tabăra. Domnule Sinclair, sunteţi acolo?

O tăcere la fel de apăsătoare şi de acaparatoare precum ceaţa îi întâmpină cuvintele. Cel puţin nu primise drept răspuns strigătul acela îngrozitor. Dacă s-ar fi întâmplat asta, se temea că ar fi luat-o la sănătoasa.

Dădu la o parte o perdea de viţă încurcată, aventurându-se câţiva paşi mai adânc în pădure. Ceaţa plutea pe lângă ea ca un voal alb ondulat, astupând totul în afară de cele mai încăpătânate raze ale lunii. Nu putea spune ce o făcuse să meargă după Jamie. Ştia doar că nu putea suporta gândul ca el să rătăcească prin aceste păduri, unde părinţii săi fuseseră ucişi.

Nu avea nici o intenţie să se depărteze prea mult de tabără. Aruncând o privire peste umăr printre copaci, văzu imaginea reconfortantă a focului de tabără care se stingea încetişor.

Un trosnet zgomotos, ca acela al unei cizme care rupe o ramură, o făcu să-şi întoarcă privirea.

– Domnule Sinclair? strigă ea încet, avântându-se înainte odată cu ceaţa. Jamie? adăugă ea într-o şoaptă plină de speranţă, iar numele lui sună pe buzele ei la fel de insuportabil de intim ca o mângâiere.

Pădurea părea să-şi ţină răsuflarea, complet amuţită, cu excepţia frunzelor plopilor tremurători ce se mişcau în bătaia vântului.

Nu fusese ea cea care insistase în faţa oamenilor lui Jamie că trăiau în Epoca Raţiunii? Nu era superstiţioasă. Şi nici ignorantă. Dar, chiar şi aşa, devenea din ce în ce mai dificil să ignore atmosfera ameninţătoare şi apăsătoare care părea să se intensifice cu fiecare pas pe care îl făcea.

Dacă aceste păduri erau *într-adevăr* blestemate? Dacă acel strigăt jalnic nu fusese nimic altceva decât o capcană care să atragă vreun călător spre pieire? Nu pierduseră Jamie şi oamenii săi deja doi dintre camarazi printre aceste crengi?

Din ceea ce spuseseră oamenii lui, unul dispăruse fără urmă, în timp ce celălalt căzuse cu cal cu tot de pe o stâncă. Emma se întrebă cât de multe alte suflete nefericite dispăruseră sau pieriseră în acest loc de la acea noapte teribilă când părinţii lui Jamie fuseseră ucişi.

Se întrebă dacă ea avea să fie următoarea.

Îşi schimbă direcţia brusc, hotărând că ar fi mai înţelept să se întoarcă în tabără fără Jamie decât să rişte să permită propriilor fantezii să o arunce în vreun hău.

Focul de tabără dispăruse, lumina lui pâlpâitoare fiind înlocuită de o pojghiță alburie. Era aproape ca și cum ceața o făcuse prizonieră, fiindu-i imposibil să-și reia drumul pe care venise.

Inima ei începu să bată într-un ritm neregulat. Se gândi pentru o secundă să țipe, dar era speriată de cine – sau ce – ar putea răspunde strigătului ei de ajutor.

Își făcu drum printre trunchiurile fantomatice ale unui pâlc de mesteceni, profund conștientă de ironia situației ei. Dacă Jamie se întorcea în tabără și vedea că lipsea, avea să-și închipuie că se folosise de ceață ca facă o nouă încercare de evadare. Nu ar crede nici o clipă că ea alerga *spre* el, nu *de* el. De-abia putea crede ea însăși asta.

Nu era nevoie să intre în panică, își reaminti cu asprime. Nu avea cum să fi mers prea departe într-un timp atât de scurt. Avea s-o ia pur și simplu în direcția cea mai promițătoare, urmând a ajunge imediat în siguranță înapoi la păturile ei.

Planul ei părea cât se poate de logic, dar, după ce trecu de un mănunchi falnic de pini imposibil de distins față de pâlcul de pini pe lângă care trecuse cu aproape un sfert de oră în urmă, Emma trebui în cele din urmă să admită că se rătăcise fără speranță și iremediabil. Ceața o împiedica să-și dea seama dacă mergea în cerc, la doar o aruncătură de băț de tabără, sau dacă fiecare pas o purta mai departe de locul în care ar fi vrut să fie.

O altă crenguță trosni. Rămase nemișcată, ținându-și răsuflarea. Să fi fost doar imaginația ei surescitată sau chiar auzise pași furișându-se în spatele ei, înăbușiți de ceață?

I se păruse un lucru înfricoșător să fie singură în această pădure. Era chiar și mai înspăimântător să constate că, până la urmă, chiar s-ar putea să nu fie singură.

Oare atât de periculoasă fusese și ceața din noaptea în care muriseră părinții lui Jamie? Se năpustise cineva asupra lor fără avertisment, luându-i prin surprindere? Sau fuseseră urmăriți prin umbre, vânați ca niște animale, ajungând să respire dureros de anevoie? Pesemne că panica lor crescuse cu fiecare pas disperat, până când se întorseseră în cele din urmă și văzuseră pistolul mortal strâns în mâna unui străin nemilos. Sau, chiar mai rău,

în mâna cuiva în care se încredeau și pe care poate chiar îl iubeau. Cineva hotărât să-i pedepsească pentru că îndrăzniseră să creadă că iubirea lor putea depăși secole de ură.

De parcă ar fi fost invocată de gândurile ei sumbre, o formă neclară păru să se separe de trunchiurile palide ale mestecenilor chiar în fața ei. Să fi fost un alt val de ceață sau o femeie învăluită într-o rochie albă cu trenă? Emma clipi ca să îndepărteze imaginea, dar silueta fantomatică se deplasă în continuare spre ea, cu gura căscată de parcă ar fi fost blocată pentru totdeauna într-un strigăt trist.

Un țipăt pătrunzător care părea din cale-afară de real se auzi, practic, chiar lângă urechea ei. Se întoarse și dădu de o pereche de ochi galbeni malițioși fixând-o în întuneric.

Un urlet i se eliberă din gâtlej. Întorcându-se într-o parte, porni într-o goană nebună, înaintând orbește prin ceață.

Jamie ura locul acesta.

Ar fi riscat cu bucurie gâtul lui și al oamenilor lui mergând călare prin pădure la galop numai să nu-și petreacă noaptea acolo. Dar nu era dispus să riște gâtul subțiratic al Emmei.

Era mult prea valoros pentru el.

Îndepărtă din calea lui o creangă de pin căzută, știind exact încotro îl purtau pașii lui hotărâți. Nici umbrele amenințătoare, nici vălul târâtor de ceață nu-i încetiniră ritmul. Ar fi putut găsi locul acela chiar și într-o noapte fără lună, mergând legat la ochi. Fusese până la jumătatea drumului și mai devreme în acea seară, dar își impusese să facă drum întors și să revină în tabără.

Mai devreme nu avusese o jumătate de urcior de whisky care îi ardea în stomac și nici întrebările îndrăznețe ale Emmei nu-i roiau prin minte. Oricum, nu era ca și cum ar fi putut să închidă vreun ochi. Nu, nu în acest loc și mai mult ca sigur nu cu Emma care dormea la doar câțiva metri distanță de el, somnoroasă, caldă și numai bună de posedat, cum fusese în patul Muirei.

Pașii lui mari nu încetiniră până când nu ajunse în partea de jos a unei pante abrupte și ieși de la adăpostul copacilor. Aici, ceața se întindea până aproape de pământ. Lumina lunii se juca ușor

peste ea, cufundând valea întreagă într-o strălucire nepământeană. Era locul perfect unde să se întâlnească doi iubiți.

Sau să moară.

Jamie merse înainte. Bunicul său îl adusese în acest loc pentru prima dată când era doar un copil. Îngenunchease și atinsese cu degetele iarba, cu chipul lui aspru chinuit de durere în vreme ce-i descria noaptea în care cadavrele părinților lui Jamie fuseseră găsite cu atât de multe detalii, încât Jamie se simțise de parcă fusese acolo. Aproape că îi putea vedea întinși pe spate în iarbă, cu ochii larg deschiși, fără a vedea însă nimic, cu mâinile pătate de sânge întinse înspre persoana iubită, fără a se regăsi vreodată.

Jamie se lăsă pe vine și atinse iarba. Unii ar putea crede că douăzeci și șapte de ani de soare, vânt, ploaie și zăpadă ar spăla orice urmă a tragediei. Că nu ar putea persista nici o miasmă de pierdere sau durere care să otrăvească aerul.

Emma fusese suficient de curajoasă ca să-l confrunte și să-i ceară adevărul, și totuși îi oferise doar minciuni. Credea cu adevărat în fantome. Cum putea să nu o facă, având în vedere că îl bântuiau de o viață întreagă?

În ciuda aceste recunoașteri, nu simțea nici o teamă, ci doar o hotărâre sumbră. Pentru că știa că aceste păduri nu erau blestemate. El era. Nu părinții lui erau condamnați să rătăcească pe acest munte până când criminalul lor avea să își mărturisească vina.

El era cel condamnat.

Nu se temea deloc de ceața care plutea prin vale, de umbrele care pândeau pe sub copaci sau de strigătele misterioase care penetrau noaptea. Singura lui teamă era că i-ar putea dezamăgi.

Un țipăt terifiant răsună de-a lungul văii.

Jamie încremeni și simți cum i se face pielea de găină. Nu fusese strigătul unei păsări de noapte sau al vreunei creaturi din pădure care își urmărea prada. Fusese țipătul unei femei, răgușit și întru totul îngrozit.

Rămase fără reacție preț de o clipă, apoi conștientiză faptul că țipătul nu venea din pământul pe care ținea mâna – pământ

care fusese cândva îmbibat cu sângele mamei lui –, ci din dreptul rândului de copaci din spatele lui.

Se ridică și se întoarse exact la timp să vadă o siluetă zveltă venind în goană din pădure și îndreptându-se direct spre brațele lui.

Capitolul 19

Emma ieși din pădure fugind înnebunită, disperată să scape de orice se izbea prin tufișurile din spatele ei. Ușurarea ei că lăsa în urmă copacii se evaporă rapid atunci când își dădu seama că așa i-ar fi mult mai ușor urmăritorului ei să o vâneze și să o pună la pământ.

Gâfâind, aruncă o privire sălbatică peste umăr. Se împiedică de un dâmb și fu cât pe ce să cadă lată. Reuși totuși să-și recapete echilibrul tocmai la timp ca să vadă o siluetă întunecată venind amenințător prin ceața din fața ei. În răstimpul încă unui pas îngrozit, își dădu seama că nu era vreo fantasmă teribilă cu o clepsidră într-o gheară osoasă și o coasă în cealaltă, ci Jamie însuși.

Fără să stea nici o secundă pe gânduri, se aruncă asupra lui. Brațele lui o cuprinseră, ținând-o cu putere. Fără să se poată stăpâni, Emma își ascunse fața la pieptul lui și se agăță de el, tremurând deopotrivă de teroare și de ușurare. El mirosea a fum de lemne și a piele tăbăcită și a tot ce era cald și sigur într-o lume rece, înfricoșătoare.

Frecând-o pe spate de parcă singurul lui scop în viață era să-i aline tremurul violent, murmură:

– Gata, gata, scumpo. Este în regulă acum. Nu mai trebuie să-ți fie frică. Am eu grijă de tine acum.

– Nu pentru mult timp, murmură ea printre dinții care îi clănțăneau. De îndată ce contele îți oferă răscumpărarea ta prețioasă, va trebui să mă predai.

Pieptul lui hurui sub urechea ei într-un râs reticent.

– Dacă asta a fost încă o încercare de evadare, chiar ar trebui să o lași baltă. Ești al naibii de groaznică la așa ceva.

– Nu am încercat să evadez de această dată. Mă urmarea o fantomă.

Mâna lui mare îi mângâie cu tandrețe părul.

– Aveam impresia că nu crezi în fantome.

– Și eu la fel. Își dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea, încă luptându-se să-și recapete suflul. Dar asta a fost înainte ca una să aibă curajul să mă fugărească.

Jamie se uită în jos la ea pentru un moment lung, privirea lui cu pleoape grele avertizând-o că erau alte lucruri pe care i-ar plăcea să le facă cu ea în brațe în loc să vâneze niște fantome. Dar, în cele din urmă, scoase un oftat și o îndepărtă cu blândețe de el, cercetând cu atenție arborii care împrejmuiau vâlceaua.

Emma continuă să se agațe de mâneca lui, pe deplin pregătită să sară înapoi în brațele lui la primul semn că ar fi prudent să o facă.

– Uite! strigă ea, arătând spre copaci. Nu o vezi? Fu cuprinsă de un fior proaspăt. Atâta timp cât voi trăi, nu voi mai uita ochii aceia îngrozitori lucind înspre mine din umbră!

Când Jamie se holbă la locul spre care arătase ea, un zâmbet începu să-i curbeze buzele.

– Daca aia este o fantomă, fătucă, atunci nu e nimic mai mult decât fantoma unei pisicuțe sălbatice.

Emma miji ochii. Dură puțin, dar în cele din urmă zări conturul neclar al unei creaturi cu dungi, cu ochi fosforescenți și urechi ascuțite, ghemuindu-se chiar la marginea tufișurilor. Rămase cu gura căscată.

– Măi să fie, nu e mult mai mare decât Domnul Ocheadă!

Jamie ridică dintr-o sprânceană întrebătoare.

– Domnul Ocheadă este pisicul Elbertei, se grăbi ea să explice. Și-a pierdut un ochi într-o luptă cu unul dintre motanii din hambar, așa că arată ca și cum ți-ar face mereu cu ochiul.

– Pesemne te-ai aventurat pe teritoriul micuțului ăstuia. Pot fi foarte periculoși, dar de regulă nu-i deranjează pe oameni,

cu excepția cazului în care sunt provocați. Sunt recunoscuți pentru timiditatea lor.

Parcă tocmai pentru a dovedi că așa stăteau lucrurile, pisica sălbatică le aruncă o privire arogantă, după care se întoarse și se îndepărtă tiptil, fără să scoată nici un sunet.

Emma se uită încruntată spre locul unde fusese.

– Cu siguranță nu a părut foarte timid când mă urmărea. Părea sălbatic. Și înfometat. Clătină din cap, groaza făcând loc supărării. Nu pot să cred că l-am lăsat să-mi tragă o asemenea sperietură.

– Nu ar trebui să te simți prost. Nu ești prima persoană care confundă strigătul de împerechere al unei pisici sălbatice cu tânguirea unei zâne prevestitoare a morții.

– Poate că nu aș fi intrat atât de tare în panică dacă nu aș fi văzut tocmai atunci...

Închise brusc gura. Nu avea nici o intenție să-i spună că văzuse și o arătare conturându-se în ceață. O apariție care avea o asemănare stranie cu mama lui omorâtă.

Zâmbetul lui se stinse.

– Ce ai văzut?

– Nimic important, zise ea după ce clătină din cap.

– Dacă nu încercai să evadezi, atunci ce anume făceai? o întrebă el, studiindu-i fața.

Ea își plecă privirea, sperând că lumina timidă a lunii nu avea să-i trădeze culoarea pe care o putea simți îmbujorându-i obrajii.

– Dacă vrei să știi, te căutam pe tine.

– Și ce aveai de gând să faci cu mine când mă găseai? întrebă el, cu vocea mai mătăsoasă decât de obicei.

Era atât de aproape, că putea simți cum răsuflarea lui ușoară îi mișca ușor părul. Se îndepărtă câțiva pași de el, temându-se că ar putea să o tragă înapoi în brațele lui și temându-se chiar mai mult că ea nu avea să se împotrivească.

Emma se uită în jos la valea îngustă și lungă, băgând de seamă zona în care erau pentru prima dată. Stratul de ceață era mai subțire aici, plutind aproape de sol precum niște panglici de dantelă zdrențuită.

– Acesta este locul, nu-i aşa? întrebă ea şoptit, în clipa când înţelese. Aici au murit părinţii tăi?

Nu fu nevoie ca el să răspundă. Expresia de pe faţa lui – sau lipsa acesteia, de fapt – îi spunea tot ce avea nevoie să ştie.

În timp ce ea era fugărită de fantome imaginare, el stătuse în acest luminiş, confruntându-se cu unele reale. Ar fi fost, poate, de aşteptat ca în locul unde se petrecuse un act de o asemenea violenţă tragică să persiste un ecou de furie sau de groază. Dar tot ce simţi Emma fu o tristeţe copleşitoare ce o făcu să-şi simtă inima grea în piept.

– Nu este întâia dată când vii aici, nu? îl întrebă ea.

– Bunicul m-a adus aici pentru prima oară pe când aveam nouă ani, spuse el. Mi-a spus toată povestea tragică. Ştii, el a fost cel care i-a găsit, după ce Mags – fosta doică a mamei – i-a spus că se îndreptau spre poalele muntelui pentru a fugi în lume în noaptea aceea în care au dispărut. Săraca Mags a fost aproape înnebunită de durere o vreme după ce i-au găsit.

Emma simţi un fior acut de milă amestecată cu furie, imaginându-şi-l pe copilaşul Jamie stând în exact acelaşi loc, cu părul lui negru intrându-i în ochi, în timp ce era obligat să retrăiască momentele de disperare ce precedaseră sfârşitul părinţilor săi.

– Ce naiba a fost în mintea bunicului tău? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar pune o asemenea povară pe umerii unui copil?

Colţul gurii lui Jamie se curbă într-un zâmbet care era deopotrivă afectuos şi trist.

– Bunicul meu este un om dur, dar corect. Nu a considerat niciodată că e preferabil să te fereşti de adevăr, oricât de neplăcut ar fi. Înţelegi, ştia că adevărul te putea ucide, dar ştia şi că acesta ar putea fi singurul care să te ţină în viaţă. Dacă tot aveam să fiu nevoit să mă feresc de săgeţile lui Hepburn pentru tot restul vieţii mele, voia să ştiu de ce.

– Există vreo şansă să fi dat pur şi simplu peste vreo bandă de tâlhari fără pic de suflet? Lipsea ceva de valoare când au fost găsiţi?

Ochii lui Jamie se întunecară.

– Un singur lucru – colierul pe care mama îl purta mereu. Mama ei i-l dăduse înainte de a muri şi nu mergea nicăieri fără el. Dar nu era nici din argint, nici din aur. Era o simplă bijuterie fără valoare scoasă din temniţă de unul dintre strămoşii noştri în noaptea în care Hepburn ne-a capturat castelul. Nu ar fi avut nici o valoare pentru nimeni în afară de un Sinclair.

Emma se îndepărtă de el, atât de prinsă în gândurile ei, că uită că ar putea călca chiar pe locul în care părinţii lui îşi dăduseră ultima suflare.

– Le mai ştia altcineva secretul în afară de bătrâna doică? I-ar fi putut trăda careva? Cineva care îşi dorea ca duşmănia de moarte să continue?

Se întoarse cu faţa către Jamie. Cu lumina lunii jucându-se peste chipul lui marcat de stoicism, arăta de parcă însuşi Michelangelo l-ar fi sculptat dintr-un bloc din cea mai bună marmură italiană. Nu îl văzuse niciodată arătând atât de frumos... sau de nemilos.

– Bunicul tău a crezut că lordul a avut ceva de-a face cu moartea lor, nu-i aşa? Vocea ei deveni o şoaptă plină de uimire. Şi tu la fel crezi.

– Ştiu că ar fi preferat să-şi vadă fiul mort decât căsătorit cu o Sinclair.

– Chiar crezi că el a ucis-o pe mama ta – şi pe singurul lui fiu – cu sânge-rece?

– A ordonat să fie ucişi, mult mai probabil. Hepburn ţine mereu pe cineva la îndemână ca să-i facă treaba murdară. Un zâmbet amar încolţi pe buzele lui Jamie. A încercat să scape de mine încă din ziua în care m-am născut, străduindu-se să şteargă toate dovezile că fiul său preţios a fost la un moment dat destul de nesăbuit să se îndrăgostească de o zdreanţă bună de nimic ce purta numele de Sinclair.

Dacă ar fi fost vreun ciot sau chiar o porţiune deosebit de primitoare de iarbă disponibilă, Emma s-ar fi prăbuşit pe ea doar pentru a-şi relaxa genunchii care-i tremurau.

Vendeta lui Jamie împotriva lui Hepburn nu avea legătură cu lăcomia, nici măcar cu pretinsa moştenire despre care el simţea că îi fusese refuzată. Nu fusese niciodată vorba despre asta.

Ci despre dreptate. Despre pedeapsa cuvenită. Răzbunarea sângelui care striga chiar din pământul de sub picioarele lor.

– Dacă la răzbunare te-ai gândit în tot timpul acesta, atunci de ce nu m-ai împuşcat la abaţie în acea zi, şi ai fi încheiat socotelile? întrebă ea, simţindu-şi inima îndurerată, de parcă chiar ar fi împuşcat-o.

– El a luat ceva ce-mi aparţinea. Aşa că am luat şi eu ceva ce îi aparţinea.

Emma avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă că nu vorbea doar despre faptul că Hepburn îi luase viaţa mamei lui.

– Colierul, şopti ea. Nu vrei doar aurul lui, nu? Vrei colierul. Vrei să admită că el e vinovat de moartea părinţilor tăi.

Tăcerea lui Jamie fu răspunsul de care avea nevoie. El pretinsese că acel colierul nu era nimic altceva decât o bijuterie lipsită de valoare pentru oricine, dar nu şi pentru un Sinclair. Lucru care, presupuse ea, nu era deloc o exagerare, din moment ce el era dispus să sacrifice totul – inclusiv pe ea – ca să-l recupereze.

– Trebuie să fi aşteptat toată viaţa o asemenea şansă. Dar de ce acum? întrebă şi scutură din cap a neputinţă, cuvintele ieşind direct din inima ei îndurerată. De ce *eu*?

– Dacă ar fi fost după bunicul meu, nu ar fi trebuit să mă mai întorc niciodată în Ţinuturile Înalte. Dar, când am făcut-o, am constatat că el nu mai era suficient de puternic ca să-şi conducă oamenii. E pe moarte, înţelegi. Timpul lui pe lumea aceasta se apropie de sfârşit. A trăit vreme de douăzeci şi şapte de ani cu jumătate dintre oamenii de pe acest munte convinşi că un Sinclair a comis acele crime. Nu voi permite să moară cu umbra acelei suspiciuni încă planând asupra lui. Măcar atât îi datorez, după tot ce a făcut pentru mine.

– Şi dacă este de acord să-ţi dea acest colier în schimbul meu, dar tot nu mărturiseşte că ţi-a ucis părinţii, ce ai de gând să faci atunci?

Jamie ridică din umeri.

– Autorităţile nu vor crede un Sinclair şi nici nu vor aresta un Hepburn, aşa că presupun că-i voi duce colierul bunicului meu, apoi voi sta şi voi aştepta ca diavolul să vină să ia sufletul putred al lui Hepburn.

– Fără nici un ajutor din partea ta? Emma nu îşi imaginase niciodată că un râset putea fi atât de dureros. Sincer, chiar crezi asta?

– Nu ştiu, răspunse încruntat, având suficientă graţie cât să pară sfios.

Îşi puse braţele pe piept, râsul ei încheindu-se abrupt. Ar fi putut spera să concureze cu argintul şi cu aurul, dar nu putea concura cu aşa ceva. Nu conta cu câtă disperare o dorea Jamie, avea să vrea întotdeauna adevărul mai mult ca orice. Ea nu putea fi pentru el decât un pion pe care să-l mute pe tabla de şah după bunul-plac până când putea captura regele.

Pentru prima dată, chipul lui Jamie nu mai păru la fel de imperturbabil.

– Contele nu va trăi pentru totdeauna, ştii, şi refuz să-l las pe nenorocit să-şi ia secretele în mormânt. Aceasta ar putea fi ultima mea şansă de a afla ce s-a întâmplat în acest loc în acea noapte teribilă. Poţi să înţelegi asta, fătucă?

Se întinse spre ea, dar Emma se îndepărtă, încetând a se mai amăgi că putea găsi vreun adăpost sau consolare în braţele lui. El era un pericol mult mai mare pentru ea acum decât fusese când stătuse în catedrală, cu un pistol în mână.

Ea ar fi trebuit să ia în seamă avertismentul pe care încercase să i-l dea lângă focul de tabără.

Adevărul te putea ucide într-adevăr. Sau cel puţin să-ţi frângă inima.

– Aţi avut dreptate încă de la început, domnule, spuse ea cu răceală, încercând să-şi păstreze bărbia rigidă, ca să-şi ascundă tremurul. Părinţii dumitale au făcut, într-adevăr, cea mai mare greşeală din viaţa lor atunci când s-au îndrăgostit.

Strângându-şi fustele, se întoarse şi se îndepărtă de-a lungul văii, hotărând că era mai bine să înfrunte stafiile care cutreierau

aceste păduri decât cele care încă stăteau ascunse în inima lui Jamie.

Capitolul 20

Un urlet furios se înălță prin coridoarele cu tavan înalt ale castelului Hepburn. Uşile se deschiseră una după alta în timp ce slujnicele şi lacheii ieşeau precum nişte omuleți pe arcuri tulburați ca să vadă cine – sau ce – făcea larma aceea extraordinară.

Pe măsură ce zgomotul îngrozitor se intensifica, zguduind tăcerea tensionată care domnise peste castel de când logodnica lordului fusese răpită, cele trei surori Marlowe veniră în fugă din grădină, cu feţele lor pistruiate roşii şi cu bonetele strâmbe. Mama lor le urma, cu faţa palidă suptă marcată de un amestec sfâşietor de teroare şi speranță, în timp ce tatăl lor ieşea din seră, cu lavaliera desfăcută şi cu o sticlă de vin golită pe jumătate bălăngănindu-se în mâna-i nesigură.

Ian îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineții încuiat în bibliotecă, revizuind registrele contabile ale proprietății şi evitând privirile îndurerate ale familiei Emmei. Când auzi zarva, dădu buzna pe coridor fără a se obosi să-şi ia haina, deşi ştia că unchiul său avea să-l mustre pentru că apăruse în public în cămaşă, lucru de neconceput chiar şi în condițiile în care castelul ar fi sub atac sau în flăcări.

Mai ales în cazul în care castelul era sub atac sau în flăcări.

Se părea că singurul atacator era un băiețandru deşirat care era târât prin holul de la intrare cavernos, tras de un moț gros din părul lui de un galben strălucitor. Silas Dockett, paznicul de vânătoare al unchiului său, era cel care-l târa după el. Băiatul îşi încleştase mâinile subțiri în jurul încheieturii cărnoase a bărbatului, ca să reducă din presiunea asupra scalpului. Tocurile de la cizmele lui imprimau un ritm disperat pe podeaua strălucitoare de marmură în vreme ce tânărul se zbătea în strânsoare. Un urlet

continuu îi ieşea din piept, nuanțat de un flux rapid de înjurături în care punea sub semnul întrebării atât temperamentul, cât şi virtutea mamei lui Dockett.

Îngrozit de violența acestei scene, Ian veni imediat în spatele bărbatului.

– Ți-a pierdut mințile, omule? Ce dracu' crezi că faci?

Continuând să meargă în acelaşi ritm, Dockett spuse tărăgănat:

– Pachet pentru stăpân.

Până când paznicul de vânătoare ajunse la biroul contelui, urmăritorii curioşi se înmulțiră de parcă ar fi asistat la o paradă, cu Ian în frunte, câțiva slujitori mai îndrăzneți, plus mama şi surorile Emmei în mijloc şi tatăl Emmei în spate, împleticindu-se uşor.

Dockett nu aşteptă ca lacheul agitat aflat în poziție de drepți în faţa uşii să-l anunțe pe stăpân. El deschise pur şi simplu uşa cu mâna liberă, îl târî pe băiat în birou şi îl aruncă în mijlocul nepretuitului covor Aubusson.

Băiatul se chinui să se ridice în genunchi, aruncându-i lui Dockett o privire de ură pură şi înjurându-l cu un accent scoțian atât de pronunțat, că cele mai multe dintre înjurături erau, din fericire, indescifrabile.

Înainte să se poată ridica, paznicul îi dădu o palmă brutală peste ureche. Băiatul se prăbuşi înapoi în genunchi, şi un firicel de sânge proaspăt începu să i se prelingă pe maxilarul care se umfla cu rapiditate.

– Ai grijă cu limba aia spurcată a ta, obrăznicătură, sau o să ți-o tai, pe barba mea!

– Destul, izbucni Ian, înaintând cu paşi mari ca să se pună între paznic şi prada lui.

Lui Ian nu îi plăcuse niciodată de paznicul ăsta. După moartea prematură a fostului paznic de vânătoare al unchiului său, contele revenise dintr-o călătorie la Londra cu Dockett la pachet. Ian suspecta că unchiul său scosese namila aia din vreun subsol din mahalalele Londrei tocmai pentru calitățile pe care Ian le disprețuia cel mai mult la el – forță animalică, devotament incontestabil față de oricine îi plătea simbria şi o înclinație sadică pentru cruzime.

O cicatrice sinistră îi acoperea fața de sub ochiul stâng până în partea de sus a buzei superioare, făcând ca gura lui să arate mereu de parcă ar mârâi.

Dockett îi aruncă lui Ian o privire care lăsa să se înțeleagă cât de mulțumit ar fi dacă i s-ar permite să-i tragă o mamă de bătaie. Dar Ian rămase ferm pe poziție, și bărbatul fu nevoit să se retragă.

Contele se ridică de pe scaun, uitându-se peste birou la băiat de parcă ar fi fost niște căcăreze de oaie pe care cineva și le-ar fi șters de pe pantofi.

– Și pot să știu cine este tânărul ăsta atât de integru?

– L-am găsit dând târcoale porumbarului, stăpâne, spuse Dockett. Zice c-aduce un mesaj de la Sinclair.

– Oh, puiul meu! strigă doamna Marlowe, ducându-și o mână pe pieptul șifonat. Are vești despre mielușica mea!

Începu să se legene pe picioare, făcându-se albă ca varul. Doi dintre lacheii care stăteau de pază lângă ușă se grăbiră să-i ofere un scaun delicat Hepplewhite. În vreme ce ea se prăbușea pe scaun, Ernestine începu să-și facă aer cu romanul gotic din care citise în grădină, în timp ce tatăl Emmei bău ce mai rămăsese din sticla de vin dintr-o singură înghițitură.

– Ei bine, nu sta acolo sângerând pe tot pe covorul meu, băiete, spuse contele. Dacă ai un mesaj de transmis, atunci, hai, spune-l.

Ian se trase înapoi când băiatul se poticni și se ridică, în mod clar sleit de puteri din cauza modului în care îl tratase Dockett. Aruncând o privire ucigătoare înspre paznic, tânărul își șterse un strat subțire de sânge din colțul gurii cu dosul mâinii, după care scoase o bucată de hârtie rulată și ușor șifonată din interiorul hainei.

Contele se întinse peste birou și smulse cu două degete misiva din mâna băiatului, în vreme ce buza superioară i se curbă în semn de dezgust. În vreme ce el își trase fără grabă ochelarii cu ramă de oțel de pe registrul de socoteli și îi așeză pe vârful nasului, domnul Marlowe își odihni o mână tremurândă pe umărul soției sale. Ian nu știa dacă bărbatul făcuse asta pentru a o consola sau pentru a-și găsi el echilibrul.

Contele folosi o unghie îngălbenită ca să desfacă banda de piele de pe sulul de hârtie.

– Să vedem cât de mult din aurul câștigat cu greu vrea să-mi fure de data asta acel neobrăzat, spuse el, deschizând misiva cu o bucurie necuviincioasă prost mascată.

Chiar și din locul în care stătea, Ian recunoscu scrisul dezordonat. Îl văzuse destul de des la temele de la școală și pe biletele adresate lui, multe dintre ele conținând glume private și mici schițe inteligente despre colegii lor, menite să-l amuze.

În vreme ce unchiul lui cerceta dintr-o privire misiva, o tăcere plină de nerăbdare se așternu în încăpere. Servitorii nu își ridicară ochii de la podea, recunoscători că nimeni nu își amintise să le ordone să se întoarcă la îndatoririle lor. Doamna Marlowe își reveni, după ce fusese pe punctul de a leșina, și se ridică, apăsând o batistă cu broderie de dantelă pe buzele-i tremurânde. Surorile Marlowe se strânseră în brațe dureros de tare, pistruii lor ieșind puternic în evidență pe pielea deschisă la culoare.

În cele din urmă, Ian nu mai putu suporta suspansul.

– Ce este, domnul meu? Cât de mult cere pentru întoarcerea ei?

Unchiul său ridică încet capul. Un sunet ruginit îi ieși din gât. Pentru un moment terifiant, lui Ian i se păru că aude un suspin. Apoi sunetul se repetă, și lui Ian mai că îi îngheță sângele în vene.

Unchiul lui râdea.

Toți icniră de uimire când contele se prăbuși pe scaun, obrajii lui palizi devenind și mai scofâlciți în timp ce se chinuia să respire.

Ian făcu un pas involuntar spre birou.

– Ce înseamnă asta? Sunt cererile lui atât de scandaloase?

– Ar trebui să spun că nu, răspunse contele. Sunt perfect rezonabile... pentru un *nebun*! exclamă și bătu cu pumnul în birou, mototolind cererea de răscumpărare și trăgând aer în piept pentru un hohot proaspăt de râs. Deci puștlamaua crede că e destul de viclean ca să mă păcălească, nu? Ei bine, rămâne de văzut!

În ciuda amuzamentului neîngrădit al unchiului său, ochii lui străluceau de ceva ce aducea ciudat de mult a admirație. Ian nu reușise niciodată să-l facă pe unchiul lui să-i arunce o asemenea privire. Poate că bătrânul avea să-și renege nepotul bastard până pe patul de moarte, dar îl considera, în mintea lui machiavelică, una dintre puținele creaturi care-i meritau atenția – un adversar pe măsură.

– Dar fiica mea, domnul meu? întrebă domnul Marlowe și făcu un pas înainte, picăturile de sudoare de pe fruntea lui trădând efortul pe care îl depunea ca să rămână în picioare. Ce se va întâmpla cu ea?

Ducele se ridică și ocoli biroul, cu o amabilitate alarmantă.

– Nu te teme, Marlowe. Tânăra Emmaline este principala mea grijă acum, și îți dau cuvântul că mă voi ocupa de acest lucru. Nu vreau ca soția ta sau celelalte fiice ale voastre să își bată căpșoarele lor drăguțe cu asta. Le zâmbi fetelor, care se luminară imediat la față ca reacție la lingușeala neașteptată. Voi continuați să fiți răbdători, și eu mă asigur că Sinclair primește ceea ce i se cuvine. *Absolut tot* ce i se cuvine.

Încă murmurând câteva asigurări liniștitoare, reuși cumva să-și folosească forța voinței pentru a conduce întreaga familie Marlowe dincolo de servitorii ce-l fixau cu o privire tâmpă și chiar afară pe ușă.

– Cu băietul ce ar trebui să fac? întrebă Dockett aruncându-i o privire hapsână tânărului mesager, ce dădea de înțeles că ar putea găsi o mulțime de variante, însă nici măcar una dintre ei plăcută sau legală.

Contele flutură nerăbdător dintr-o mână.

– Du-l în temnița veche și închide-l. Atât el, cât și stăpânul lui pot să rabde o zi sau două.

Înainte ca Ian să poată protesta, Dockett porni spre băiat, dezvelindu-și dinții într-un rânjet sălbatic.

– Așteaptă. Nu tu, urlă contele. Vreau să vorbesc ceva cu tine. Încovoie un deget osos înspre cei doi lacheii care îi oferiseră scaunul doamnei Marlowe. Puteți să-l duceți voi doi.

Lacheii schimbară încă o privire îndoielnică. Erau obișnuiți să li se ordone să lustruiască argintul sau să aprinde lămpile pentru trăsură, nu să târască flăcăi furioși într-o temniță care nu mai fusese folosită de o sută de ani.

Cel puțin nu din câte știau ei.

Dar supunerea era la fel de înrădăcinată în ei precum respectul pentru superiorii lor, astfel că în cele din urmă ridicară din umeri și săriră să-l ia pe băiat de coate. Acesta ripostă cu sălbăticie, dând o lovitură care urma probabil să-i înnegrească un ochi unuia dintre lachei și făcându-i să sângereze buza celuilalt înainte să-l poată scoate cu forța afară pe ușă.

Când sunetele luptei lor nu se mai auziră, contele îi cuprinse cu privirea lui obosită de atâția ani pe servitorii rămași.

– Nu vă plătesc să zăboviți fără rost și să trageți cu urechea la probleme care nu vă privesc. Duceți-vă înapoi la treburile voastre acum, înainte să vă dau afară pe toți.

În vreme ce aceștia se grăbeau să-i asculte ordinul, agitându-se să facă reverențe și plecăciuni incomode pe măsură ce ieșeau, contele se întoarse și îi aruncă lui Ian o privire în care se citea așteptarea.

Ian se încruntă, din ce în ce mai uimit de comportamentul ciudat al unchiul său. Fusese clar din prima clipă în care Ian pusese piciorul în castelul Hepburn că nu avea să însemne nimic mai mult pentru unchiul lui decât o povară și o mare dezamăgire. Dar asta nu-l oprise niciodată să se încreadă în Ian sau să-l folosească pentru a se făli în fața lui în timp ce se desfăta după ultimul triumf sau complota să se răzbune vreun pentru gest neînsemnat de dispreț, fie el real sau imaginar.

– M-ai auzit, spuse unchiul său cu răceală. Am de discutat afaceri cu domnul Dockett.

– Dar, domnul meu, cred că ar trebui să discutăm despre situația domnișoarei Marlowe și...

– Afaceri *private*.

Ian rămase locului pentru o clipă, simțindu-se de parcă limbile aurite ale ceasului de bronz de pe șemineu dăduseră cumva înapoi. Era din nou un băiețel de zece ani, singuratic, plângându-și

părinții și disperat după o fărâmă de afecțiune din partea unchiului său, oricât de amară sau de învechită ar fi fost.

Ceasul bătu a jumătate de oră, rupând vraja și amintindu-i că nu mai era băiatul acela. Era bărbat în toată firea. Bărbatul în care-l transformase indiferența unchiului său. Acesta fusese cel care îl învățase cum să urască, dar de-abia acum începea să vadă cât de bine prinsese această lecție.

Cu mândria rănită, îi făcu o plecăciune scurtă unchiului său și plecă țanțoș din birou. Înainte ca lacheul să închidă ușa, împiedicându-l să mai vadă în încăpere, Ian aruncă o privire peste umăr și îl zări pentru ultima oară pe Dockett stând în picioare în fața biroului, cu brațele musculoase încrucișate pe piept și cu un zâmbet încrezut curbându-i buzele.

Capitolul 21

Jamie putea auzi șuieratul fitilului atașat legendarului temperament al celor din familia Sinclair, care așteptau fierbând la foc mocnit oricât era nevoie. Devenise tot mai accentuat cu fiecare zi pe care o petreceau așteptând la ruinele vechii catedrale cioplite în dealul pietros ca Graeme să se întoarcă cu vești de la Hepburn.

Jamie își petrecuse o viață întreagă încercând să țină în frâu acel temperament, dar se temea că era doar o chestiune de timp până când șuieratul acela încet și constant avea să sufoce toată răbdarea și rațiunea, generând o explozie care i-ar putea distruge pe toți.

Ultima dată când își pierduse cumpătul, un bărbat murise. Unii ar putea spune că bărbatul acela trebuia ucis, dar nici o justificare nu putea spăla pata aceea de sânge de pe mâinile lui Jamie, pată care îl costase cel mai drag prieten, și avea să fie acolo, alături de el, până în ziua în care avea să-și pună mâinile pe piept.

Își petrecu orele lungi ce se scurgeau în așteptarea răspunsului lui Hepburn dând târcoale ruinelor sfărâmicioase, privirea lui

arzătoare cercetând valea care se întindea mult mai jos pentru a observa dacă se apropia vreun călăreț. Dimineața cele de-a patra zile îl găsi stând pur și simplu la baza unor scări de piatră care nu duceau nicăieri, nemișcarea lui fiind mai amenințătoare decât norii gravi care pluteau deasupra muntelui.

Oamenii lui încercară să se elibereze de tensiune umplând unul dintre tricourile vechi ale lui Angus cu frunze uscate, agățându-l într-un copac și folosindu-l ca o țintă ca să exerseze trasul cu arcul – lucru care nu ar fi fost atât de distractiv dacă nu ar fi invitat-o pe Emma să li se alăture.

Jamie își miji ochii când râsul ei vesel sună ca unul dintre clopotele cu care fusese cândva binecuvântată această catedrală. De-abia îi adresase câteva cuvinte de când îl urmărise în vâlceaua în care muriseră părinții lui, iar acum rânjea la Bon de parcă ar fi fost amici de o viață.

Era imposibil să spună dacă nu era conștientă de furtuna care se apropia sau pur și simplu nu îi păsa. Jamie bănui că a doua variantă era cea corectă.

Reușise cumva să-și răsucească rebelele bucle ca de cupru într-un nod dezordonat, expunând curba grațioasă a gâtului ei și adâncitura cu puf de la ceafă de care Jamie tânjea să-și atingă buzele. Ochii lui se mijiră și mai mult când Bon își puse brațele slabe și musculoase pe umerii ei subțiri pentru a o ajuta să fixeze săgeata și să tragă de vargă. Săgeata părăsi arcul cu un șuierat vioi, traversând poiana și străpungând inima strâmbă pe care Malcolm o trasase cu suc de fructe pe pieptul țintei.

Bărbații aclamară entuziasmați, dar se opriră deodată când unul dintre ei se uită peste umăr și îl văzu pe Jamie privindu-i. Emma se duse veselă la țintă și smulse săgeata, un zâmbet triumfător curbându-i buzele.

Probabil își dorea să fi fost una dintre cămășile lui, gândi Jamie cu tristețe. Iar el să fie îmbrăcat cu acea cămașă în timp ce ea trăgea cu arcul.

Își trecu o mână obosită peste maxilar. Nu era de mirare că era cu nervii la pământ. Nu era ca și cum ar fi dormit prea mult în ultima vreme.

Sau măcar puțin.

Cum să poată dormi atunci când Emma era întinsă la doar câțiva metri de el? Era prea ocupat să se holbeze la ceafa ei cu păr zbârlit ca să poată dormi. Prea ocupat să-și aducă aminte cum fusese să-și petreacă prima noapte cu ea cuibărită cu încredere în brațele lui. Prea ocupat să retrăiască acele momente magice din cabană, atunci când ea își trecuse degetele prin părul lui, îl sărutase și mai că fusese pe punctul de a-l lăsa să facă toate lucrurile pasionale și perverse pe care își dorise cu ardoare să le facă din primul moment în care pusese ochii pe ea.

Nici măcar nu mai pierduse vreme încercând să adoarmă noaptea trecută. Se cocoțase pur și simplu în susul unei arcade de piatră care se fărâmița și își petrecuse orele nesfârșite până în zori ascultând ecoul îndepărtat al zgomotului de copite.

Exact ca acelea care îi acopereau acum șuierul constant al fitilului din cap.

Se ridică, întrebându-se dacă nu cumva îl furase somnul și totul nu era decât un vis. Dar vibrația slabă a molozului sub picioarele lui sugera fără îndoială că cineva se apropia. Emma se uită la el și zâmbetul îi dispăru de pe chip.

Așteptase acest moment încă de când bunicul lui îl dusese să-i arate locul unde fuseseră împușcați părinții lui cu sânge-rece. Cum oare ar putea explica groaza care îi marca sentimentul de anticipație, senzația tot mai accentuată că obținerea a ceea ce așteptase atâta timp l-ar putea costa tot ceea ce își dorise vreodată?

Un călăreț singuratic ajunse la marginea malului abrupt și înalt. Groaza lui Jamie fusese neîntemeiată. Călărețul nu era Graeme, cu vești de la Hepburn, ci observatorul pe care Jamie îl trimisese în noaptea anterioară să cerceteze fundul văii.

Carson descălecă, dar, din faptul că privea în jos și scutura ușor din cap, Jamie înțelese tot ce avea nevoie să știe.

Pentru o clipă ce păru să rămână suspendată în afara timpului, nu fu nimic altceva decât o tăcere incandescentă, pe măsură ce fitilul mocnit se apropia de butoiul cu pulbere din creierul lui Jamie.

Se năpusti de pe trepte, măsurând lungimea poienii cu pași mari, furioși.

– Păzea, băieți, îl auzi pe Bon șoptind dincolo de șuierul din urechi. Acum să te ții.

– *Ce naiba crede că face că ticălosul ăla mizerabil de Hepburn*? Trecându-și o mână prin păr, Jamie făcu doar un pas în lateral și fu cât pe ce să se izbească de un copac cu toată forța. Omul acesta a luat-o complet pe arătură? De ce ar fi într-atât de nebun încât să-și lase mireasa neajutorată pe mâinile unei bande de oameni disperați, știind foarte bine că în fiecare secundă de întârziere i-ar putea face o groază de lucruri îngrozitoare?

Se întoarse furios în luminiș. Oamenii lui dăduseră ascultare avertizării lui Bon și se retrăseseră toți un pas sau doi. Doar Emma fu suficient de îndrăzneață să rămână în calea lui, forțându-l să se oprească sau să treacă peste ea.

Jamie se opri brusc și își îndreptă un deget înspre ea, recunoscător că găsise o țintă pentru mânia lui.

– Măi să fie, uită-te la tine! Locul tău nu-i aici! Ești doar o englezoaică micuță cu mai puțină înțelepciune decât a înzestrat Dumnezeu o ciupercă.

Ea clipi în vreme ce-și ridică privirea spre el, cu ochii ei de un albastru-închis straniu de senini și cu șuvițele libere care îi scăpaseră din nodul dezordonat fluturând ușor în bătaia vântului.

– Nu ar fi trebuit să ți se permită să ieși din dormitor fără o dădacă și un paznic înarmat până în dinți, cu atât mai puțin să părăsești Anglia! Oare mirele tău iubit nu e deloc îngrijorat de ce ți s-ar putea întâmpla? La naiba, dacă ai fi femeia mea...

Cuvintele lui răsunară printre ruine ca un tunet primăvara, urmat de o liniște atât de adâncă, încât ai fi putut auzi și o omidă târându-se pe o frunză. Un val ridicol de căldură începu să ia în stăpânire gâtul lui Jamie când își dădu seama că nu numai Emma, ci toți ceilalți de pe deal își țineau răsuflarea la unison, așteptându-l să-și termine propoziția.

– Ce s-ar întâmpla atunci, Jamie? șopti Emma într-un final, faptul că i se adresase cu numele creștinesc usturându-l mai mult decât o palmă. Dacă aș fi femeia ta, ce anume ai face?

Incapabil să răspundă provocării îndrăznețe din ochii ei, Jamie se întoarse cu spatele la ea, la toți cei prezenți. Se îndepărtă câțiva pași până la marginea falezei și rămase cu mâinile pe șolduri, privind spre pâcla care plutea peste ținuturile mlăștinoase îndepărtate. Și exact atunci auzi în spatele lui cel mai neașteptat sunet.

Emma râdea.

Se întoarse încet și văzu că oamenii lui se retrăseseră cu încă un pas, de parcă s-ar fi temut de o nouă izbucnire din partea lui, chiar mai devastatoare decât anterioara.

– Nu ți-ai dat seama încă? întrebă Emma, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Oamenii lui le-ar fi putut confunda cu lacrimi de bucurie, dar el știa mai bine. Tu ești prostul în toată treaba asta. Contele nu ar irosi nici măcar o mână de șilingi ca să mă salveze. Nu am nici o valoare în ochii lui. Nu am fost niciodată nimic mai mult pentru el decât un pântece gol în care să-și poată planta sămânța. Și, Slavă Domnului, există o mulțime de vânzare de aici și până la Londra. Ea clătină din cap, râsul ei aspru și sarcastic adresându-li-se amândurora. Mi-ai torturat săraca familie și m-ai târât până la jumătatea drumului spre iad și înapoi degeaba. N-o să îți dea *niciodată* ce vrei. Nu-l interesează ce faci cu mine. Așa că nu mai este nevoie să faci pe gentlemanul cu mine. De data aceasta, ea fu cea care micșoră distanța dintre ei. Oprindu-se atât de aproape de el încât îi putea vedea zvâcnirea agitată a pulsului în coloana catifelată a gâtului ei și tremurul ispititor al buzei de jos, ea își dădu capul pe spate ca să-l privească în ochi. Așa că, hai, Jamie Sinclair, treci la următorul pas. *Dă ce-i mai rău din tine!*

Pentru un moment întunecat, Jamie fu ispitit să face întocmai ce-i cerea. Fu tentat să o ia de mână și să o tragă după el în adâncul ruinelor acelora, unde îi putea arăta exact ce ar face dacă ar fi femeia lui.

Tot ce i-ar face dacă ar fi femeia lui.

– Jamie?

Vocea lui Bon era doar o șoaptă.

Jamie continuă să se uite în ochii Emmei, înmărmurit de forța neașteptată a pasiunii ei.

– Jamie? repetă Bon, de această dată cu glas mai hotărât ce-i trăda nerăbdarea.

– *Ce naiba vrei să...*

Și Jamie se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Graeme venind împleticindu-se dinspre copaci.

Capitolul 22

Graeme se ținea de coaste cu toată forța. Un ochi al băiatului era atât de umflat, că se închisese, și o vânătaie urâtă, care începuse deja să se îngălbenească pe margini, îi colora maxilarul încleștat.

Mai mulți bărbați se grăbiră să-i vină în ajutor, dar Jamie fu cel care ajunse la el primul. Își puse un braț în jurul umerilor lui Graeme exact când picioarele băiatului începură să se împleticească sub el.

– Aș fi ajuns mai devreme..., scoase el un răgușit, sprijinindu-se de pieptul lui Jamie. Al naibii cal și-a pierdut o potcoavă la vreo cinci kilometri distanță de aici.

Pe măsură ce oamenii lui se adunară în jurul lor, Jamie îl întinse pe Graeme pe pământ, cuprins de vinovăție. Ar fi trebuit să știe că Hepburn nu ar avea nici o mustrare de conștiință să împuște mesagerul. Ar fi trebuit să-l trimită pe Bon – cineva la fel de viclean ca Hepburn, cineva care nu ar fi subestimat potențialul de trădare al hrăpărețului ăluia bătrân.

– Ce ți-au făcut ticăloșii ăia? întrebă Jamie, tresărind împreună cu Graeme când își trecu cu grijă o mână peste pieptul vătămat al băiatului.

– Nimic care să mă dea gata, replică Graeme cu un zâmbet larg, buza lui despicată făcând ca zâmbetul să-i pară îndrăzneț. Am împărțit și eu câteva lovituri, ba bine că nu. I-am făcut pe lacheii ăia înzorzonați ai contelui să se gândească de două ori înainte să se pună cu Graeme MacGregor. Ducându-și mâna tremurătoare

în interiorul hainei, Graeme scoase un săculeț de piele. Am făcut exact cum ai spus, Jamie. I-am dat lui Hepburn misiva ta, și el a zis să-ți dau asta.

Jamie luă săculețul, reușind să afișeze un zâmbet îndurerat. Ne-ai făcut mândri pe toți, băiete. Mai ales pe mine.

În timp ce Jamie se ridică, Lemmy se lăsă la pământ în locul lui, trăgându-i capul lui Graeme în poala lui cu o blândețe greu de imaginat pentru mâinile lui enorme.

Jamie se uită în jos la misiva lui Hepburn. Nu era o hârtie ieftină, ci o foaie groasă de pergament moale, pliată în treimi perfecte și sigilată cu o grămăjoară de ceară roșie pe care se vedea blazonul lui Hepburn.

Rupse sigiliul și despături cu grijă hârtia sub privirea vigilentă a oamenilor săi.

Chiar dacă nu știa să citească, Bon sări în sus și în jos pe vârfuri într-o încercare disperată de-a vedea peste umărul lui Jamie.

– Nu ne lăsa în așteptare, tovarășe. Ce spune?

Nu dură mult ca Jamie să treacă cu privirea peste puținele cuvinte scrijelite pe hârtie. O împături cu o grijă minuțioasă. Își imaginase acest moment de atâta timp, anticipase valul amețitor de triumf pe care urma să îl simtă.

Dar, în timp ce își ridică ochii ca să întâlnească privirea întrebătoare a Emmei, nu simți nimic altceva decât un regret puternic și tăios.

– Ne acceptă cererile. Vom primi răscumpărarea mâine.

Reuși să-i susțină privirea Emmei doar pentru o clipă înainte ca ea să se întoarcă și să dispară printre ruine, fără nici un cuvânt.

Emma stătea la marginea podețului rotund de piatră care găzduise cândva vechea clopotniță a catedralei, cu un genunchi strâns la piept. Acoperișul și cea mai mare parte a pereților clădirii se prăbușiseră cu mult timp în urmă, lăsând podețul cu vedere spre cer și accesibil doar după ce urcai un etaj de trepte de piatră înguste tocite atât de mult de ploaie și de timp, că ajunseseră aproape netede.

Vântul care de obicei urla cu pasiune pe acest munte se redusese la o briză ușoară care îi adia pe obraz și se strecura printre cârlionții ei liberi de la ceafă. Luna atârna deasupra celui mai înalt vârf al muntelui ca o perla strălucitoare, de două ori de dimensiunea pe care o avea în Lancashire, dar încă mult prea departe ca să ajungă la ea.

O piatră care nu era prinsă bine se duse la vale pe marginea cealaltă a podețului.

Se întoarse, incapabilă să alunge un val trădător de speranță care se născu în inima ei. Dar era Bon cel care ieși din umbra din partea de sus a scărilor. Zăbovi uitându-se la razele de lumină ale lunii, nesigur dacă era sau nu bine-venit.

– Nu-ți face griji, Bon. Ești în siguranță, îl liniști ea. Nu sunt înarmată.

Veni și se așeză lângă ea. Rânjetul ce-i dezvăluia dinții stricați nu i se mai păru Emmei amenințător, ci cuceritor.

– După felul în care te-ai descurcat cu arcul azi, aș paria că inima unui bărbat nu va fi niciodată în întregime în siguranță atâta timp cât ești prin preajmă.

– Poate de aceea vărul tău este atât de dornic să scape de mine, răspunse Emma încet, sperând să-și ascundă amărăciunea din voce. De ce nu ești jos să sărbătorești cu el? Pesemne că sare în sus de bucurie. La urma urmei, contele este pe cale să-i dea ce-i poftește inima.

– Tot nu vrea să ne spună nici mie și nici flăcăilor despre ce e vorba. Și lui Jamie nu îi stă în fire să țină secrete față de mine.

– Poate că este prima dată când are ceva care merită să fie ținut secret.

– Nu i-am purta pică pentru nimic din ce ar vrea, recunoscu Bon. A sacrificat prea multe pentru noi. A fost dintotdeauna isteț, să știi, cărând cărți după el pe care de-abia le putea duce. Ar fi putut să rămână acolo, la șes, și să-și facă avere ca un gentleman adevărat. Dar, când a auzit că bunicul lui e bolnav, s-a întors aici. Ca să aibă grijă de noi. Să aibă grijă de toți de pe acest munte, care au depins întotdeauna de clanul Sinclair ca să supraviețuiască. Bon ezită, de parcă și-ar fi dorit să spună altceva. Ceva mai mult.

Dar în cele din urmă se mulțumi să-și plece ușor capul, uitându-se în jos, la picioarele lui. Am venit să-ți spun doar că îmi pare rău că ți-am stricat nunta. Și sper că tu și contele veți fi – își drese glasul, chinuindu-se în mod vizibil să scoată cuvintele – foarte fericiți împreună.

– Îți mulțumesc, îi șopti Emma, simțindu-și dintr-odată gâtul atât de rigid, că nu reuși să-i ofere altfel iertarea păcatelor.

După ce coborî treptele, lăsând-o singură, ea își întoarse fața iar către lună și o găsi strălucind în spatele unui văl apos. Fata care privise, de la fereastra din dormitorul ei, aceeași lună plutind peste livada tatălui ei îi părea o străină acum – un copil naiv care crezuse că valoarea unui bărbat stă în elocvența discursului sau în croiala elegantă a hainei.

Cum putea ea oare să-i însoțească pe oamenii contelui înapoi pe munte a doua zi și să pretindă că era aceeași fată, care nu gustase buzele lui Jamie, nu își simțise niciodată corpul începând să se topească sub căldura mocnită a dorinței lui pentru ea? Cum putea să se mulțumească cu bijuterii, blănuri și aur sau chiar cu o cameră plină de copii concepuți nu din dragoste sau pasiune, ci din disperare și datorie?

După ce simțise cum corpul și inima ei prinseseră viață sub dezmierdările lui Jamie, cum avea să fie oare posibil să se întindă în pat noapte după noapte într-o tăcere lungă plină de suferință în timp ce contele avea să geamă și să gâfâie deasupra ei, iar ea avea să-și țină dinții încleștați ca să nu țipe? Mai ales acum că știa, că era foarte probabil să nu fie deloc un bătrân amabil, ci un criminal, destul de nemilos încât să-și reducă la tăcere veșnică propriul fiu pentru că îndrăznise să se îndrăgostească de femeia nepotrivită.

Își stăvili lacrimile și se uită cu ochi limpezi la lună. *Categoric*, nu mai era aceeași fată și nu avea să mai fie niciodată. Indiferent de prețul care îi revenea de plătit, ea nu mai era dispusă să-și nege propriile pasiuni, propriile dorințe, doar pentru a menține pacea pentru cei din jurul ei. Mama ei își petrecuse întreaga viață într-o astfel de minciună, sacrificându-și propria fericire ca să poată continua să inventeze scuze pentru tatăl Emmei.

Dar ea nu era mama ei. Și nu mai era nici fata care stătuse în fața altarului în abația castelului Hepburn, pregătită să-și dea inima unui bărbat pe care nu avea să îl iubească niciodată.

Avea nevoie doar de cineva care să o ajute să demonstreze asta.

Jamie își fixă ambele mâini pe piatra dură a altarului abației. Doar acea piatră supraviețuise cumva distrugerii din timpul luptelor și anilor de neglijare, dovedind că există unele lucruri pe care nici timpul nu le poate nimici.

Se întrebă cât de multe botezuri găzduise, cât de multe nunți, cât de multe înmormântări. Câte vieți începuseră acolo... Cât de multe se sfârșiseră.

Bisericuța era o ruină de când se știa el, fără îndoială distrusă într-unul dintre numeroasele războaie și încăierări care își lăsaseră urmele pe acest minunat pământ accidentat. Chiar dacă acum nu mai rămăseseră din ea decât niște pereți fără acoperiș și moloz năpădit de mușchi, locul nu își pierduse aerul de demnitate, de parcă nici Dumnezeu, nici timpul nu uitaseră că acesta fusese cândva un pământ sfânt.

Își plimbă mâinile peste piatra măcinată, dorindu-și să-și găsească cuvintele pentru a exprima tumultul pe care îl simțea. Deși fusese întotdeauna credincios, nu era genul care să se roage. Presupusese că era mai bine dacă el și Cel Atotputernic nu aduceau în discuție diferențele de opinie.

Pentru că, oare cum putea Dumnezeu pretinde că răzbunarea era a Lui, când Jamie îi putea simți greutatea apăsându-i atât de tare pe umeri? În trecut, fusese întotdeauna suficient de puternic cât să îndure această povară, dar acum se simțea de parcă risca să se aleagă cu inima frântă. În ziua ce venea avea să o trimită pe Emma la poalele muntelui. Nu avea să mai doarmă niciodată cu corpul ei cald adăpostit de trupul lui. Nu avea să-și mai audă niciodată numele pe buzele ei. În câteva zile, ea urma să stea în fața unui altar la fel ca acesta, pregătindu-se încă o dată să devină mireasa lui Hepburn.

Îşi înfipse degetele în piatră, dorindu-şi să reducă altarul la o grămadă de moloz, cu mâinile goale.

– Jamie?

La început, el crezu că îşi imaginase şoapta aceea suavă, că fusese doar rodul dorinţelor lui febrile.

Slăbi strânsoarea şi se întoarse încet.

Emma era acolo, în lumina împrăştiată de lună, precum o fantomă a tuturor mireselor care veniseră în acest loc să-şi ofere inimile bărbaţilor pe care îi iubeau.

– Ce vrei? întrebă răguşit, incapabil a se mai preface că răspunsul ei nu conta pentru el.

Îşi ridică bărbia, privirea ei fiind la fel de îndrăzneaţă şi de sigură ca în noaptea în care îi îndreptase propriul pistolul către inima lui.

– Vreau să mă compromiţi.

Capitolul 23

Ignorându-şi tremurul, Emma se lăsă purtată spre Jamie, expunându-se pe deplin luminii lunii şi privirii lui înflăcărate. În acel moment, Jamie arăta precum cel mai urât coşmar al unei virgine – disperat şi – şi trebuia să fie abordat cu o prudenţă extraordinară, dacă era neapărat nevoie.

– Am fost întotdeauna o fată cuminte, spuse ea, fiecare pas măsurat ducând-o mai aproape de el, şi o fiică ascultătoare, cerându-mi-se tot timpul să fiu un exemplu pentru surorile mele mai mici. Toată viaţa mea a fost un lung şir de „Da, domnule", „Nu, doamnă" şi „Cum doriţi". Am purtat hainele pe care le alegea mama pentru mine. Am mâncat tot ce îmi era pus în faţă, indiferent dacă îmi plăcea sau nu. Am mers peste tot unde mi s-a spus să merg şi am făcut tot ce m-au pus să fac. Se opri fix în faţa lui Jamie. Dar nu mă voi căsători cu contele. Şi ştim amândoi

că există un singur mod categoric de a-l convinge că nu mai sunt demnă să-i fiu mireasă.

Jamie nu rosti nici un cuvânt, ci doar continuă să se uite la ea, cu o expresie la fel de indescifrabilă ca paginile pietrificate ale Sfintei Scripturi dărăpănate din colţ.

Ea reuşi să scoată un râs stânjenit.

– Bon a avut dreptate încă de la bun început, nu-i aşa? Ştiu că ţi-ai băgat în cap că te vei mulţumi să dovedeşti că Hepburn ţi-a omorât părinţii. Dar nu ar fi răzbunarea ta chiar şi mai satisfăcătoare dacă i-ai trimite înapoi mireasa după ce a fost necinstită de un Sinclair? Mai ales un Sinclair care se întâmplă să fie nepotul său bastard.

– Mai satisfăcător pentru mine, cu siguranţă. Jamie îşi încrucişă braţele pe piept, flacăra din privirea lui făcând-o să tremure adânc în interior. Şi cum rămâne cu acel conac şubred din Lancashire pe care-l iubeşti atât de tare? Dacă lordul vrea să i se restituie contravaloarea înţelegerii, cum va împiedica tatăl tău creditorii să pună sechestru pe casă şi să vă arunce pe toţi în adăpostul pentru oamenii străzii?

– Sunt încrezătoare că lordul va insista cu amabilitate să se păstreze înţelegerea. Mai ales dacă nu vrea ca toată lumea din Londra să afle că este suspectat că şi-a omorât cu sânge-rece propriul fiu şi pe mama nepotului său.

Jamie îşi înclină capul, privind-o cu o admiraţie reticentă.

– N-aş fi ghicit niciodată astfel că un chip atât de drăguţ poate ascunde o latură atât de nemiloasă.

Ea îi oferi un zâmbet amar.

– De când am venit în Ţinuturile Înalte, am avut ocazia să învăţ de la cei mai buni.

– Poate că vă rămâne casa şi tatăl tău va evita închisoarea datornicilor, dar te-ai gândit la consecinţele pe care le vei suferi de îndată ce te vei întoarce în Anglia cu familia ta? Jamie începu să-i dea târcoale în timp ce vorbea, accentul lui aspru capturând-o într-un văl din care nu mai avea nici o dorinţă să evadeze. Contele are o limbă otrăvită. Ca să împiedice pe oricine să creadă că a fost destul de prost cât să permită ca tânăra lui mireasă să-i fie furată

de sub nas, va începe să răspândească zvonuri că tu te-ai aruncat în brațele mele – și în patul meu – de bunăvoie. Și, chiar dacă nu o va face, nu va mai conta pentru cei din înalta societate dacă ai fost sedusă sau violată. Îndoiala pe care a aruncat-o primul tău logodnic asupra reputației tale va fi nimic în comparație cu asta. Oamenii își vor întoarce capul atunci când vei trece pe lângă ei pe stradă. Nimeni nu te va primi în vizită. Vei fi o paria din punct de vedere social și va trebui să renunți la orice speranță de a-ți găsi un soț sau de a-ți forma o familie.

– Atunci voi fi liberă să mă întorc în Lancashire și să-mi duc traiul în tihnă. Îl confruntă, scuturându-și cu îndrăzneală buclele. Și, dacă mă voi plictisi, pot găsi oricând un amant tânăr bine dotat. Sau doi.

El văzu dincolo de bravada ei, la fel cum o făcuse și prima dată când îi spusese acele cuvinte. Își întinse mâna să-i mângâie curba delicată a obrazului, vocea lui fiind chiar mai blândă decât atingerea.

– Mai sunt și alte lucruri de luat în considerație, fătucă. Ce are să se întâmple dacă te las grea?

Emma nu se deranjă să-și lase capul în jos ca să ascundă roșeața care începea să îi ardă obrajii. Știa că nu avea nici un rost.

– Poate că îți par supărător de neștiutoare, dar, mulțumită învățămintelor mamei mele, nu sunt complet ignorantă la mersul lumii. Sau al bărbaților. Dacă nu ar exista modalități de a preveni astfel de lucruri, atunci ar fi mai mulți bastarzi decât moștenitori legitimi cutreierând străzile Londrei.

El încuviință din cap, dându-i dreptate.

– Carevasăzică, tu crezi cu adevărat că aceasta este singura modalitate de a te ține departe de mâinile libidinoase ale lui Hepburn? De-a te asigura că ești liberă să-ți trăiești viața ca stăpână a propriului destin?

Ea încuviință din cap, vocea părăsind-o în cele din urmă acum că și curajul ei dădea bir cu fugiții. Erau o mie de alte motive pentru care să se culce cu el pe care i le-ar fi putut mărturisi în acel moment dacă mândria nu i-ar fi înghețat limba. I-ar fi putut spune că vrea să se simtă în viață cel puțin o dată înainte

de a se supune cenzurii zdrobitoare a societății. Că nu credea că avea să fie în stare să-și petreacă restul vieții singură fără ca mai întâi să-și petreacă o noapte în brațele lui.

– Atunci, am eu vreo alternativă?

Se aplecă, buzele lui mângâindu-le pe ale ei ca bătaia aripilor unui înger.

Emma simți un nod în gât care o împiedică să respire. Cum se făcea că se simțea mai mult ca o mireasă stând aici, în această ruină a bisericii, decât se simțise vreo clipă în abația maiestuoasă a lui Hepburn?

– Așteaptă aici, șopti el, depărtându-se de ea cu o reticență aproape palpabilă.

Ea rămase într-un suspans plin de agonie până când el se întoarse cu păturile ei de noapte puse peste un braț. De data aceasta când o luă de mână, ea merse cu el de bunăvoie. Când o conduse în umbră, ea își împleti strâns degetele cu ale lui, nevrând ca el să știe că tremura cu totul, până la degetele de la picioare.

O conduse până în colțul unei camere mici în care mai erau încă în picioare doi pereți, sfidând ravagiile timpului. Își înființaseră tabăra între copacii care împrejmuiau faleza, așa că Emma știu că Jamie alesese în mod deliberat acest loc ca să o protejeze de ochii curioși ai oamenilor lui.

Dar, înainte ca el să întindă păturile, îl apucă de braț.

– Stai!

El o privi cu multă prudență, în mod clar temându-se că se răzgândise.

Ea își înclină capul spre arcada de piatra deformată care găzduise cândva o ușă, indicând că era rândul lui să o urmeze. Judecând după privirea lui, ar fi urmat-o până la marginile pământului.

Urcară pe treptele de piatră tocite până la vechea clopotniță, intrând într-o mare cețoasă creată de lumina lunii. Ea luă păturile de la Jamie și le întinse în centrul turnului, lăsând doar cerul și luna să asiste la ceea ce era pe cale să se întâmple.

Când termină, se întoarse către el, simțindu-se groaznic de timidă.

– Deci, cum o să se desfăşoare, domnule Sinclair? Aveţi de gând să mă seduceţi sau să profitaţi de mine?

Zâmbetul lui leneş îi făcu inima să bată cu putere.

– Ambele.

O trase lângă el, surprinzându-o din nou cu dimensiunea lui, cu puterea, cu căldura lui irezistibilă. Pentru un moment lung, el pur şi simplu o ţinu în braţe, lăsând-o să se obişnuiască să-i simtă braţele în jurul ei, şoapta respiraţiei lui în părul ei. Îşi odihni obrazul pe pieptul lui, simţind fiecare bătaie a inimii lui tremurânde de parcă ar fi fost a ei. După un moment, deveni mai îndrăzneaţă, coborându-şi mâinile în jurul taliei lui şi strecurându-le sub cămaşă, minunându-se de netezimea pielii sale, de încordarea suplă a muşchilor sub palmele ei în timp ce el ridică o mână şi îi mângâie părul.

– Oh, Doamne, murmură ea, copleşită de însemnătatea a ceea ce era pe cale să facă cu acest bărbat.

– Ce este?

Nu-şi luă faţa de la pieptul lui.

– Parcă am uitat tot ce m-a învăţat mama. Nu ştiu prea bine cum ar trebui să procedăm de aici.

– De ce nu laşi asta în seama mea? murmură el, ridicându-i bărbia cu un deget şi coborându-şi gura spre a ei.

Îi mângâie uşor buzele cu ale lui, experienţa lui de necontestat nelăsând nici urmă de îndoială că ştia *exact* cum să procedeze. Nu o sărută ca un bărbat care considera sărutul pur şi simplu un mijloc prin care să ajungă la ce îşi dorea cu adevărat – un fel de ritual ciudat cerut de femei pentru a le convinge să-şi dea jos hainele. O sărută încet şi cu o înţelegere plină de pricepere, ca şi cum s-ar fi mulţumit să-şi petreacă toată noaptea doar dezmierdându-i gura.

Ea disprețuise întotdeauna femeile care leşinau la cea mai mică provocare, dar mişcarea vioaie şi suavă a limbii lui peste a ei o lăsă aşa de lipsită de suflare şi ameţită că îşi simţi genunchii înmuindu-se şi urechile începură să-i ţiuie de parcă încă mai erau clopote în turn. Ar fi fost cât pe-aici să cedeze tentaţiei, dar nu a voi să piardă niciun moment în braţele lui Jamie. Aşa că îşi închise ochii

pur şi simplu şi rezistă, gustându-i limba cu a ei până când auzi un geamăt venind din adâncul gâtului lui.

Când îşi deschise în cele din urmă ochii, fu surprinsă să constate că erau amândoi în genunchi, în mijlocul păturii. Poate că şi pe Jamie îl lăsaseră picioarele.

– Asta a fost foarte bine, într-adevăr, murmură ea, oftând cu buzele lipite de ale lui. Ce sugerezi să facem în continuare?

Se lăsă pe spate ca să-i cerceteze chipul, expresia lui fiind dezarmant de sinceră.

– Mă gândeam să ne scoatem amândoi toate hainele.

Se pare că ea se înşelase cu privire la sărut.

– Dar... Dar... atunci vom fi amândoi... dezbrăcaţi.

El meditä la cuvintele ei.

– Ei bine, dacă vrei, poţi să-ţi dai doar *tu* hainele jos. Eu aş putea să le ţin pe mine... deocamdată.

Emma îl privi din ce în ce mai suspicioasă.

– Mama nu mi-a spus nici un cuvânt despre dezbrăcat. Cred că mi-aş fi amintit asta.

Fu rândul lui Jamie să ofteze.

– Dar ce anume ţi-a spus?

– Mi-a spus că trebuie să stau întinsă pe spate şi să închid ochii, iar contele – Emma nu îşi putu înăbuşi fiorul –, *soţul* meu va ridica pur şi simplu cămaşa mea de noapte cu câţiva centimetri, după ce lămpile vor fi stinse, desigur, şi îşi va îndeplini datoria de soţ.

– Deşi ideea în sine are farmecul ei, pur şi simplu nu va funcţiona. Pernuţele bătătorite ale degetelor lui Jamie se jucau uşor peste ceafa ei sensibilă. Îşi coborî vocea la un mârâit răguşit, respiraţia lui fiind umedă şi caldă pe urechea ei. Pentru că o să înnebunesc, fătucă, dacă nu o să te văd goală.

De data aceasta, fiorul Emmei fu unul de dorinţă.

– Poate mă poţi convinge să-mi dau rochia jos. Dar trebuie să îţi dai silinţa.

Chicotul său gutural o avertiză că era exact provocarea pe care o aşteptase. Ridicându-i părul cu o mână, îşi puse uşor buzele fierbinţi de dorinţă pe porţiunea de gât unde îi zvâcnea pulsul sălbatic. Emma icni. Judecând după dulceaţa toridă a buzelor lui

pe pielea ei, pesemne că intenția lui este să-i *topească* rochia care-i acoperea corpul.

Capul ei se dădu pe spate din proprie inițiativă, oferindu-i gurii lui o dominație totală asupra coloanei grațioase a gâtului ei. După câteva momente lipsite de suflare în care se desfătă cu acel chin delicios, fu forțată să-și înfigă unghiile în mâneca lui doar pentru a putea rămâne în poziție verticală.

– Pentru un muntean brutal, ești destul de convingător, domnule.

– Gentlemenii ăia sclifosiți sunt cei care răspândesc toate aceste zvonuri urâte despre noi și despre oile noastre. Ei pur și simplu nu-și doresc ca fătucile lor să știe ce pierd.

Pe măsură ce limba lui se roti în jurul învelișului delicat al urechii ei, făcându-i degetele de la picioare să se chircească de plăcere, ea scoase un geamăt.

– Poate că nu-și doresc ca oile lor să știe ce pierd.

Râsul lui Jamie fu un huruit gutural care o încălzi din interior spre exterior. În timp ce gura lui își făcea de lucru cu urechea ei, mâinile lui îi dădeau ușor rochia în jos, dezvăluindu-i un umăr catifelat. Emma fu mai recunoscătoare ca niciodată că Muira îi dăduse o rochie atât de simplă, nu una împodobită cu nasturi din perlă alunecoși sau cu rânduri de copci ascuțite de oțel. Sau un corset dureros care să strângă pielea deja înnebunită după atingerea lui Jamie.

Fu nevoie doar să tragă cu mai multă hotărâre, și unul dintre sânii ei fu eliberat din corsaj. Jamie se uită în jos la ea în lumina lunii, expresia lui fiind într-atât de întunecată de nesaț, că îi făcu atât pulsul, cât și stomacul să-i freamăte. Simțea cum sfârcurile începeau să se întărească și să tresalte în așteptarea plăcerii pe care o simțea apropiindu-se.

Acea plăcere sosi cu un asalt de senzații pure când Jamie se aplecă și o atinse cu vârful limbii. Îi linse mugurul împietrit cu o tandrețe înnebunitoare, apoi îl luă în gură, sugându-l profund. Emma nu-și mai putut reține un geamăt de plăcere pură.

Gemu din nou atunci când el își strecură cealaltă mână în cealaltă parte a corsajului și puse stăpânire și pe acel sân, mulându-și palma pe el și strângându-l ușor.

Cum era posibil ca un bărbat să aibă atât de multe mâini? Una din ele profită de faptul că ea își trăgea sufletul și își croi drum până sub fusta ei. Chiar în momentul acela îi trecea de genunchi și sus, sus, sus, până când mângâie cârlionții mătăsoși dintre coapsele ei.

În timp ce Jamie își închise mâna peste ea de parcă ea nu își mai aparținea sieși, ci lui, Emma clătină din cap, aproape mută de șoc.

– Dar mama niciodată nu...

Jamie își scoase mâna cealaltă din corsajul ei și i-o puse peste gură, ochii strălucindu-i de amuzament.

– Ar fi posibil să nu mai vorbim despre mama ta, scumpo? În timp ce fac dragoste, majoritatea bărbaților consideră că asta... le distrage atenția.

Când își scoase mâna, Emma râse.

– Ai considera instrucțiunile ei pentru a descuraja soțul să caute compania soției sale în dormitor chiar mult mai... deranjante.

Jamie o surprinse când se aplecă și îi sărută vârful nasului, după care își coborî din nou gura pe a ei. Buzele lui se plimbară peste ale ei, încurajând-o să le deschidă și mai larg pentru el, să-l primească și mai adânc pe măsură ce limba lui începea să pună stăpânire pe gura ei într-un ritm care era deopotrivă carnal și irezistibil. Nu dură mult și începură se respire ca unul, fiecare suspin al ei identificându-se cu al lui.

De-abia atunci degetele lui plecate în explorare despărțiră acele bucle dintre coapsele ei și dădură sub ele de o mătase care era chiar mai fierbinte și mai alunecoasă. Îi prinse scâncetul neajutorat între buze, degetele lui abile convingând petalele suave ale corpului ei să se deschidă ca o floare exotică afundată în cel mai dulce și mai bogat dintre nectaruri.

Emma nu se gândise niciodată că o astfel de plăcere era posibilă. Nu știa ce să facă, să-și lipească strâns coapsele ca să reducă din durerea tot mai mare dintre ele sau să le deschidă și să îl lase

pe Jamie să o facă. Dar atingerea lui intensifică durerea, şi nu dură mult până când ea începu să scoată icnete scurte, dar puternice.

Ignorând faptul că deja se freca de palma lui dintr-o nevoie frenetică, el îi mângâie, dezmierdă şi desfătă carnea netedă şi umflată de parcă nu mai era nimic altceva pe lume care i-ar face plăcere şi de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziţie pentru asta. Exact atunci când crezu că tortura lui înnebunitoare nu putea deveni mai diabolică, el începu să îi dezmierde cu buricul degetului mare, în cercuri înnebunitoare, mugurele mititel ascuns în mijlocul buclelor ei. În vreme ce făcea asta, cel mai lung deget al lui alunecă mai jos, afundându-se uşor o dată, de două ori, de trei ori, după care intră adânc în ea.

Emma îi rosti numele printre suspine, în timp ce trupul ei tremură într-un extaz lung, glorios şi orbitor.

În secunda în care putu să vadă, să respire şi să se mişte din nou, se aşeză în fund şi îşi scoase cizmele.

– Ce faci? întrebă el, în mod clar alarmat.

– Te recompensez pentru efortul tău, răspunse ea, scoţându-şi ciorapii.

– Oh, dar de-abia începeam, o avertiză el în timp ce ea reveni în genunchi şi îşi trase rochia peste cap.

Aruncând-o deoparte, se uită la el cu îndrăzneală, ştiind că părea dintr-odată cea mai neruşinată făptură aşa cum îngenunchea în faţa lui, cu părul căzând în cascade şi cu obrajii şi sânii încă înroşiţi după plăcerea pe care el i-o oferise. Dar orice teamă că Jamie ar putea-o găsi nesatisfăcătoare se risipi când îi văzu dorinţa şi adorarea din ochi în timp ce se uita la trupul ei gol pentru prima dată.

– Eşti atât de frumoasă, şopti el răguşit, devorând din privire fiecare milimetru al corpului ei. Nu meriţi asta. Meriţi un pat mare sculptat din cele mai bun mahon. Şi munţi de perne din pene. Şi lumânări care să-ţi lumineze pielea. Şi cearşafuri de mătase. Şi...

Fu rândul ei să-şi pună degetele peste buzele lui.

– Poate că merit fiecare dintre aceste lucruri. Dar nu vreau nimic altceva în afară de tine.

Jamie se întinse după ea, strivind moliciunea ei goală de trupul lui de parcă le-ar fi putut cumva contopi cu ajutorul pasiunii pure din îmbrăţişarea lui. El era tare unde ea era moale, ferm şi drept unde ea era suav curbată. Emma îşi trecu degetele prin părul lui şi îşi îngropă faţa în gâtul lui, surprinsă să simtă că lacrimile îi înţepau ochii. El mirosea a fum, a ploaie de primăvară şi a vântul care suflă printre pini într-o noapte rece de iarnă. Mirosea ca o libertate pe care nu o cunoscuse până în această seară.

– Deci eu ce trebuie să fac ca să te conving să-ţi dai hainele jos? murmură ea, acoperindu-i gâtul cu sărutări.

O îndepărtă cu blândeţe, un zâmbet îndrăzneţ curbându-i buzele.

– Tu, doamna mea, trebuie doar să îmi ceri.

Înainte ca Emma să poată trage aer în piept, el îşi scoase cămaşa, ciorapii şi cizmele. Poate că ruşinea şi-ar fi înfipt ghearele adânc în ea când el umblă la şnururile de piele de la pantalonii lui dacă ea nu ar fi observat că mâinile lui nu mai erau atât de sigure.

În timp ce îşi desprinse pantalonii şi se ridică iar în genunchi, curiozitatea Emmei îi depăşi repede timiditatea feciorelnică. Avea un corp frumos – neted, ferm şi masculin, chiar mult mai musculos decât îşi imaginase.

Neputând să reziste tentaţiei, se întinse şi îşi plimbă o mână pe pieptul lui, minunându-se la ravagiile pe care le putea face atingerea ei pe pielea lui. În ciuda frigului din aer, corpul lui musculos era acoperit cu un luciu strălucitor de transpiraţie. Încurajată de privirea lui uimită, de respiraţia lui sacadată, mâna ei se plimbă mai jos – alunecând pe muşchii incredibil de bine definiţi ai abdomenului lui –, apoi şi mai jos, acoperindu-i proeminenţa ce părea a cerşi după atingerea ei.

Jamie îşi dădu capul pe spate, cu un geamăt gutural.

Valul de dorinţă al Emmei fu însoţit de un val de încântare. Nu mai era el cel care deţinea toată puterea. Acum, ea avea putere asupra lui, puterea de a-l supune voinţei ei, atât la propriu, cât şi la figurat; de a-l modela cu palma ei şi de a-l urmări cum creşte şi se umflă chiar şi mai mult, cu toate că ar fi putut jura că era

imposibil. În timp ce își plimbă mâna de-a lungul mădularului său rigid, o singură picătură din sămânța lui – precum cea mai rară și mai prețioasă dintre perle – ieși din capul catifelat pentru a-i umezi degetele.

– Mi-ai spus la un moment dat că doare, îi aminti solemn, privirea ei mutându-se spre chipul lui Jamie.

– Da, fătucă, răspunse el, scoțând cuvintele printre dinții încleștați. Asta-i cea mai dulce durere pe care am simțit-o vreodată.

Amândoi știau că era o singură cale de a-i atenua suferința. În timp ce o lăsă ușor pe pătură și o acoperi, protejând-o de lumina lunii, Emma își dădu seama că ea îl adusese în acest loc deoarece umbra lui era singura pe care și-o dorea, singurul întuneric căreia era dispusă să i se predea.

Se agăță de el, tremurând deopotrivă de anticipare și de teamă. Urma să o facă. Urma să-l lase în interiorul ei – unde nici un bărbat nu mai fusese vreodată.

Jamie își frecă între picioarele ei mădularul excitat, cufundându-se în crema bogată pe care corpul ei o produsese ca reacție la dezmierdările lui. Când simți acei fiori mici și delicioși începând să danseze iar pe trupul ei, Emma se temu că el încerca să-i prelungească chinul. Dar, când simți cum membrul lui gros dădu să intre în ea, înțelese că Jamie nu avea intenția să o lase nesatisfăcută, ci să-i ofere absolut tot ce își dorea ea. Și chiar mai mult de atât.

Mult mai mult.

Își înfipse unghiile în spatele lui în timp ce trupul ei neprihănit se luptă să-l accepte. Se încordă și își mușcă buza ca să nu țipe când simți o durere ascuțită. Dar el nu se opri înainte ca toată lungimea lui trepidantă să-și găsească adăpost adânc în interiorul ei.

– Iartă-mă, îngeraș, șopti el, atingându-i cu buzele fruntea umezită de sudoare. Ezitarea doar ar fi prelungit durerea.

– A mea sau a ta? glumi ea, dându-i de înțeles că avea să supraviețuiască.

Trupul lui mare se cutremură cu ceva care ar fi putut fi râs într-un moment mai puțin tensionat.

– A amândurora.

În timp ce el începu să se miște în interiorul ei, sorbindu-i cu duioșie buzele, durerea se stinse și deveni o vibrație surdă care o făcu să simtă și mai profund intimitatea incredibilă a ceea ce făceau. Era cu adevărat captiva lui acum. Nu exista nici o cale de a scăpa din brațele lui. O încercui. O cuprinse. Puse stăpânire pe fiecare respirație a ei. Fiecare dorință a ei putea fi acum îndeplinită doar de el. Era ca și cum îi atingea fiecare centimetru din toată ființa ei, inclusiv sufletul.

Când Jamie se opri brusc, Emma fu pe punctul de-a începe să plângă de dezamăgire.

Își deschise ochii și-l văzu uitându-se în jos la ea, cu o expresie întrebătoare.

– Emma? Iubire? E ceva în neregulă? De ce stai atât de nemișcată? E prea mare durerea și nu poți rezista?

– Mam... Își închise gura repede, după care continuă: Am fost *informată* că, dacă mă mișc puțin sub conte, eforturile lui vor lua sfârșit mult mai repede. Așa că m-am gândit că, dacă stau complet nemișcată...

Se întrerupse, permițându-i să tragă concluzia evidentă.

Când înțelese, Jamie lăsă să îi scape un râs sugrumat.

– Poți să te miști cât vrei, fătuca mea. Tot o să-mi dau silința să dureze cât mai mult. Desigur, având în vedere cât de incredibil de strâmtă, de fierbinte și de umedă ești – scrâșni din dinți pentru a-și înăbuși un geamăt proaspăt când ea își legănă șoldurile să-l testeze –, se poate să nu fie îndeajuns de mult cât ne-am dori amândoi.

Cu acea avertizare, Jamie începu să se legene în interiorul ei, stabilind un ritm irezistibil pe care ea nu avu decât să-l urmeze. În curând, ea începu să-și arcuiască spatele, ridicându-și șoldurile ca să-l atragă și mai adânc în interiorul ei. El îi răsplăti curajul înclinându-și șoldurile astfel încât la fiecare penetrare să intre în contact direct cu acel mugur mic extrem de sensibil adăpostit în cârlionții umezi. Cu fiecare penetrare tulburătoare, își respectă promisiunea de a o seduce și de a profita de ea.

Pesemne că o simți că începe să tremure și să se încleșteze în jurul lui.

– Dezlănțuie-te cu mine, Emmaline, mârâi el. Dezlănțuie-te pentru mine.

Și fix asta făcu – fior după fior de fericire pură o purtă încă o dată pe aripile extazului. Dar de data aceasta nu avea să zboare singură. Și Jamie se lăsă purtat pe aceleași aripi, cu un geamăt înăbușit, retrăgându-se exact la timp ca să-și verse sămânța fierbinte pe abdomenul ei.

Jamie se trezi înainte de răsăritul soarelui, cu Emma cuibărită în brațele lui, aproape la fel ca în prima dimineață după ce o răpise. Dar de data acesta, era o diferență majoră: nici unul dintre ei nu avea nimic pe el.

„Și ce diferență încântătoare", se gândi Jamie, îngropându-și nasul în buclele ei frumos mirositoare. Deși excitarea lui îi împingea moliciunea posteriorului ei într-o încercare nerușinată de a cerși atenție, refuză să o trezească și să pună capăt acestui moment.

Îi urmări cu palma curbura grațioasă a șoldului. După ce trăise atât de mult în aceste locuri dure, îi venea greu să creadă că putea exista ceva atât de fin, atât de imposibil de mătăsos la atingere. Dumnezeule, cum avea s-o poată trimite înapoi la Hepburn în câteva ore când tot ce își dorea să facă era să-și petreacă restul zilei sărutându-i toți pistruii împrăștiați precum nucșoara pe alabastrul strălucitor al pielii ei?

Ar trebui să sărbătorească. Triumfase încă o dată asupra dușmanului său. Emma nu avea să-i aparțină niciodată lui Hepburn. Dar satisfacția pe care o anticipase fu diminuată de o disperare sfâșietoare. Pentru că ea nu urma să-i aparțină nici lui. Aceste câteva ore furate între miezul nopții și zori aveau să fie singurele care îi rămâneau de la ea.

Când venise la el noaptea trecută, ar fi acceptat aproape orice doar pentru șansa de a o ține în brațe în acest fel. Dar fusese un prost să creadă că o putea iubi pentru o noapte, apoi să o lase să plece fără să ia cu ea o parte din inima lui frântă.

Își petrecuse deja o mare parte din noapte plutind pe marginea dezastrului. De fiecare dată când făcuse dragoste cu ea, îi fusese

aproape imposibil să se forțeze să se retragă din lăuntrul ei atât de strâmt și de mătăsos, când își dorea să-și verse sămânța adânc în interiorul ei, să o facă a lui într-un mod pe care nici Hepburn, nici restul lumii nu l-ar fi putut vreodată nega. Dar se încăpățânase să-și onoreze înțelegerea. Era și așa destul de rău să o trimită înapoi în Anglia cu reputația compromisă pentru a mai risca să o trimită și cu un bastard în pântece.

Dacă Gordon Hepburn nu ar fi fost atât de neglijent într-o astfel de chestiune, Lianna Sinclair ar putea fi în viață astăzi. Jamie nu avea de gând să repete greșelile tatălui său. Din punctul lui de vedere, bărbatul acela era un Hepburn din cap până în picioare, care dăduse de un lucru pe care și-l dorea și îl luase fără să se gândească la prețul pe care-l va avea de plătit sau la consecințe. Jamie își petrecuse întreaga viață încercând să demonstreze că prin vene îi curgea sânge de Sinclair. El nu avea să fie niciodată un Hepburn. Nu avea să fie niciodată ca tatăl său. El nu era lacom sau într-atât de egoist încât să-i ceară Emmei să-și riște viața doar ca să și-o poată împărtăși cu a lui.

Locul ei nu era lângă unul ca el. Locul ei era în vreun foișor de trandafiri confortabil din Lancashire, unde să-și bea ceaiul alături de surorile ei, cu o pisică ghemuită în poală și cu o carte în mână. Hepburn o răpise din acel paradis, dar era în puterea lui să o trimită acolo unde îi era locul. Își putea trăi tot restul vieții ei în confort și siguranță, departe de vrajbe vechi de când lumea și de victimele lor teribile.

Ea se foi, împingându-și în el posteriorul mic și rotund. Mirosul de mosc de la acuplările lor încă îi mângâia pielea, trezind în el o dorință sălbatică de a o poseda din nou.

– Nu te speria, fătucă, îi șopti la ureche. Aceasta este o stare în care se află adesea bărbații când se trezesc.

– Mmm... Mă bucur să știu că nu are absolut nimic de-a face cu mine. Îți dai seama că exact așa ne-am trezit și prima dată când am dormit în brațele tale?

– Mi-a trecut prin minte acest lucru. Dar există o mică diferență.

Strângând-o şi mai tare în braţe, se cuibări în ea pe la spate, pierzându-se înăuntrul ei dintr-o singură mişcare lină.

Ea se cutremură şi se arcui în braţele lui.

– Iartă-mă că despic firul în patru, domnule, rosti ea poticnit, dar nu cred că cineva ar putea spune că e „mică".

Jamie îi captură sfârcurile întărite între degetul mare şi arătător şi trase uşor.

– Asta înseamnă că sunt suficient de bine făcut pentru tine, fătuca mea, când vine vorba despre dotările amanţilor?

Cu suflarea tăiată, Emma încuviinţă din cap.

– Chiar sper că Brigid s-a înşelat. Aş crede că eşti de două ori mai bărbat decât Angus şi Malcolm ar putea spera vreodată să fie.

Închizându-şi ochii şi afundându-şi faţa în părul ei, Jamie începu să se mişte adânc în ea, hotărât să ţină la distanţă zorii zilei cât de mult putea.

– Şi eu trebuie să fiu recunoscător că m-ai lăsat s-o dovedesc.

Capitolul 24

Jamie era deja călare pe cal când Emma îşi făcu apariţia dinspre ruinele abaţiei. Cu o sincronizare perversă, soarele îşi alesese să-şi facă prima apariţia după mai multe zile, îndepărtând şi ultimele urme de ceaţă şi dând naştere unui întreg concert plin de speranţă de cânt de păsări în ramurile înmugurite ale mesteceni-lor şi ale plopilor.

Dar razele piezişe ale soarelui de dimineaţă nu reuşiră să-l încălzească şi pe el. În ciuda norilor albi ca zăpada care pluteau în derivă pe albastrul orbitor al cerului, un fior se instalase adânc în oasele lui, făcându-l să se simtă de parcă iarna, nu primăvara stătea la pândă imediat după orizontul sudic.

Stătea nemişcat în şa, privind-o pe Emma traversând luminişul. Mantia Muirei îi acoperea umerii. Îşi folosise cureaua de piele

pe care i-o dăduse el pentru a-şi prinde îngrijit buclele indisciplinate la ceafă, la fel cum folosise şi apa pe care i-o încălzise la foc ca să-şi îndepărteze de pe piele mirosul lui.

Spre deosebire de abaţia în ruină din spatele ei, Emma nu părea deloc pângărită. Obrajii ei pistruiaţi erau roşii, buzele încă uşor umflate de la pasiunea lui şi ochii somnoroşi. Arăta incredibil de... *nepângărită*. Jamie simţi o furie mocnită că acum oamenii din înalta societate aveau s-o considere mai puţin demnă de atenţia lor. O vor considera pângărită de atingerea lui, când ea strălucea din interior atât de frumos şi de preţios, că-l dureau ochii doar când o privea.

El o tachinase la un moment spunându-i că Hepburn avea să insiste probabil să fie examinată de un medic pentru a stabili dacă era încă demnă să-i fie mireasă. Acum, gândul că un străin urma să-şi pună mâinile pe ea, chiar şi pentru un astfel de scop lipsit de pasiune, îl făcu pe Jamie să-şi dorească să distrugă ceva cu pumnii.

Când se apropie de cal, ea aruncă o privire în jurul luminişului pustiu, cu o expresie tulburată.

– Unde sunt Bon şi restul oamenilor?

– Aşteaptă la locul de întâlnire dinainte de ivirea zorilor. Nu îi vei vedea. Şi, cu puţin noroc, nici oamenii lui Hepburn.

Îi oferi o mână, ştiind amândoi că avea să fie ultima oară când făcea acest gest.

Emma se instală în şa în spatele lui, strecurându-şi braţele subţiri în jurul taliei sale. Jamie nu fusese niciodată atât de conştient de greutatea rece, grea a pistolului său pe abdomen. Sau a secolelor de ură şi de violenţă care îi aduseseră în această situaţie.

Pentru un moment sălbatic, disperat, nu-şi dori decât să mâne calul la galop şi să meargă cât de rapid şi de departe îi purtau picioarele, să o ducă în vreun paradis îndepărtat unde Hepburn să nu îi poată găsi. Dar nu era atât de naiv sau de nesăbuit precum fuseseră părinţii lui.

Ştia că nu poţi fugi de soartă şi că propriul destin l-ar găsi în orice cotlon în care s-ar ascunde.

*

Când Jamie și Emma ajunseră la capătul văii lungi și înguste din nord, ciripitul vesel al păsărilor din copacii din jur părea să-i ia în râs. Jamie alesese locul unde avea să se facă schimbul cu o grijă minuțioasă. Păsările nu erau singurele creaturi ascunse în crengile verzi și luxuriante ale cedrilor care flancau vâlceaua atât pe partea de est, cât și pe cea de vest. Și oamenii lui se ascunseseră acolo, cu pistoale și arcurile încărcate și gata de acțiune. Dacă ar sesiza orice semn de trădare, ar fi în măsură să tragă înainte ca oamenii lui Hepburn să își poată măcar scoată armele, apoi să fugă înapoi pe dealuri fără să lase nici o urmă.

Jamie nu fu surprins să vadă o jumătate de duzină dintre cei mai robuști oșteni ai lui Hepburn călare împrăștiați pe dâmbul lin de la capătul de sud al văii. Se supuneau pur și simplu instrucțiunilor pe care i le dăduse el lui Hepburn de-a nu se apropia mai mult.

Dar fu surprins să-l găsească pe Ian Hepburn stând drept și țanțoș pe spinarea unui roib castrat, chiar în inima vâlcelei, cu părul negru în bătaia vântului. Cu lavaliera lui albă ca zăpada și cu frumoasa redingotă de culoarea dudei, părea pregătit să servească ceaiul cu o ducesă, nu să ofere o răscumpărare.

Jamie se așteptase ca Hepburn să-l trimită pe cel mai nou paznic de vânătoare, nu pe nepotul lui. Nu anticipase această mișcare, care mărea miza într-un joc și-așa periculos.

El și Ian își petrecuseră prea mult timp luptând de aceeași parte, chiar dacă fusese doar împotriva bătăușilor de la St. Andrews. În ciuda aerului său obișnuit de nepăsare, Ian trebuia să știe că Jamie n-ar fi pornit în luptă fără oamenii lui. Pesemne ghicise deja că erau pistoale nevăzute ațintite spre inima lui și că, dacă ceva nu mergea bine, el urma să fie primul care să-și găsească sfârșitul.

Jamie aruncă o privire tensionată spre copaci, rugându-se în tăcere ca oamenii lui să apeleze la fiecare gram de cumpătare cu care se străduise să-i înzestreze.

El opri calul la o distanță sigură de locul în care îl aștepta Ian. Descălecă, apoi se întoarse să o salte pe Emma din șa.

– Rămâi aici, îi porunci el, mâinile lui zăbovind pe curba suavă a taliei ei. Dacă nu merge ceva cum trebuie, fugi spre linia aceea de copaci cât te țin picioarele. Caută-l pe Bon. O să aibă grijă de tine.

Ea încuviință din cap. Judecând după expresia solemnă din ochii ei de un albastru-închis, ea înțelese exact ce îi spunea.

Și ce nu îi spunea.

Jamie se uită în jos, în acei ochi, perfect conștient că atât aliații, cât și dușmanii erau cu ochii pe fiecare gest al lor. Reprimându-și toate lucrurile pe care voia să i le spună, mișcă pentru ultima oară ușor din cap înspre ea, apoi se întoarse și începu să meargă spre calul lui Ian.

Parcurse aproape jumătate din distanță, dar, cum Ian nu părea dornic să descalece, se opri în loc.

– Ce te reține, flăcăule? strigă el, știind că obișnuitu-i zâmbet afectat urma să-l enerveze pe Ian mult mai mult decât accentul său scoțian exagerat. Îți face prea multă plăcere să te uiți de sus la un pârlit de Sinclair?

Ian îl privi încruntat pentru încă un minut, după care descălecă să-l confrunte. De la acea distanță, părea același băiat mândru, rezervat, care suporta cu stoicism să fie bătut pe vremea când pusese Jamie ochii pe el pentru întâia oară. Dar, pe măsură ce Jamie se apropie, disprețul întipărit în fiecare linie a înfățișării lui Ian îi aminti lui Jamie că nu mai era acel băiat de foarte mult timp.

Jamie nu se opri până când nu ajunseră față în față pentru prima dată după patru ani.

– De obicei, unchiul tău îl trimite pe unul dintre dulăii lui de atac să facă treaba murdară în locul lui. Cărui fapt datorez plăcerea ciudată a companiei tale?

– Poate că s-a gândit că ar fi mai puțin probabil să mă împuști. Nu din vreun simțământ ce nu-și are locul sau din decență, desigur, ci ca să îți salvezi pielea detestabilă.

În ciuda celor mai bune intenții ale lui, Jamie simți cum sângele începea să-i fiarbă în vene.

– Ciudat că nu m-ai urât până când unchiul tău nu ți-a spus la ce se aștepta din partea ta.

– Sunt sigur că aş fi făcut-o dacă nu m-ai fi indus în eroare în mod deliberat. Dacă mi-ai fi spus de la început cine eşti. *Exact* cine eşti.

Jamie clătină din cap cu tristeţe.

– Încă nu ştii cine sunt.

Ochii negri ai lui Ian străluceau cu o furie de-abia înăbuşită.

– Ştiu că eşti un hoţ bun de nimic şi un criminal. Când te-am vânat în acea zi pe munte, după ce unchiul meu mi-a spus cum m-ai păcălit – cum m-ai dus de nas ca pe un fraier în toţi acei ani la şcoală şi m-ai făcut de râs în ochii lui –, nu ai avut nici măcar decenţa de a nega că i-ai omorât paznicul de vânătoare cu sânge-rece.

– Tocmai ai dovedit că aveam dreptate, spuse Jamie încet. Dacă ar fi nevoie să neg ar însemna că nu m-ai cunoscut deloc. Aproape că îi putea simţi privirea Emmei pe spatele lui, ştia că ea se uita cu atenţie la fiecare gest al lor, chiar dacă nu putea auzi ce-şi spuneau. Nu am venit astăzi aici ca să mă cert cu tine. Am venit pentru a-mi onora partea mea din înţelegere. După cum poţi vedea, spuse el, arătând cu capul spre locul unde aştepta ea răbdătoare lângă calul lui, domnişoara Marlowe este nevătămată şi gata să te însoţească.

„Nevătămată, dar nu necompromisă."

Jamie trebui să-şi închidă ochii pentru o clipă când vocea diabolică a lui Bon îi răsună în minte, însoţită de o viziune cu Emma goală sub el, pe păturI, cu buzele întredeschise într-un oftat de plăcere fără cuvinte în timp ce el se afunda adânc în interiorul ei.

Îşi deschise ochii ca să alunge viziunea.

– A trimis unchiul tău ce i-am cerut?

Ian încuviinţă scurt din cap, apoi se întoarse şi făcu un semn spre capătul îndepărtat al văii.

Cei şase oşteni care păzeau intrarea de sud îşi traseră caii într-o parte, făcând loc să treacă unei căruţe trase de un căruţaş musculos. Când închiseră la loc rândurile, căruţa veni la vale în direcţia lui Jamie şi a lui Ian. Vehiculul trasă o jumătate de cerc, oprindu-se în cele din urmă cu faţa în direcţia opusă, la câţiva metri în spatele lui Ian.

Jamie se încruntă la cuferele din lemn care atârnau grele pe platforma acesteia.

– Ce naiba mai e şi asta? întrebă el întorcându-şi privirea spre faţa lui Ian pentru a căuta vreun semn de trădare. Vreun fel de truc?

– Normal că nu e un truc, izbucni Ian. Este exact ce ai cerut.

În timp ce Jamie păşi înainte, Ian îşi încordă pumnii. Dar Jamie trecu pe lângă el, îndreptându-se spre căruţă. Căruţaşul îl privi nervos peste umăr când îl văzu că ia de jos o cracă, dar se relaxă văzând că Jamie o foloseşte pentru a deschide capacul celui mai apropiat cufăr de partea din spate a căruţei.

Capacul căzu deoparte cu un zăngănit. Lumina soarelui străluci pe conţinutul său, aproape orbindu-l.

Clătinând din cap cu o neîncredere mută, Jamie deschise capacul cufărului de lângă şi văzu exact acelaşi lucru.

Aur. Răscumpărarea unui rege în aur.

Se răsuci pe călcâie, îndreptându-şi privirea neîncrezătoare înspre Ian.

– Ce-i asta? Nu am cerut aşa ceva! Nu asta mi-a promis unchiul tău!

– Ba exact asta! insistă Ian, o umbră de uimire înmuindu-i dispreţul din ochi. Este exact ce ai cerut în biletul tău. Aur suficient pentru tine şi oamenii tăi pentru tot restul vieţii voastre mizerabile.

Îşi băgă mâna în interiorul redingotei, forţându-l pe Jamie să-şi mişte mâna cu câţiva centimetri mai aproape de patul pistolului. Dar nu o armă apăru în mâna lui Ian, ci o bucată de pergament îndoit.

Întinse hârtia spre Jamie.

– Unchiul mi-a zis să îţi dau şi asta.

Jamie făcu nişte paşi mari spre el şi smulse misiva din mâna lui Ian. O deschise. De data aceasta însă nu se opri să admire calitatea hârtiei sau blazonul elaborat imprimat în ceara de sigilare. Erau unsprezece cuvinte scrijelite pe hârtie într-un scris plăpând, foarte mărunt: „Ce vrei tu nu stă în puterea mea să îţi ofer".

În timp ce Ian rămase locului privindu-l de parcă era un nebun, Jamie mototoli biletul în pumn, furia strângându-i-se nod în gât.

Vicleanul ăla nenorocit o făcuse din nou. Îl trădase pe Jamie și îl lăsase acolo cu mâinile goale și pe jumătate orb de furie.

Își ridică privirea arzândă asupra platformei căruței. Ian avea dreptate. Era suficient aur în acele cufere cât să ajungă o viață de om. Suficient cât să le ofere Muirei, familia ei și tuturor celor de pe munte lapte și carne pentru mai multe ierni de acum încolo. Oamenii lui ar putea în sfârșit înceta să fugă, să se ascundă, să se așeze la casele lor și să aibă gospodării, soții și copii dacă și-ar dori asta.

Se uită peste umăr la Emma. Tensiunea era întipărită pe fiecare centimetru din înfățișarea ei, de parcă simțise că ceva mersese incredibil de prost.

Și ea avusese dreptate, se gândi Jamie cu amărăciune. Ea nu însemna nimic pentru conte. Doar ca să aibă ultimul cuvânt în lupta lor de o viață, nenorocitul fusese dispus să parieze că Jamie avea s-o elibereze în schimbul aurului în loc să se întoarcă la ea, să-i lipească pistolul de tâmplă și să apese pe trăgaci.

Jamie își închise ochii o clipă ca să nu o mai vadă. În ciuda a ceea ce părinții lui gândiseră cu atâta naivitate, această vrajbă nu avea să se termine niciodată. Dar nu putea să o poarte la nesfârșit pe Emma după el peste tot prin Ținuturile Înalte. Ar putea să nu supraviețuiască următoarei ploi, următorului viscol care-i va lua prin surprindere, următoarei călătorii chinuitoare pe munte în timp ce ar încerca să scape de oamenii lui Hepburn.

S-ar putea să nu-i supraviețuiască lui.

– Stai aici, se răsti la Ian.

Frecându-și maxilarul rigid cu o mână, se îndreptă cu pași mari înapoi la Emma.

– Ai primit ce ai vrut? îl întrebă când se apropie, înclinarea mândră a bărbiei ei amintindu-i că o făcuse să creadă că avea să fie întotdeauna ceva în această lume pe care și-l dorea mai mult decât pe ea.

Și nici nu îi putea spune pur și simplu că nici măcar nu mai știa sigur ce anume își dorea. Că tot ce visase, toate lucrurile pentru care luptase până în acea zi în care dăduse cu ochii de ea păreau acum mai puțin decât neînsemnate pentru el.

Așa că îi spuse doar:

– Ești liberă.

Ea încuviință din cap, apoi se întoarse și se îndreptă spre Ian. La început, Jamie crezu că avea de gând să plece fără ca măcar să arunce o privire înapoi, ceea ce ar fi meritat. Dar merse doar câțiva metri, după care se întoarse și alergă înapoi către el.

Apucându-i brațul și ridicându-se pe vârful picioarelor, îi atinse urechea cu buzele și îi șopti:

– Nu va exista nici un tânăr amant mai bine dotat. Tu vei fi singurul.

Jamie se întinse după ea, dar plecase deja. Tot ce putu face era să rămână pironit acolo și să o privească îndepărtându-se de el, în timp ce își încleșta pumnii. Mergea țanțoșă, cu spatele drept, în ciuda a tot ce îndurase de când venise în Scoția.

Cât de prost putuse fi! Încercase să fure ceva atât de prețios, că ar fi trebuit să fie dispus să sacrifice și răscumpărarea unui rege ca să îl aibă.

Ea era aproape la jumătatea drumului spre Ian acum. Jamie o imploră în gând să se întoarcă și să se uite la el pentru ultima dată, sa vadă în ochii lui toate lucrurile pe care fusese prea laș ca să i le mărturisească. Dar ea continuă să meargă.

Trebuia să o oprească, trebuia să-i spună că era un prost chiar și mai mare decât fuseseră părinții săi. Cel puțin ei muriseră pentru lucrul nebunesc pe care-l făcuseră împreună, chiar dacă avuseseră doar câteva luni de fericire. Dacă o lăsa pe Emma să plece alături de Ian, nu avea să-i rămână nimic în afară de amintirea singurei nopți pe care și-o petrecuse ca femeie a lui și o viață întreagă de regrete.

Făcuse deja un pas, când o rază de soare se răsfrânse pe ceva aflat sus într-unul dintre cedrii din partea estică a căruței, care îi distrase atenția. El miji ochii spre copac, abia reușind

să deslușească țeava neagră strălucitoare a unui pistol care ieșea prin grămada densă de crengi.

Jamie se încruntă. Oamenii lui erau prea inteligenți ca să se cațăre într-un cedru atât de înalt. Dacă ceva nu mergea bine, ar fi fost prea ușor ca oștenii lui Hepburn să le taie calea în timp ce încercau să se retragă.

Atunci își dădu seama că era copacul greșit.

Omul greșit.

Ca prin ceața dulceagă a unui vis, el urmări țeava pistolului către țintă – nu pieptul său, ci al Emmei. Nu inima lui, ci a ei. Fără să-și dea seama de amenințare, ea înainta spre vâlcea, dezolant de singură, dezolant de expusă.

Jamie își smulse pistolul de la centura pantalonilor și o luă la goană, perfect conștient că nu avea cum să-l împuște pe asasin de la o asemenea distanță și nici nu avea cum să ajungă la ea înainte de a fi prea târziu.

Timpul părea să se întindă, de parcă era măsurat de un ceas pe care cineva uitase să îl întoarcă. Alerga cât putea de repede, dar distanța dintre el și Emma părea doar să crească, fiecare pas pe care îl făcea el o îndepărta și mai mult de atingerea lui.

– *Emma!* strigă el.

Ea se opri și se întoarse spre el, o speranță disperată strălucindu-i în ochi.

Se auzi o explozie.

Văzu cum corpul ei fu smucit. Văzu cum o expresie de șoc total îi acoperi fața ca o mască. Văzu pata roșie care începu să înflorească de-a lungul umărului rochiei ei.

Jamie văzuse exact aceeași scenă de o mie de ori în imaginația lui. Auzise explozia pistolului asurzindu-i urechile. Văzuse pata roșie apărând și răspândindu-se până când părea să șteargă toate celelalte culori din lume. Văzuse trădarea pe fața unei femei aflate în cădere.

Un vuiet de durere pură ieși din pieptul lui. De data asta timpul începu să se scurgă prea repede în vreme ce el alerga spre Emma, trăgând înnebunit spre cedrul în care atacatorul se făcuse nevăzut.

Vâlceaua explodă într-o furtună de focuri de armă.

Prin vălul roșu care îi acaparase privirea, Jamie îl văzu pe Ian încremenit lângă căruță, cu o privire plină de durere în vreme ce se uita la Emma, rămasă întinsă la pământ. Își văzu oamenii coborând din copaci, scoțând niște sunete de luptă îngrozitoare și trăgând în orice suficient de prost să se miște. Îl văzu pe căruțaș dând bice echipei sale cu o lovitură sălbatică și mânând căruța cu o viteză nebună. Îi văzu pe oamenii lui Hepburn mânându-și caii și coborând dâmbul și intrând în toiul luptei, ca să se alăture ambuscadei.

Ian își băgă mâna în haină. De data aceasta mâna lui nu scoase un bilet, ci un pistol. Scrâșnind din dinți, Jamie se întoarse și ținti spre pieptul lui Ian. Nici o forță de pe pământ nu avea să-l oprească să ajungă la Emma, nici măcar o armă în mâna celui care îi fusese cândva cel mai drag prieten.

Ochii lor se întâlniră pentru cea mai scurtă secundă, dar, înainte ca Jamie să poată trage, Ian strigă:

– Ia-o de aici, la naiba!

Ian se întoarse și fugi spre cedrul în care asasinul dispăruse, alergând îndoit de spate ca să încerce să evite gloanțele care vâjâiau în jurul lui.

Din acel moment, Jamie avu ochi doar pentru Emma.

Dacă era încă în viață, știa că nu avea mai mult decât o speranță să o țină așa. Își întrerupse alergarea doar atât cât să o ia în brațe, de parcă ar fi fost un copil, apoi o luă la goană până la cea mai apropiată stâncă.

Prăbușindu-se în genunchi în spatele stâncii, Jamie o legănă ușor pe Emma în poala lui. Ea se uită în sus la el, ochii ei frumoși inundați de durere și de uluială.

– E în regulă, fătucă, spuse el răgușit, încercând cu disperare să oprească cu mâna liberă fluxul de sânge care se revărsa din umărul ei. Pistruii îi ieșeau puternic în evidență pe obrajii palizi. El își lipi fruntea de a ei, care era rece și umedă, îndemnând-o să își concentreze privirea și să se uite la el. Să îl vadă cu adevărat. Ești a mea acum. N-am să te mai las să pleci.

– E prea târziu, şopti ea, o viaţă întreagă de gingăşie şi de regret strălucindu-i în ochi în timp ce se luptă să-şi ridice mâna către faţa lui. Deja ai făcut-o.

Apoi îşi închise ochii şi îşi desfăcu larg palmele, devenind la fel de moale ca petalele unei flori veştejite pe obrazul lui.

Capitolul 25

Pentru tot restul acelei zile care părea să nu se mai sfârşească, Jamie călări mai repede decât o făcuse oricând altcândva, prin lumina tot mai slabă a soarelui, prin ceaţa în creştere a amurgului, printr-o ploaie rece şi grozavă care îi adânci disperarea şi, în cele din urmă, printr-o noapte mai profundă şi mai întunecată ca orice altă noapte pe care o văzuse vreodată.

De îndată ce oamenii lui Hepburn înţeleseseră că erau în inferioritate, atât ca armament, cât şi ca efectiv, îşi mânaseră caii să facă iute cale întoarsă şi se retraseseră grăbiţi. Jamie nu avusese ce altceva să facă decât să se încreadă că Bon avea să încheie socotelile în locul lui. Nu-şi mai abandonase oamenii niciodată, dar nu-şi putea permite să-i aştepte. Nu în condiţiile în care fiecare minut pierdut putea însemna un alt minut pierdut din viaţa Emmei.

El nici măcar nu îşi putuse permite să rămână locului suficient de mult încât să lămurească lucrurile în ceea ce-l privea pe Ian. Avusese timp doar să strige nişte instrucţiuni rapide, cerând ca, în cazul în care Ian era capturat, să nu i se facă nimic şi să fie dus direct la fortăreaţa bunicului său, pentru a fi interogat.

Când Jamie ajunse într-un final la fortăreaţa cu pricina, era trecut bine de miezul nopţii, şi bandajul improvizat al Emmei era deja îmbibat cu un amestec de sânge şi de ploaie. Când descălecă, luând-o în braţe şi trăgând gluga mantiei peste capul ei pentru a o proteja pe cât posibil de ploaia torenţială, era la fel de nemişcată şi de moale ca un cadavru. Respiraţia ei pe gâtul lui

se simţea mult mai imaterială decât o himeră plutind peste ţinuturile mlăştinoase într-o noapte fără lună.

În timp ce înaintă greoi prin noroi, rafalele de vânt îi aruncau ploaia în faţă, orbindu-l. Se împiedică şi fu cât pe ce să cadă înainte de a ajunge în turnul principal antic cocoţat pe creasta dealului abrupt.

Structura din pământ şi lemn servise deopotrivă drept casă şi fortăreaţă pentru clanul Sinclair încă de când fuseseră alungaţi din propriul lor castel, cu mai mult de cinci secole în urmă. Ghereta portarului şi cele mai multe dintre clădirile anexe arseseră cu mult timp în urmă, lăsând doar turnul central în picioare pentru a face faţă forţelor naturii. Chiar şi acesta începea să se năruie pe alocuri, fiind imposibil de prezis exact câte anotimpuri avea să mai reziste.

Legănând la pieptul lui greutatea lipsită de viaţă care devenise Emma, Jamie bătu cu pumnul în uşa cioplită brut.

– Deschide naibii uşa asta odată!

Bătăile lui în uşă şi strigătul disperat nu primiră nici un răspuns. El şi bunicul său nu se despărţiseră în relaţiile cele mai bune ultima dată când îşi vorbiseră, dar bunicul lui nu îi întorsese niciodată spatele într-un moment de nevoie. Continuă să bată cu pumnul în uşă şi să strige până când degetele i se înroşiră şi gâtul începu să-l usture.

Disperarea lui făcu loc furiei. Nu avea de gând să rămână acolo, în ploaie, în timp ce Emma îşi dădea duhul în braţele lui. Îşi luă avânt şi se pregăti să dea o lovitură tare cu piciorul în uşă, când aceasta începu să se deschidă în interior cu un scârţâit ruginit. Crăpătura întunecată dintre ramă şi uşă se mări încet şi lăsă să se ivească un chip la fel de familiar ca al lui.

Jamie aruncă o privire încruntată spre bunicul său, cu o expresie deopotrivă feroce şi rugătoare.

– La o parte, bătrâne! Nepotul tău a venit acasă.

Ultimul lucru de care Emma îşi amintea după ce vâlceaua explodase într-un nor aprins de durere era căderea ei. Căderea

ei atât de dură și de rapidă, că nici măcar brațele lui Jamie nu o putuseră prinde.

Apoi, totul devenise la fel de întunecat precum cea mai neagră noapte. Dar chiar și în orele și zilele tulburi care urmaseră, Jamie fusese la căpătâiul ei – mâinile lui mari și bătătorite o așezau într-o poziție relaxantă cu o sensibilitate care părea imposibilă pentru ele; accentul lui aspru o convingea să deschidă gura mai mult ca să o poată hrăni cu o supă cu gust amar; buzele lui reci îi ștergeau fruntea când era încinsă de febră; brațele lui calde o înveleau atunci când era cuprinsă de frisoane; își pleca ușor capul în timp ce îi apuca mâna moale și se ruga lui Dumnezeu să o lase să trăiască.

Așa că nu fu de mirare că prezența lui fu cel dintâi lucru pe care îl simți când primele sclipiri de lumină începură să străpungă ceața de pe ochii ei. Își deschise încet ochii, așteptând să nu i se mai învârtă capul și să își poată concentra din nou privirea asupra unui singur lucru. Când reuși într-un final, se pomeni uitându-se în ochii blânzi ai unui animal enorm și vărgat care stătea în fața unui foc care trosnea pe o vatră de piatră brută.

– Ce caută poneiul ăsta aici? întrebă ea, surprinsă când își auzi vocea sunând răgușit.

– Nu-i un ponei, fătucă. E un câine.

Ea se uită încruntată la creatura grandioasă.

– Domnule, nu are cum să fie un câine.

– Ba da, este. E un ogar scoțian, folosit pentru vânatul cerbilor.

Când animalul își încrucișă membrele lungi și se întinse cât era de mare, Emma se încruntă și mai tare.

– Sunteți sigur că nu e chiar un cerb?

Își întoarse cu prudență capul, tresărind când simți un junghi persistent provocat de înțepeneală și se trezi în față cu o pereche de ochi verzi glaciali împrejmuiți de gene groase argintii. Fu străbătută de un val de șoc. Bărbatul pe care îl contrazisese nu era Jamie, ci Jamie așa cum ar arăta peste patruzeci de ani.

Poate că părul lui des era alb ca zăpada și fața lui aspră ca suprafața unui munte, dar timpul nu îi furase acestui om vigoarea,

așa cum făcuse cu Hepburn. Încă mai avea umerii impresionanți și vitalitatea dură a unui bărbat mult mai tânăr. Purta un kilt de tartan verde cu negru și o cămașă șifonată, cu falduri de dantelă la gât și la manșete care îl făceau să arate de parcă ar fi fost decupat dintr-un portret făcut de Gainsborough sau de Reynolds în secolul trecut.

Dându-și seama că nu era posibil să fi dormit *chiar* atât de mult, ea șopti:

– Dumneata trebuie să fii bunicul lui Jamie. Se uită în sus la el, neputând să-și ia privirea de la ochii aceia atât de familiari. Tot ce ținea de bărbatul acela era impresionant, inclusiv scaunul de lemn pe care și-l trăsese lângă patul ei. Încă prea ametită ca să-și cântărească spusele ei, îi scăpă porumbelul: Credeam că ești pe moarte.

Ramsey Sinclair se aplecă în față, ochii strălucindu-i de parcă era pe cale să-i încredințeze un secret delicios.

– Ei bine, în ultimele zile, și eu am crezut că ești pe moarte.

– Mai țineți limba-n frâu, se auzi o voce. M-am spetit prea mult să o țin pe fătucă în viață ca să-ți permit să o sperii tu de moarte.

Emma nu se putu abține să nu se întoarcă pe pernă când o femeie care părea destul de bătrână să-i fie bunică lui Hepburn se apropie greoi de partea opusă a patului, cocoașa rotundă din spatele ei forțând-o să se aplece aproape dublu. Fire ațoase de păr de culoarea argintului oxidat îi atârnau în jurul obrajilor atât de trași, că păreau scobiți. În timp ce femeia se apropie de pat, Emma constată că acea grimasă care scotea la iveală o gură fără dinți voise de fapt să fie un zâmbet.

– Gata, gata, dragă, îngână femeia, mângâindu-i mâna Emmei. Nu-l lăsa pe pungașul ăsta bătrân să te sperie. Tot ce a fost mai rău a trecut. De acum, o să fii bine.

– Mags are dreptate în privința asta, spuse sec bunicul lui Jamie. Dacă ai o constituție destul de puternică să supraviețuiești duhorii respingătoare a cataplasmelor ei, atunci cu siguranță nu o să te omoare pe tine un glonț.

Femeia trebuia să fie Mags despre care pomenise Jamie, înțelese Emma oarecum șocată. Femeia care fusese cândva dădaca mamei sale.

Bătrâna doamnă mișcă un deget osos în direcția lui Sinclair.

– Dacă nu ar fi fost cataplasmele mele cu miros respingător, Ramsey Sinclair, ai fi putrezit în propriul mormânt de mult timp. Îi aruncă Emmei o privire plină de o bucurie malițioasă. Vreme de ani întregi, de-abia mai putea părăsi fortăreața fără să fie împușcat sau fără să se răstoarne de pe cal. Din fericire pentru el, gâtul acela al lui a fost prea încăpățânat ca să se frângă.

Sinclair scoase un sunet care semăna suspect de mult cu un protest vehement.

– N-a fost niciodată mai încăpățânat ca al tău, femeie.

Pe măsură ce continuau să facă schimb de insulte usturătoare, privirea fascinată a Emmei trecea de la unul la altul. Nu se comportau ca stăpân și servitor, ci păreau să se ciorovăiască precum niște bătrâni căsătoriți.

– La naiba, bătrâne! exclamă Jamie din ușă. De ce nu m-ai anunțat că s-a trezit?

Când Jamie se îndreptă cu pași mari spre pat, Emma ignoră agitația lui Mags și se chinui să se ridice sprijinindu-se pe pernă. Vederea lui îi oferi un fior proaspăt. Avea ochii afundați în orbite și barba nerasă, iar chipul lui frumos era încercănat.

Bunicul său se lăsă pe spate în scaun, fluturând din mână a nepăsare la îngrijorarea lui Jamie.

– Pfoa! Doar nu era să te trezesc din primul pui de somn din ultimele patru zile. Nu socoți că te poți încrede în mine să fac pe dădaca pentru câteva ore? Dumnezeu știe că am făcut-o destul de des pentru tine când bâzâiai din cauza colicilor sau când înfulecai prea multe mere verzi.

Mags se retrase de lângă pat, făcându-i loc lui Jamie să îngenuncheze lângă ea. Își întrepătrunse degetele cu ale Emmei, privirea lui feroce căutându-i chipul de parcă ar fi vrut să se asigure că era cu adevărat trează, cu adevărat în viață.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– A fost o ambuscadă, spuse el, strângându-i ușor mâna.

– Și oamenii tăi? întrebă ea. A fost vreunul dintre ei rănit?

Clătină din cap cu îndârjire.

– De îndată ce oamenii lui Hepburn și-au dat seama că erau depășiți numeric, s-au risipit ca niște șobolani. Tu ai fost singura rănită.

– Eu?

– Da. Hepburn a trimis un asasin. Nenorocitul trebuie să se fi ascuns în copac chiar înainte de sosirea oamenilor mei. Când își întinse mâna să atingă marginea bandajului curat care îi ieșea din decolteul cămășii de noapte, el reuși să scoată un zâmbet încordat. Slavă Domnului că nu ți-a afectat nici un organ. Glonțul ți-a trecut chiar prin umăr. Ai pierdut mult sânge și ai făcut o infecție, dar Mags a reușit să te scape de ea cu cataplasmele ei. Încă un pic de odihnă și vei fi ca nouă.

Emma își atinse cu două degete fruntea, străduindu-se să-și amintească momentele dinainte ca întreaga lume să se cufunde în întuneric.

Își aminti că se îndepărta de Jamie pe o pajiște însorită, știind că nu avea să-l mai vadă niciodată. Își aminti de păsările care cântau în timp ce își simțea inima sfâșiată.

– Te-am auzit strigându-mă, șopti ea. Dacă nu m-aș fi întors... Își ridică încet privirea către fața lui sumbră, citind adevărul în ochii lui.

Dacă nu s-ar fi întors spre el exact în momentul în care trăsese asasinul, glonțul i-ar fi trecut direct prin inimă.

– Nu știu ce a fost în capul tău când ai adus o fetișcană așa firavă aici, spuse vesel bătrânul Sinclair. Nu arată suficient de zdravănă nici să supraviețuiască unei primăveri în Ținuturile Înalte, cu atât mai puțin unei ierni. Privirea lui care-i trăda subaprecierea căzu pe șoldurile Emmei, pe sub cuvertura de blană. Nici nu-ți va umple casa de puiet, pun rămășag, dacă nu o vei îngrășa mai înainte cu ceva sângerete și *haggis*.

Emma rămase fără răsuflare, indignată că fusese evaluată și găsită necorespunzătoare, precum o scroafă la târgul din sat.

– Acum înțelegi de ce n-am mai vorbit cu el de două luni? întrebă tărăgănat Jamie. Având în vedere farmecul lui irezistibil, poate te surprinde să afli că am avut o mică ceartă.

Sinclair se uită urât la nepotul său.

– Nu-l băga în seamă, fătucă. Ăsta e doar modul său de a spune că eu am avut dreptate şi el a greşit. Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată pe acest munte de la bun început. Ar fi putut scăpa de umbra lui pentru totdeauna.

– Aşa cum ai făcut tu? îndrăzni Jamie, cu ironia sa inconfundabilă. Eliberându-i mâna Emmei, el se ridică. Acest munte este casa mea, la fel cum i-a fost casă fiecărui Sinclair care m-a precedat. Nu îl voi abandona. Nici nu mă voi lăsa îndepărtat de unii ca Hepburn. Sau de tine.

Bunicul său îşi ridică vocea, înroşindu-se tot mai mult cu fiece minut.

– Dacă m-ai fi ascultat şi l-ai fi lăsat în pace pe Hepburn, fătuca asta nu ar sta întinsă acolo, în patul acela, cu umărul ei drăguţ sfâşiat.

O furie autentică apăru în ochii lui Jamie, dar nu avea nici un argument în faţa adevărului din cuvintele bătrânului.

– Dacă ai fi vrut să-l las pe Hepburn în pace, nu ar fi trebuit să-mi spui că el a fost cel care mi-a măcelărit părinţii.

– Ei bine, acum sunt mai în vârstă. Şi mai înţelept. Am învăţat că nu câştigi nimic dacă te lupţi cu fantomele. Morţii cu morţii, viii cu viii, asta-i părerea mea, altfel nu mai ai pace-n astă lume. Bunicul său dădu să se ridice, dar se săltă doar pe jumătate şi se văzu nevoit să se lase la loc pe scaun. Chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea, apucă braţele largi din lemn, atât vigoarea, cât şi culoarea părăsindu-l.

– Terminaţi odată! îi certă Mags, trecând lângă bătrân cu mai multă grabă decât ar fi fost de imaginat în situaţia ei. Dacă nu te gândeşti la propria sănătate, bătrâne prostănac, atunci gândeşte-te la a fetişcanei ăsteia plăpânde. Ultimul lucru de care are nevoie acum este să asculte cum săriţi unul la gâtul celuilalt de parcă aţi fi o pereche de ogari ţâfnoşi.

– E în regulă, Mags, spune Emma. Bănuiesc că latră mai rău decât muşcă. Sau cel puţin aşa sper.

Îndepărtându-i mâna bătrânei de pe braţul lui, Ramsey Sinclair făcu o a doua încercare de a-şi recăpăta demnitatea şi a se ridica. De data aceasta, îi reuşi.

Îşi confruntă nepotul peste patul Emmei, ţinându-şi umerii mândri într-un gest dureros de familiar pentru ea.

– Eşti la fel de rebel şi de încăpăţânat ca mama ta. Eu doar încerc să te opresc să îi împărtăşeşti soarta.

Cu acel ultim tir în ceea ce părea a fi o luptă de lungă durată între două firi puternice, se întoarse şi ieşi greoi din cameră, cu Mags târându-se în urma lui. După o clipă, ogarul enorm se ridică fără un sunet şi îi urmă tiptil.

Jamie se holbă la uşă pentru un moment îndelungat, cu ochii încă plini de furie.

– Nu a încetat niciodată să creadă că e un moşier al unui clan influent şi cârmuitor al unui regat măreţ, dar uită că singurii lui supuşi sunt o bătrână uşor ţăcănită şi un ogar devotat.

– E vorba despre inima lui, nu-i aşa? întrebă Emma încet, căci avusese cândva o mătuşă care suferise de o boală similară, care-i fusese în cele din urmă fatală.

– Da. O ascunde bine, dar atacurile bolii sunt tot mai severe şi mai frecvente. Nici nu aş fi ştiut cât de frecvente dacă nu m-ar fi tras Mags deoparte şi mi-ar fi spus, ultima dată când am fost acasă.

– Şi atunci ţi-ai dat seama că rămâi fără timp să dovedeşti că Hepburn ţi-a ucis părinţii. Ai decis că cel mai rapid mod de a obţine asta ar fi să-i furi mireasa.

Jamie se uită în jos la ea, o mare de regret revărsându-se în ochii lui.

– Bunicul meu a avut dreptate în legătură cu un singur lucru. Am vrut doar să o fur... nu să sfârşească împuşcată.

Emma îşi întinse mâna spre el, dar el se îndrepta deja spre singura fereastră din cameră – un pătrat mare de sticlă care ocupa o bună parte dintr-un perete.

În timp ce el privea spre cerul întunecat, ea se ridică cu grijă în poziţie şezândă, în sfârşit îndeajuns de însufleţită cât să observe împrejurimile.

Era ca şi cum ar fi dat peste singura locuinţă din Scoţia construită din lemn în loc de piatră. Cu fereastra atrăgând ochiul din orice unghi, camera mare, octogonală, nu arăta atât de mult

cu un dormitor, ci mai degrabă cu un cuib de vultur. Totul în cameră – de la patul masiv sculptat manual, cu cuibul moale de cuverturi din blană, până la vatra adâncă cu pietrele ei neşlefuite şi căpriorii de stejar de deasupra capului Emmei – era supradimensionat, de parcă ar fi fost menit pentru o rasă de giganţi galici.

În ciuda potenţialului său de grandoare, un aer de neglijare plana deasupra turnului. Pânze de păianjen se întindeau peste căpriori în voaluri fantomatice, şi câinelui îi fusese permis să lase o groază de oase pe jumătate roase în jurul vetrei presărate cu cenuşă. Nu era vizibil nici măcar un indiciu de confort feminin. Nici o pernă în afară de cea de sub capul ei, nici lumânări de ceară graţioase în sfeşnice de argint, nici o masă de toaletă plină cu perii şi sticle de parfum, nu tablouri florale sau portrete de familie care să decoreze pereţii neşlefuiţi. Era uşor de înţeles modul în care un astfel de mediu dăduse naştere unui om atât de viril şi de robust precum Jamie.

– I-ai spus bunicului tău că ai dovada că Hepburn ţi-a ucis părinţii? îl întrebă ea.

El vorbi fără să se întoarcă:

– Nu e nimic de spus. Hepburn nu a trimis răscumpărarea. Totul a fost în zadar.

Emma clătină din cap, întrebându-se dacă pierderea de sânge nu îi afectase cumva minţile.

– Nu înţeleg. Te-am văzut vorbind cu Ian. L-am văzut înmânându-ţi ceva.

– Păi, Hepburn a oferit, într-adevăr, *o* răscumpărare, dar nu a trimis colierul. Mi-a refuzat singurul lucru pe care mi-l doream – adevărul. Revenind lângă pat, scoase o bucată de hârtie împăturită din cămaşă şi i-o înmână. Mi-a trimis asta în loc.

Emma despături hârtia. Arăta de parcă fusese mototolită şi întinsă de mai multe ori.

– „Ce vrei tu nu stă în puterea mea să îţi ofer", citi ea cu voce tare, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor.

– Ar fi trebuit să ştiu că nenorocitul ăla e prea viclean ca să renunţe la dovezile care i-ar dovedi implicarea în uciderea propriului său fiu.

– Poate că nu a vrut să-şi petreacă restul vieţii – oricât de puţin timp i-a mai rămas – uitându-se peste umăr, aşteptând să vii după el.

– Oricum, va trebui să facă asta acum, declară Jamie încruntat, o licărire însetată de sânge zărindu-se în ochii lui.

Ea clătină din cap.

– Nimic din toate astea nu are nici o logică. De ce ţi-ar refuza colierul, dar să îţi trimită tot acel aur?

– Aurul a avut o singură menire: să-mi distragă atenţia. Nu a avut nici cea mai mică intenţie să se despartă de el. Căruţaşul a luat-o la goană în momentul în care ai fost împuşcată.

Cuvintele lui îi accentuară atât nedumerirea, cât şi zvâcnirea surdă de la nivelul umărului.

– Pot să înţeleg de ce şi-ar dori contele să te omoare, mai ales acum, că ştie că tu crezi că ţi-a ucis părinţii. Dar ce naiba ar avea de câştigat dacă m-ar ucide pe mine?

Jamie se aplecă şi-şi trecu buzele peste fruntea ei, maxilarul lui încleştat trimiţându-i un fior de anticipaţie de-a lungul coloanei vertebrale.

– Acum, că ştim sigur că nenorocitul ăla nu a reuşit, exact asta am de gând să aflu.

Spre deosebire de castelul Hepburn, fortăreaţa Sinclair nu avea lanţuri ruginite lucrate cu grijă care să zdrăngăne pe zidurile de piatră rece, nici vreun pasaj secret care să şerpuiască pe sub pământ. Dar dispunea de o cămăruţă – mai degrabă un beci – care fusese iniţial săpată în peretele muntelui, sub turn, pentru a servi ca pivniţă pentru rădăcinoase. Era simplă şi practică... fiindu-ţi imposibil să evadezi de acolo.

Pietre mici se împrăştiară sub tocurile cizmelor lui Jamie când îşi croi drum în jos pe panta abruptă. Nu băgă în seamă soarele de primăvară ce-i încălzea umerii sau norii pufoşi care planau pe albastrul clar al cerului.

Bon îl aştepta în faţa uşii de lemn care fusese poziţionată direct în peretele muntelui. Nici urmă de sclipirea neastâmpărată din ochii vărului său, care arătau acum la fel de reci şi de negri precum cel mai adânc lac în timpul iernii.

– Domnişoara Marlowe? întrebă el, temându-se în mod vizibil de ce era mai rău.

– S-a trezit, răspunse Jamie, spunându-i tot ce avea nevoie să ştie.

Bon oftă de uşurare, apoi încuviinţă din cap şi descuie uşa, deschizând-o fără să rostească nici un cuvânt. Jamie se aplecă sub rama ei cioplită neuniform. O singură torţă lumina beciul întunecat. După ce Bon închise uşa în spatele lui, blocând lumina soarelui, avu nevoie de un minut ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul.

Un bărbat stătea cu spatele la peretele opus şi cu unul dintre picioarele lui lungi strâns la piept. Nu mai purta redingota elegantă de culoarea dudei, vesta de mătase era şifonată, iar cămaşa de pânză scumpă era ruptă în dreptul umărului. Braţul său stâng era prins într-un lanţ improvizat murdar, şi o vânătaie urâtă îi întuneca unul din pometii lui aristocratici. Părul închis la culoare îi atârna pe faţă în şuviţe linse şi murdare.

Deşi era în mod clar istovit, Ian reuşi să se ridice ca să-l confrunte pe Jamie.

– Mă întrebam când ai de gând să-ţi faci apariţia. Ai venit să termini treaba pe care au început-o oamenii tăi?

– Poate. Dar nu înainte de-a obţine nişte răspunsuri.

– Şi eu aş vrea nişte răspunsuri, dacă mi-e permis. Mă tem că oamenii tăi nu au fost tocmai sociabili. A supravieţuit domnişoara Marlowe?

– Dacă nu ar fi supravieţuit, nu am mai fi avut această conversaţie. Jamie se dădu mai aproape de vechiul său prieten, străduindu-se să-şi ţină cumpătul. Acum e rândul meu. De ce ea? De ce ar încerca unchiul tău să ucidă o femeie inocentă?

– După ce a fost în mâinile tale pentru atât de mult timp, mă îndoiesc că mai e inocentă.

Pufăitul sarcastic al lui Ian fu întrerupt odată cu răsuflarea lui când Jamie reduse distanţa dintre ei în doi paşi, îl apucă de gât şi-l izbi de perete. Ian îi apucă braţul cu mâna care nu era prinsă în lanţ. Jamie îl învăţase pe Ian cum să lupte ca lumea şi cum să lupte murdar, dar atunci când venea vorba despre forţa brută, Jamie avea întotdeauna un avantaj.

– Acum, hai să mai încercăm o dată, da? spuse Jamie, încleştându-şi dinţii într-un rânjet sălbatic. Îşi relaxă strânsoarea doar suficient cât să-i permită lui Ian să vorbească. De ce a încercat unchiul ăla mizerabil al tău să o ucidă pe domnişoara Marlowe?

Ian se uită urât la el, ochii lui negri mocnind de dispreţ.

– Trupa ta de asasini m-a capturat înainte să-l pot găsi pe cel care a tras în ea. Cum de ai certitudinea că a fost unul dintre oamenii unchiului meu? Poate că unul dintre oamenii tăi a apăsat greşit pe pistol şi a împuşcat-o din greşeală.

Jamie îşi strânse din nou pumnul.

– Răspuns greşit. Am văzut ţeava pistolului într-unul dintre cedri înainte de a fi împuşcată. Cineva ştia unde urma să ne întâlnim. Cineva care a sosit cu o noapte în urmă şi s-a ascuns înainte ca oricine altcineva să-l zărească.

Ian se încruntă, masca lui de sfidare dispărându-i pentru un minut, lăsând să i se vadă nedumerirea.

– Dockett, icni el, toată forţa părăsindu-l.

Jamie îl eliberă, şi Ian se sprijini de perete.

– Cine naiba este Dockett?

– Silas Dockett. Paznicul de vânătoare al unchiului meu.

Jamie îşi încrucişă braţele pe piept, nereuşind să îşi reţină un rânjet batjocoritor. Singurul lucru pe care nu reuşise să i-l ierte prietenului său fusese faptul că Ian se dovedise atât de dispus să creadă minciunile unchiului său. Să-l condamne pe Jamie pentru uciderea unui om cu sânge-rece fără a-i da măcar o şansă să explice circumstanţele.

– Unul pe care nu am avut plăcerea să-l ucid încă, din câte îmi dau seama.

– Mare păcat, recunoscu Ian, îndreptându-se şi netezindu-şi vesta şifonată. Dockett este chiar mai nemilos decât anteriorul.

Sigur el a fost. Unchiul meu a insistat să discute cu el între patru ochi după ce băiatul i-a adus cererea ta de răscumpărare. Pesemne că atunci i-a dat brutei ăleia ordinele. Pentru o clipă, Ian păru mai mult prietenul pe care Jamie îl cunoscuse cândva decât străinul înverşunat care devenise – prietenul cu care îşi petrecuse ore nesfârşite să înveţe cum să vorbească în mod corespunzător ca să-i poată dezarma pe bătăuşii de la St. Andrews cu vorbe, şi nu cu pumni. Unchiul meu a trebuit să mă trimită la întâlnire, înţelegi, ca să crezi că este sincer. Dar nu a îndrăznit să-mi spună ce urmărea, pentru că ştia că nu aş fi fost niciodată de acord cu aşa ceva.

Jamie clătină din cap uimit din nou de îndrăzneala contelui.

– Deci ne-a trădat pe amândoi. Sigur şi-a dat seama că exista riscul ca tu să fii capturat sau chiar ucis de îndată ce Emmaline era împuşcată. Dar nimic din toate astea nu explică de ce a vrut ca ea să moară.

Vechiul lui prieten dispăru în trecut când o expresie batjocoritoare mult prea familiară îi curbă buzele lui Ian.

– Pfoa, nu-i pasă nici negru cât unghie de domnişoara Marlowe. Femeiuşca aia nu înseamnă nimic pentru el.

Timpul se dădu înapoi, şi Jamie era iar în picioare pe acea pajişte însorită, privind-o pe Emma întorcându-se spre el după ce o strigase – părul îi flutura în vânt, ochii ei albaştri străluceau cu o speranţă care era pe cale să dispară pentru totdeauna. De data aceasta, când îşi strânse mâna în jurul gâtului lui Ian, dovedi că nu îi ardea de glume.

Prin răcnetul din urechile lui, el îi auzi vocea Emmei apropiindu-se ca un ecou dintr-un loc îndepărtat.

– Jamie, nu o face!

Capitolul 26

Jamie aruncă o privire uimită peste umăr şi o găsi pe Emma stând în uşa celulei improvizate, lângă Bon, privindu-l cu ochi

mari. Lumina soarelui forma o aureolă în jurul buclelor ei ciufulite şi pătrundea prin faldurile cămăşii de noapte albe, făcând-o să arate ca un înger.

Sau ca o fantomă.

Se clătină pe picioare, făcându-l să-l elibereze pe Ian ca să se grăbească să o prindă înainte să cadă.

– Ce a fost în capul tău de te-ai dat jos din pat? Vrei să-l scuteşti pe Hepburn de efortul de a te ucide el însuşi?

Încercă să o ridice în braţe, dar ea rezistă, agăţându-se de braţul lui, dar stând pe propriile-i picioare. Faţa ei era aproape la fel de albă precum cămaşa lui de noapte, dar maxilarul ei delicat nu putea fi mai ferm de atât.

– Nu mi-a plăcut ce am văzut în ochii tăi, aşa că te-am urmărit. Nu am vrut să omori pe cineva în numele meu.

Jamie îşi mută privirea către Bon.

– Şi cum te-a forţat să deschizi uşa? Ţi-a furat pistolul şi te-a ameninţat cu el?

– M-a rugat, spuse Bon ridicând din umeri sfios.

Ian tuşi intenţionat, amintindu-le tuturor de prezenţa lui. Era încă rezemat de perete, masându-şi gâtul.

– Bună ziua, domnişoară Marlowe, spuse el cu o curtoazie condamnabilă. Nu e nevoie să vă bateţi capul drăguţ pentru mine. Pot să vă asigur că prefer aceste condiţii decât să fiu închis într-un castel cu unchiul meu şi cu fermecătoarea dumitale familie.

Emma se agăţă de antebraţul lui Jamie, aprinzându-se la faţă.

– Cum o duc ai mei? Mama şi surorile mele s-au îmbolnăvit de grija mea? Tatăl meu este – ezită pentru un moment sugestiv – destul de bine?

Jamie îşi miji ochii la Ian, avertizându-l că s-ar putea să nu fie în interesul lui să o îngrijoreze şi mai mult.

– Mama şi surorile dumitale se poartă cu un curaj admirabil şi vă pot asigura că tatăl dumitale are o... sănătate robustă. Cum Emma nu păru deloc convinsă de cuvintele sale, el adăugă repede: Înainte ca acest apărător înflăcărat al dumitale, aici de faţă, să încerce să mă sufoce cu mâinile goale pentru a doua oară în această

zi interminabilă, eram gata să-i explic că nu pe dumneata te vrea moartă unchiul meu. Ci pe el.

– Atunci de ce nu i-a ordonat paznicului de vânătoare să mă împuște pe mine? întrebă Jamie.

Ian râse cu amărăciune.

– Pentru că unchiul meu este, mai presus de toate, un gentleman. N-ar visa niciodată să-și întineze mâinile lui imaculate cu sânge de Sinclair. Cu atât mai puțin cu sângele propriului său nepot bastard.

Jamie se încruntă, ajuns cam la limita răbdării.

Ian se îndreptă, de parcă ar fi ținut să fie în picioare pentru această luptă.

– Când ai răpit-o pe domnișoara Marlow, unchiul mi-a spus că soldații britanici nu s-ar implica niciodată în vreo răpire stupidă a unei mirese în Ținuturile Înalte, dar că o vor face de îndată ce ne vom omorî între noi și vor rămâne ei să strângă după ce noi plecăm pe lumea cealaltă. Dacă însă era ucis chiar unul de-al lor...

Respirația lui Jamie îi îngheță în gât.

– Deci el cere ca Emma să fie împușcată...

– Și susține că tu ai fost cel care a făcut-o, în încercarea de a-l trage pe sfoară, după ce ți-a înmânat răscumpărarea. Poate că soldații britanici nu au nici o tragere de inimă să se implice în treburile noastre, dar nici măcar ei nu ar putea să ignore pur și simplu uciderea fără milă a unei tinere englezoaice nevinovate.

– Așa că ei ar fi obligați să vină după mine și oamenii mei...

– Și să vă spânzure pe toți, termină Emma pentru amândoi. Iar Hepburn ar ieși basma curată.

De data aceasta, atunci când genunchii o trădară, îi permise lui Jamie să o ridice în brațe. Își înfășură brațele în jurul gâtului său și își odihni capul de pieptul lui, de parcă mărturisirea lui Ian ar fi scurs-o și de ultima fărâmă de forță.

– Juri că nu știai nimic despre planul unchiului tău? Privirea pe care Jamie i-o aruncă lui Ian peste capul Emmei nu lăsă nici o îndoială că însăși viața lui Ian era în joc și că tot ce conta era dacă răspunsul lui îl convingea sau nu pe Jamie.

– Dacă aș fi știut, crezi că aș mai fi stat acolo, în câmp deschis, atunci când a început să se tragă? De data aceasta, zâmbetul lui Ian nu trădă nici o urmă de ranchiună, doar un ecou dulce-amar al unor vremuri demult apuse. Măcar asta să fi învățat de la tine, nu-i așa?

Jamie îi cântări cuvintele pentru o clipă, apoi încuviință din cap și se întoarse ca să plece, hotărât să o ducă pe Emma înapoi în siguranța patului, înainte să leșine.

– Deci, ce se întâmplă cu mine? îi strigă Ian. Ai de gând să mă lași pur și simplu să putrezesc aici sau vrei să-mi dai șansa de-a te ajuta să-l răpui pe ticălosul mizerabil care este unchiul meu?

Când Jamie o scoase pe Emma din încăpere fără să rostească vreun cuvânt, Bon trase ușa în spatele lor, lăsându-l pe Ian singur în întuneric.

Emma se trezi în acea noapte cu senzația delicioasă că cineva îi mângâia ușor părul.

– Oh, Jamie, murmură ea, cuibărindu-se mai adânc în perna de puf.

Dacă era un vis, nu voia să se sfârșească. Voia să se agațe de el suficient de mult ca Jamie să-și treacă tandru buzele peste ale ei, să le convingă să se deschidă ca să o face să guste puțin din savoarea tentantă a tuturor plăcerile pe care erau pe cale să le împărtășească.

– Vise plăcute, fătuca mea scumpă, îi șopti cineva în ureche. Emma deschise ochii brusc. Nu chipul frumos al lui Jamie plutea deasupra ei, ci o față oacheșă și uscativă cu o tăietură ridată în loc de gură, care afișa un zâmbet larg ce nu dezvăluia nici un dinte.

Emma se sperie și scoase un țipăt, înțelegând prea târziu că era doar Mags. Dădaca se retrase și se ghemui în colț. Își ridică mâinile zbârcite ca să-și ascundă fața și începu să bocească pe înfundate.

Emma se ridică în capul oaselor, protejându-și umărul rănit. Scaunul de lângă pat era gol. După ce Emma îi promisese lui Jamie că avea să-i asculte ordinul de a rămâne în pat, el se retrăsese

în patul lui, ca să profite de o noapte întreagă de somn, prima de când ea fusese împuşcată.

Înainte să plece, fixase obloanele grele peste fereastră, ca să împiedice să intre aer rece peste noapte. Focul din vatră era pe terminate, dar câteva raze argintii ale lunii pătrundeau printre şipcile de lemn ale obloanelor. Emma de-abia o putea zări pe Mags balansându-se înainte şi înapoi în colţ, ca un copil speriat. Teama ei că Hepburn trimisese un alt asasin să termine repede ce începuse el se transformă în amărăciune.

– Îmi pare foarte rău, Mags. N-am vrut să te sperii, spuse ea încet, de parcă trezindu-se aşa şi văzând-o pe femeie aplecată peste patul ei precum un vultur nu îi luase o jumătate de an din viaţă.

Auzind vocea Emmei, femeia se opri brusc din bocet şi îşi înalţă capul. Ezită pentru o clipă, apoi se ridică şi se târî înapoi spre pat. Nu mai avea nimic din femeia în vârstă tare în gură care se certase cu Sinclair peste patul Emmei mai devreme în acea zi.

Femeia se cocoţă pe marginea patului şi ridică o mână noduroasă să mângâie buclele ciufulite ale Emmei.

– Atât de frumoasă, îngână femeia. Scumpa mea fetiţă. Dulcea mea Lianna.

Emma simţi un fior pe şira spinării. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Jamie – „săraca Mags a fost aproape înnebunită de durere o vreme după ce i-au găsit".

Probabil că femeia încă era înnebunită de durere. Sau poate că sosirea Emmei îi trezise pur şi simplu amintiri vechi, dintre care unele ar fi fost mai bine să rămână îngropate. Din câte ştia ea, aceasta putea fi chiar camera în care dormise cândva copila de care Mags avusese grijă.

– Sunt Emma, Mags, spuse ea cu blândeţe, având grijă să nu facă mişcări bruşte. Nu Lianna. Lianna nu mai locuieşte aici.

Femeia continuă să îngâne cântecul ei straniu, de parcă Emma nu scosese un cuvânt.

– Ai fost întotdeauna o fată atât de bună. O fiică minunată. Nu ai ştiut ce înseamnă cuvântul rebel. Ai avut întotdeauna maniere impecabile şi ai făcut ce ţi-a spus tatăl tău să faci.

Fiorul Emmei se accentuă când îşi dădu seama că bătrâna *ar putea* vorbi chiar despre ea. Nu ştia dacă ar fi o dovadă de bunătate să încerce să o corecteze din nou sau era mai bine să-i permită pentru moment să îşi găsească alinarea crezând că mama lui Jamie se întorsese în sfârşit.

– Ai iubit-o pe Lianna foarte mult, nu-i aşa?

– Da. Te-am iubit ca pe o fiică. De aceea am ştiut că te vei întoarce la noi într-o zi. I-am spus doar că trebuie să fie răbdător şi să nu renunţe la speranţă. Dădaca se aplecă mai aproape, cu acelaşi vaiet răguşit care o trezise pe Emma. Ţi-am spus că voi avea grijă de el pentru tine şi am făcut-o. L-am păstrat în siguranţă în toţi aceşti ani. A încercat să-l îngroape atât de adânc încât să nu-l găsească nimeni niciodată, dar bătrâna Mags a ştiut exact unde să caute.

Emma o urmări pe femeie cu o fascinaţie ezitantă când scoase ceva înfăşurat într-o bucată de ţesătură din buzunarul fustei ei ţesute. Puse darul în poala Emmei, apoi îi făcu semn cu capul, radiind de mândrie.

Sperând că nu era pe cale să găsească leşul în putrefacţie al vreunei păsări sau al unui şoarece, Emma desfăcu prudentă materialul şi descoperi o cutie de lemn de cireş simplu, cu un capac rabatabil. Cutia mirosea a umed şi a mucegai, de parcă stătuse în pământ pentru foarte mult timp.

Emma şterse uşor particulele de praf de pe capac şi descoperi o miniatură de formă ovală cu o fată tânără.

– Tatăl ei i-a dat-o când a împlinit şaptesprezece ani, declară Mags, avertizând-o pe Emma că plutea din nou între trecut şi prezent. Portretul a fost pictat după o schiţă făcută de un artist ambulant. A fost atât de mândră! Încă îmi amintesc cum şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sufocat cu sărutări.

Emma întoarse caseta spre fereastră, studiind miniatura în lumina blândă a lunii. Deşi putea jura că Jamie semăna ca o picătură de apă cu bunicul său, avea şi trăsături de la mama lui. Unghiul regal al pometilor săi, modul seducător în care ochii i se încreţeau la colţuri atunci când zâmbea.

Emma se uită cu ochii mijiți la asemănarea dintre ei, chinuindu-se să identifice forma colierului care împodobea coloana grațioasă a gâtului Liannei. Părea să fie un fel de cruce galeză.

– Hai, o îndemnă Mags. Deschide-o!

Emma dădu să atingă capacul, mâna tremurându-i mai tare ca niciodată.

– Mags! Ce crezi că faci aici?

Atât Emma, cât și Mags tresăriră vinovate, îndreptându-și capetele cu nervozitate către ușă.

Bunicul lui Jamie stătea în prag. Părea chiar și mai înalt și mai impunător cu umerii largi pierduți într-o mantie de umbre.

– Nu ne mai deranja oaspetele, Mags. Fătuca are nevoie de odihnă.

– Da, milord. Doar verificam dacă nu cumva mai are nevoie de o cuvertură.

Emma se mișcă pentru a arunca un pliu al cuverturii peste cutie, dar constată că aceasta se făcuse deja nevăzută în buzunarul lui Mags. Înainte ca bătrâna dădacă să plece, o făcu pe Emma să tresară din nou, făcându-i cu ochiul insinuant.

Bunicul lui Jamie se dădu deoparte ca să-i permită să treacă pe lângă el.

– Nu o băga în seamă pe bătrâna Mags, fătucă, îi spuse el Emmei. Uneori, noaptea târziu, atunci când nu poate dormi, rătăcește, atât cu mintea, cât și cu trupul.

Pentru o clipă, părea aproape la fel de melancolic ca Mags când se apropie târșâit de patul ei să-i mângâie părul. Emma se întrebă dacă și el își mai petrecea nopțile fără somn rătăcind prin cetate, bântuit de amintirile fiicei sale condamnate la o soartă crudă.

– Somn ușor, copilă, spuse el morocănos, înainte să dispară iar în umbră, cu umerii mult mai aplecați decât atunci când își făcuse apariția.

Emma se prăbuși pe perne cu un oftat, încă tulburată de faptul că o privise pentru scurt timp pe mama lui Jamie, și se întrebă de ce patul ei singuratic trebuia să fie vizitat de oricine altcineva în afară de persoana pe care își dorea cel mai mult să o vadă.

Capitolul 27

Când Emma se trezi în dimineața următoare, scaunul de lângă pat era tot gol, făcând-o să se simtă ciudat de părăsită. Un oftat trist pluti în derivă de-a lungul camerei, avertizând-o că nu era singură.

Se ridică în capul oaselor și văzu ogarul întins în fața vetrei, cu capul lățos așezat pe labele masive din față.

– Frumos ponei, murmură ea, privindu-l nervoasă și întrebându-se dacă luase deja micul dejun.

Părea mare și suficient de fioros să-i împrăștie toate oscioarele din trup în jurul vetrei.

Ca răspuns la salutul ei, el pur și simplu oftă încă o dată și își închise ochii căprui înduioșători, părând mai dornic să moțăie pentru tot restul zilei decât să o înhațe dintr-o singură mușcătură. Poate că mânca doar cerbi.

Cineva intrase deja în cameră în timp ce ea dormea și deschisese obloanele de lemn, invitând lumina soarelui să intre în valuri. Încercă să-și miște umărul rănit. Era mult mai puțin înțepenit și dureros decât fusese în ziua precedentă.

– Milady?

Mags se ivi în ușă, străduindu-se să echilibreze un mănunchi de cârpe și un spălător de ceramică umplut cu apă aburindă.

– Bună dimineața, Mags, răspunse ea, întrebându-se dacă bătrâna încă mai credea că Emma era mama lui Jamie sau dacă își amintea de întâlnirea lor din timpul nopții.

Mags se târî să așeze greutățile pe masa nefinisată aflată în partea dreaptă a vetrei, cu ochii luminoși și clari. Nu era nici urmă de creatura obsedată care se strecurase în camera Emmei ca să-i mângâie părul în timp ce dormea.

– Și ce dimineață frumoasă, fătucă! Ți-am adus o rochie curată, ciorapi și tot ce mai ai nevoie pentru baie.

Nedumerită de schimbarea din comportamentul femeii, dar dornică să-şi testeze forţa în creştere, Emma se dădu jos din pat şi merse tiptil către masă.

– Stăpânul tău nu te-a pedepsit că m-ai deranjat azi-noapte, nu-i aşa?

– Ha! Mags se aplecă mai aproape, sclipirea insinuantă pe care o zărise Emma pentru o fracţiune de secundă în noaptea precedentă însufleţindu-i ochii. Am încetat să mai primesc ordine de la stăpân cu mult timp în urmă. Acum, eu sunt cea care-i spune ce să facă. Se întinse să o bată liniştitor pe mână pe Emma. Nu-ţi face probleme, fătucă. Ţi-am adus *tot* ce îţi trebuie, repetă ea, ca şi cum cuvintele ar fi avut vreo semnificaţie deosebită.

Când bătrâna dădacă ieşi târşâindu-se din cameră, ogarul îşi etală silueta deşirată şi o urmă. Emma se duse şi închise uşa în urma lor, întrebându-se dacă Mags era un pic dusă cu pluta sau dacă putea fi chiar periculoasă.

Spălătorul cu apă aburindă îi distrase atenţia de la grijile ei. Îşi scoase pe cap cămaşa de noapte, având grijă să nu-şi desprindă bandajul de la umăr. Când băgă o cârpă înmuiată în apa încălzită, îşi aduse pe dată aminte cum se afundase în cada din cabana Muirei, ce fusese pregătită pentru ea ca urmare a solicitării lui Jamie. Dacă ar fi ştiut atunci tot ce ştia acum, poate că l-ar fi invitat să o însoţească.

Cu ochii închişi şi cu apa caldă scurgându-i-se printre sâni, făcând-o să suspine de plăcere, nu fu deloc greu să se imagineze alături de Jamie, îmbrăţişaţi în cadă, cu trupurile strălucitoare şi ude aruncându-se în braţele acelei fericiri perfecte de care putea avea parte doar când erau împreună.

Îşi deschise ochii. Era improbabil ca Jamie să intre cu paşi mari şi să o găsească topită într-o baltă de dorinţă. Din câte ştia ea, el era perfect mulţumit cu acea noapte unică pe care o împărtăşiseră. S-ar putea chiar să fi petrecut toate acele ore lungi la patul ei îngrijind-o şi aducând-o înapoi pe lumea asta din vină, nu din devotament.

Fiind din ce în ce mai indispusă, îşi termină baia şi se şterse. Rochia de care Mags îi făcuse rost era mai degrabă o tunică. Era

croită dintr-o lână bleumarin, cu fusta un soi de clopot graţios cu un tiv care mătura podeaua. Când o îmbrăcă, luptându-se cu şireturile din faţă ale corsajului de modă veche, se întrebă dacă şi aceasta îi aparţinuse cândva mamei lui Jamie.

De-abia când luă ciorapii observă că Mags îi lăsase şi altceva pe lângă haine.

Caseta Liannei Sinclair era aşezată pe masă, la fel cum probabil stătuse şi în urmă cu treizeci de ani. Inima Emmei începu să bată cu putere, de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept. Aruncă o privire către uşă, ştiind exact cum trebuia să se fi simţit biata Pandora. Probabil că ar trebui să aştepte să apară Jamie sau bunicul lui, ca să returneze caseta proprietarului de drept.

Oricum nu era, foarte probabil, nimic important în interior. Poate că Mags păstrase nişte nimicuri dragi din copilăria tinerei domniţe – un peisaj în acuarelă pe care copila îl pictase sau, poate, nişte flori pe care le culesese şi le presase.

Emma îşi trecu un deget peste portretul în miniatură fixat în capac, surprinsă să constate cât de nesigură era mâna ei. Se întrebă dacă mama lui Jamie îşi întâlnise deja tânărul iubit atunci când portretul fusese pictat. O fi avut Lianna un zâmbet sfios de domnişoară, dar avea ochii cunoscători ai unei femei – o femeie care tăinuia un secret periculos, dar încântător.

„A încercat să îl îngroape atât de adânc ca nimeni să nu-l găsească."

Ecoul cuvintelor lui Mags o sperie, dar îi trezi totodată curiozitatea. Pentru că nu secretele Liannei îşi dorea Emma să descopere, ci pe ale fiului ei.

Următorul lucru pe care se trezi făcându-l fu să ridice capacul. Câteva note muzicale false înviorară camera, deopotrivă obsedante şi superbe. Nu era o simplă casetă. Ci o casetă muzicală. O bucată de hârtie îngălbenită era amplasată în interiorul căptuşit cu pânză uleiată.

Emma scoase hârtia şi o despături cu prudenţă, având grijă să nu-i rupă marginile fragile. Mijindu-şi ochii la cerneala ştearsă, se îndreptă spre fereastră.

Lumina soarelui poposi pe hârtie pentru prima dată în ultimii ani, iluminând cuvintele scrijelite pe ea. Emma o studie timp de câteva minute, după care își ridică privirea plină de neîncredere spre stâncile acoperite de zăpadă, dincolo de fereastră. Aparent, Mags nu era singura care își pierduse mințile. Pentru că era imposibil să vadă ce credea ea că tocmai văzuse.

– E clar că nu îmi dau îndeajuns silința ca să te țin în pat, nu-i așa?

Emma se răsuci și îl văzu pe Jamie în pragul ușii, arătând din cap până în picioare ca un moșier scoțian într-un kilt din tartan maro cu negru și o cămașă de pânză de culoare crem, cu mâneci pline și falduri de dantelă la manșete. Fusese atât de cufundată în gânduri, că nu-l auzise nici măcar deschizând ușa.

Încă amuțită din cauza șocului, își ascunse la spate mâna în care strângea hârtia. Putea doar să se roage să nu observe caseta deschisă de pe masă.

El își dădu capul într-o parte, părând din ce în ce mai suspicios.

– Ce-ai mai făcut de data asta?

– Nimic, răspunse ea în grabă. Chiar nimic.

– Atunci de ce arăți atât de delicios de vinovată?

Se îndreptă agale spre ea, aruncându-i un zâmbet indulgent.

– Ce este, scumpo? Ai reușit să pui mâna pe unul dintre pistoalele bunicului meu? Acum, că ești pe cale să-ți revii, ai de gând să-ți iei tălpășița de aici cu ajutorul vreunui pistol?

Când se apropie de ea, Emma aruncă o privire panicată peste umăr. Cu excepția cazului în care ar fi avut de gând să iasă chiar pe fereastră, nu era nici o cale de scăpare. Dar îl putea evita, cel puțin până când găsea o cale să-i spună că tot ce crezuse vreodată despre el fusese o minciună.

Își puse pumnii în șolduri, încă păstrând hârtia ascunsă cu grijă, și se uită la el.

– Și de ce mi-ar trebui un pistol ca să-mi iau tălpășița de aici? Ai dovedit în vâlcea că erai mai mult decât dornic să scapi de mine.

Se opri în loc, privind-o cu precauție.

– Poate ar trebui să-i spun bunicului meu să ascundă pistoalele.

– Nu te mai obosi să negi! Contele nici măcar nu îți dăduse ce îi ceruseși, și cu toate astea ardeai de nerăbdare să-mi oferi libertatea. Pe măsură ce Emma simțea că începea să se înfurie, fu surprinsă să descopere că fiecare cuvânt pe care îl spunea venea din suflet. Nu a trebuit decât să-ți fluture un pic de aur pe sub nas, și tu practic m-ai împins în brațele lui. Sunt surprinsă că nu te-ai oferit să mă oferi la schimb pentru un cal. Sau poate chiar pentru o... o... oaie!

Buzele lui Jamie se schimonosiră, de parcă ar fi vrut cu disperare să zâmbească, dar știa că nu îndrăznea.

– După ce mi-am petrecut noaptea în brațele tale, trebuie să mărturisesc că până și cea mai devotată oaie și-a pierdut farmecul.

– De ce, Jamie? întrebă ea, refuzând să îl lase să apeleze la farmecul lui tipic pentru a-i răspunde la întrebare. De ce m-ai lăsat să plec?

– Pentru că nu credeam că ești a mea ca să te păstrez.

Emma reveni la priveliștea maiestuoasă care se întindea dincolo de fereastră, nevrând ca el să vadă că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Încercase să fie puternică pentru atât de mult timp, dar evenimentele din ultimele zile păreau să o ajungă din urmă, agravate de șocul descoperirii recente.

Când se auzi din nou, vocea lui Jamie era o șoaptă răgușită la urechea ei.

– Dar m-am înșelat. Îi simțea forța, căldura lui încălzind-o mai profund decât ar putea-o face vreodată o rază de soare. Chiar înainte să fii împușcată, am înțeles cât de prost am putut fi. Deja veneam după tine. De aceea am putut să reacționez atât de repede când l-am văzut pe țintaș. Pentru că mi-am dat seama că...

Emma se întoarse să se uite la el, atât de fascinată de cuvintele lui, că uită cu totul de umăr... și de bucata de hârtie din mână. Până când aceasta îi alunecă printre degete și ateriză fâlfâind la podea, la picioarele lor.

Ea încercă să o recupereze, dar, cum Jamie nu avea un umăr beteag, reuși să ajungă el primul.

– Şi cu asta ce e, fătucă? întrebă el, aruncând-i o privire amuzată în timp ce se îndrepta de spate. Compuneai şi tu un bilet de răscumpărare? Pentru că în acest moment nu cred că bunicul meu ar da nici doi şilingi pentru mine. Studie bucata de hârtie pentru scurt timp înainte de a-i arunca o privire curioasă. Arată ca o pagină ruptă dintr-un vechi registru de biserică. De unde Dumnezeului ai luat-o?

– Mags mi-a dat-o, mărturisi ea fără tragere de inimă.

– Aha! Îşi întoarse privirea spre hârtie, clătinând din cap cu drag. Mags a fost dintotdeauna ca o cioară bătrână, strângând comori ciudate ca să-şi umple cuibul – pietre drăguţe, monede vechi, strălucitoare... Vocea lui se stinse, pierind odată cu culoarea din obraji. Îşi ridică iar spre ea ochii întunecaţi din pricina şocului. Nu înţeleg, şopti el. Ce înseamnă asta?

Ea încercă să zâmbească.

– Se pare că nu prea eşti bastardul care mi-am imaginat eu că eşti când ne-am cunoscut.

Se uită înapoi la hârtie, mişcându-şi buzele pe măsură ce citea încă o dată ultimele două semnături de pe pagină.

Lianna Elizabeth Sinclair.

Gordon Charles Hepburn.

– Ştiu că ăsta e probabil un şoc pentru tine, spuse Emma cu blândeţe. Dar tatăl tău nu a făcut doar să o seducă pe mama ta. S-a căsătorit cu ea. Conform acestei hârtii, părinţii tăi trebuie să fi fugit în secret cu câteva luni înainte să te naşti. Până la urmă, nu eşti Sinclair. Nu ai fost niciodată. Eşti un Hepburn şi asta ai fost dintotdeauna.

Jamie se uită la ea din nou, privirea lui extrem de îngrozită fiind aproape amuzantă.

Ea clătină din cap, minunându-se din nou la descoperirea lor.

– Nu eşti doar nepotul lui Hepburn, ci moştenitorul său legitim. Moştenitorul unui titlu de conte.

Jamie se răsuci pe călcâie şi măsură cu pasul întreaga încăpere, şifonând dovada fragilă a descendenţei sale în pumn ca şi cum ar fi fost un gunoi.

Îşi trecu cealaltă mână prin păr, ciufulindu-l iremediabil, după care se întoarse cu faţa spre ea. Expresia lui era mai sălbatică decât o văzuse ea vreodată.

– Deci nu fugeau în noaptea în care coborau de pe munte?

Emma clătină din cap.

– Se pare că nu. Poate aveau de gând să-i spună lui Hepburn că fuseseră căsătoriţi încă de la început, că nu avea de ales şi că trebuia să le recunoască dragostea... şi pe fiul lor. Înaintă câţiva paşi spre el, dorindu-şi să-i netezească şuviţele ciufulite de pe frunte, să-şi pună buzele pe liniile de încruntare dintre ochii lui. Asta nu schimbă cu nimic cine eşti, Jamie. Eşti în continuare acelaşi om. De ce ţi-e atât de teamă? Că, dacă îţi pretinzi moştenirea, va trebui să renunţi la căile tale sălbatice? La libertatea ta?

– Sunt chiar sigur că Hepburn îţi cere doar sufletul ca să intri în serviciul lui. Îşi scuturâ spre ea pumnul în care ţinea hârtia. Ştii prea bine că ţapul ăla bătrân nu va recunoaşte asta. De unde a apărut?

Ea îşi coborî privirea.

– Ţi-am spus. Mags mi-a dat-o.

– Şi ea de unde o are?

Nefiind sigură cât de multe şocuri ar mai putea suporta inima lui, Emma îi făcu semn din cap spre masa unde pusese surpriza din partea bătrânei dădace. Jamie se duse lângă masă şi luă caseta goală, smulgând alte câteva note dezacordate de la mecanismul ruginit.

Expresia lui când lăsă în jos capacul, dând cu ochii de miniatura mamei sale, îi făcu inima Emmei să tresalte cu putere.

– E prima oară când o văd, şopti el. E chiar şi mai frumoasă decât mi-am imaginat. Dar unde a găsit-o Mags?

– Mi-a dat de înţeles că mama ta i-a încredinţat-o spre păstrare, dar că altcineva i-a luat-o după moartea mamei tale şi a îngropat-o. Ca să nu fie descoperită.

Ochii lor se întâlniră şi amândoi înţeleseră în acelaşi moment cine trebuia să fie acel cineva.

– De ce? întrebă Jamie răguşit. De ce ar face bunicul meu un asemenea lucru? De ce ar pretinde că mă iubeşte, dar m-ar minți de fiecare dată când deschide gura?

Emma clătină din cap a neputință.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Poate că i-a fost frică să nu te piardă în fața contelui. Dacă Hepburn ar fi ştiut de la început că eşti moştenitorul lui legitim, poate ar fi încercat să te recunoască şi să te ia cu el. Poate că bunicul tău a simțit că singura soluție era să îngroape acest act – odată cu adevărul.

– Atunci îmi doresc să fi rămas îngropat!

Înainte ca Emma să-l poată opri, Jamie azvârli caseta pe podea.

Lemnul putrezit cedă, lăsând să se vadă printre aşchii un fund fals şi trimițând un colier de-a dura la picioarele lui Jamie.

Capitolul 28

Colierul era o cruce galică fără strălucire pusă pe un lanț de cositor împletit. Chiar înainte ca Jamie să îngenuncheze şi să-l ia în mână, Emma îl recunoscu din miniatura de pe capacul casetei.

Era colierul mamei lui.

Colierul pe care îl purtase atunci când artistul îi schițase portretul. Colierul care dispăruse în noaptea în care murise, smuls de la gâtul ei de mâna criminalului.

Dar atât lanțul, cât şi încuietoarea colierului erau intacte, ca şi cum cineva nu l-ar fi smuls de la purtătoarea sa, ci i l-ar fi luat cu gingăşie de pe trupul ei neînsuflețit.

Emma reauzi cuvintele lui Jamie de parcă tocmai le-ar fi rostit: „Nu era nimic altceva decât o bijuterie lipsită de valoare pentru oricine, dar nu şi pentru un Sinclair".

Jamie îşi ridică încet ochii spre ea. Nu emoția din pustietatea glacială a acelor ochi îi îngheță sufletul, ci lipsa condamnabilă a ei.

Fără să scoată vreun cuvânt, el se îndreptă şi ieşi cu paşi mari din cameră, lanțul colierului atârnând din pumnul lui încleştat.

Emma se holbă la uşă goală vreme de câteva secunde prețioase, apoi ieşi în goană după el, temându-se că urma să aibă loc o crimă pe care nu avea să o poată împiedica.

Umărul dureros al Emmei o forță să încetinească pe treptele spiralate înguste care duceau jos, în inima turnului. Când ajunse la sala cu tavan înalt, care pesemne servise cândva ca salon principal al turnului, descoperi că uşa mare de stejar din celălalt capăt al încăperii stătea larg deschisă.

Se grăbi de-a lungul sălii, temându-se că ar putea fi deja prea târziu. În cazul în care Jamie ajungea la bunicul său înainte ca ea să-l prindă din urmă, se temea că avea să fie pierdut pentru totdeauna, nu doar pentru ea, ci pentru el însuşi.

Ieşit din întuneric clipind în soarele strălucitor. Când ochii i se acomodară, îl văzu pe Jamie ajungând în vârful unui deluşor mic, în partea de est a turnului. Îl strigă, dar el continuă să meargă de parcă n-ar fi auzit-o, cu pasul la fel de nemilos precum chipul său.

Îşi ridică poala rochiei şi se grăbi după el. Când ajunse în vârful deluşorului, îl văzu pe Ramsey Sinclair arând pământul pietros al pantei de dedesubt cu o sapă grea, coama lui argintie fluturând în bătaia vântului.

Temându-se că sapa ar putea ajunge să fie folosită drept o armă, îşi grăbi pasul.

– Ce faci, mai îngropi şi alte secrete, bătrâne? Sau poate ceva cadavre de data asta? Oprindu-se direct în fața bunicului său, Jamie îşi ridică pumnul şi legănă în fața bărbatului colierul lipsit de culoare.

Ramsey Sinclair nici măcar nu păru surprins, ci resemnat. Era ca şi cum ar fi aşteptat douăzeci şi şapte de ani acest moment, şi acum, că se întâmpla în cele din urmă, era aproape uşurat.

– Jamie, te rog, spuse Emma încet, oprindu-se la câțiva metri de cei doi bărbați.

El își luă ochii de la bunicul său suficient cât să arate cu un deget în direcția ei.

– Asta nu este treaba ta, fătucă. Și să nu îndrăznești să leșini! Dacă o faci, să fiu al naibii dacă te mai prind.

Emma își ținu gura. În ciuda avertizării lui Jamie, ea știa că, dacă ar leșina, brațele lui ar fi în jurul ei înainte ca ea să atingă solul.

Spre ușurarea ei, bunicul lui se așeză pe un bolovan rotunjit de la marginea grădinii și puse deoparte sapa grea. Cu umerii aplecați sub greutatea disprețului lui Jamie, își arăta pe deplin vârsta.

– Să știi că am adorat-o pe mama ta, spuse el, mijind ochii în sus la Jamie, în lumina soarelui. Era tot ce mai aveam pe lume după ce febra a răpit-o pe bunica ta de lângă mine. Mi-a frânt inima mea atunci când a fugit cu șarlatanul ăla. Clătină din cap, cu chipul aspru scăldat în durere. I-am căutat luni întregi, fără nici un rezultat. Era posibil să nu-i găsesc niciodată până când n-ar fi vrut ei să fie găsiți dacă Mags nu ar fi reușit să-mi trimită vorbă că Lianna născuse. Dar, până am ajuns la coliba micului arendaș, era prea târziu. Plecaseră deja.

– Așa că i-ai vânat.

Replica seacă a lui Jamie nu era o întrebare.

Furia se aprinse în ochii bătrânului Sinclair, făcându-i să arate ciudat de asemănători cu ai nepotului său.

– Cum oare ai putea să înțelegi, când tu nu ai avut o fiică, să știi cum te simți? Lianna a mea a fost întotdeauna o fată bună. Și el era un alt nenorocit lacom din clanul Hepburn obișnuit să pună mâna pe ce voia, indiferent de preț. Nu era prima dată când un Hepburn prăda o tânără fată inocentă pe care o găsea în pădure. La naiba, chiar bunica ta – scumpa mea Alyssa...

Se întrerupse, cu vocea sugrumată de furie și de amintirea suferinței.

Emma își închise ochii pentru o clipă, înțelegând prea bine modul în care această ură moștenită fusese trecută din generație în generație.

– Știam că șarlatanul ăla tânăr o sedusese pe Lianna mea. Poate chiar a violat-o. A făcut-o curva lui.

– *Nu a fost curva lui!* tună Jamie. *A fost soția lui!*

Bunicul său își duse la gură dosul unei mâini tremurânde.

– Nu știam asta atunci. Am găsit pagina din registrul de nuntă în buzunarul hainei lui de-abia după ce au murit. Când era deja prea târziu. Vocea lui se stinse într-o șoaptă sufocată. Prea târziu pentru noi toți.

Emma se întrebă cum putuse trăi în toți acești ani cu gândul că își ucisese fiica și pe soțul acesteia pentru o greșeală pe care nici unul dintre ei nu o comisese. Nu era de mirare că inima lui ceda în cele din urmă sub povara zdrobitoare a propriei vinovății.

Sinclair își întoarse ochii rugători înapoi către nepotul său.

– N-am intenționat niciodată să-i fac rău, băiete. Jur! Am vrut doar să o aduc acasă. Când i-am prins din urmă în vâlcea, am scos pistolul, gândindu-mă că l-aș putea speria pe puiul ăla de lele să mi-o dea fără luptă. Dar el mi-a strigat că ea era prea bună, prea frumoasă ca să-și petreacă restul vieții alături de un Sinclair. Că ea îi aparținea lui. Că nu avea să o lase niciodată să plece. Atunci mi-am pierdut cumpătul, am văzut negru în fața ochilor și următorul lucru pe care l-am putut auzi a fost răcnetul din urechile mele când am ridicat pistolul și am țintit spre inima lui. Exact în clipa în care am apăsat pe trăgaci, ea s-a aruncat în fața lui.

Jamie își apăsă pe buze pumnul cu care ținea colierul în timp ce bunicul său continuă:

– Nu voi uita niciodată privirea ei. Șocul, trădarea și, cel mai rău dintre toate, în acele ultime secunde prețioase din viața ei, mila.

Bătrânul Sinclair își lăsă capul în jos, de parcă ar fi știut deja că renunțase pentru totdeauna la orice drept de a pretinde milă din partea nepotului său.

– Hepburn a prins-o când a căzut și a rămas acolo legănându-se pur și simplu cu ea în brațe, plângând precum un prunc. Nu îmi venea să cred că făcusem așa ceva. Dar nu mă puteam gândi decât la faptul că, dacă nu ar fi fost el, dacă nu ar fi fost clanul Hepburn care a umilit clanul Sinclair de-a lungul secolelor, scumpa mea fetiță ar fi fost în viață. Așa că am mers la el și i-am pus gura pistolului drept între ochi. Nu s-a opus câtuși de puțin.

Doar s-a uitat în sus la mine ca şi cum m-ar fi provocat – nu, m-ar fi implorat – să apăs pe trăgaci.

– Aşa că ai făcut-o, spuse Jamie trist.

– Da. Şi au rămas acolo întinşi. Morţi unul în braţele celuilalt. Maxilarul bunicului său deveni rigid. Nu am putut suporta gândul că o atinge chiar şi atunci, că încerca să pretindă că era a lui chiar şi dincolo de moarte. Aşa că i-am despărţit. M-am asigurat că nu avea s-o mai atingă din nou niciodată. Eram pe punctul de a întoarce pistolul spre mine, când am auzit.

– Ce? întrebă Emma încet, conştientă că ambii bărbaţi uitaseră, probabil de prezenţa ei. Ce-ai auzit?

El îşi înclină capul de parcă ar fi fost bântuit de ecoul a ceva ce se petrecuse cu mult timp în urmă.

– Un gângurit blând, ca al unui porumbel. M-am dus până la tufişuri şi te-am zărit acolo. Pesemne te ascunseseră când au auzit calul meu apropiindu-se.

Privirea de pe chipul lui Jamie îi frânse iar inima Emmei.

– Am fost acolo, în acea vâlcea, în noaptea în care au murit? Dar mi-ai spus că mă lăsaseră cu Mags.

Bunicul său ridică din umeri.

– Ce mai contează o minciună în plus faţă de altele o mie? O umbră îi trecu peste chip. Pentru un moment întunecat, am fost tentat să te omor şi pe tine – să distrug şi ultima dovadă a iubirii lor. Dar, când m-am aplecat ca să o fac, tu te-ai uitat pur şi simplu la mine fără să plângi. Fără să clipeşti. Apoi mi-ai apucat degetul în pumnul tău mititel şi ai strâns cu toată puterea. Bătrânul se întoarse cu faţa către Jamie, lacrimile minunii rememorate inundându-i ochii. În acel moment, am ştiut că, la urma urmei, nu erai al lor. Erai al meu.

Când Jamie continuă să se uite în jos la el, cu chipul la fel de frumos şi de nemilos ca al unui înger răzbunător, Sinclair îşi şterse lacrimile, mâna devenindu-i din ce în ce mai nesigură.

– Nu am vrut să mai trăiesc ştiind ce făcusem. Dar ştiam că nu aveam de ales dacă doream să am grijă de tine. Aşa că te-am dus înapoi la Mags, la coliba micului arendaş, şi am pus-o să jure că nu va sufla o vorbă, apoi m-am întors în vâlcea târziu în acea noapte

cu oamenii mei, ca să fie martori când părin... Înghiţi în sec. Când erau găsite cadavrele.

Vocea lui Jamie sună periculos de calmă:

– Şi cred că a fost destul de uşor să dai vina pe Hepburn pentru crime. La urma urmei, el şi rudele sale au fost responsabile pentru cele mai multe dintre relele de pe aici, de secole.

– Da. Aceea a fost singura parte a planului meu diabolic pe care nu am reuşit să mă conving să o regret. Cel puţin nu până acum.

Inima Emmei aproape că se opri când bătrânul îşi băgă mâna într-un pliu ascuns al kiltului său şi scoase un pistol vechi, cu gura ţevii largă. Dar el pur şi simplu i-l oferi lui Jamie, cu patul pistolului înainte.

– Dă-i drumul, băiete. Ia-l şi fă ce ar fi trebuit să fac eu cu mulţi ani în urmă dacă aş fi avut curajul.

Jamie se uită în jos la arma din mâna bunicului său, cu privirea mai glacială decât i-o văzuse Emma vreodată.

– Mi-ai spus întotdeauna că adevărul te poate ucide. Sau te poate ţine în viaţă. Cred că te voi lăsa să trăieşti cu amintirea a ceea ce ai făcut.

Bunicul său se luptă să se ridice, sprijinindu-se de sapă.

– Nu vreau mila ta, băiete! Nu am nevoie de ea!

Un zâmbet dispreţuitor îi curbă buzele lui Jamie.

– Oh, nu am nici pic de milă în ce te priveşte. Pur şi simplu nu e nevoie să-ţi grăbesc călătoria spre iad. Vei ajunge acolo destul de repede pe cont propriu.

Cu colierul mamei sale încă atârnându-i printre degete, Jamie se întoarse cu spatele la bunicul său. Când trecu pe lângă ea, Emma îşi întinse mâna spre el. Dar el merse mai departe ca şi cum ea nici măcar nu ar fi fost acolo.

Ezită pentru o clipă, apoi se întoarse să-l urmeze. Aproape că se aştepta să audă bubuitura asurzitoare a unui pistol în spatele ei. Dar atunci când se opri în vârful dealului ca să arunce o privire peste umăr, constată că bunicul lui Jamie îşi luase deja sapa şi se apucase să sape iar solul stâncos.

Ea l-ar fi urât la fel de mult cum o făcea și Jamie în acel moment, dar știa că pur și simplu făcea ceea ce făcuseră dintotdeauna toți cei din clanul Sinclair.

Supraviețuia.

Când Emma ajunse la balconul care încorona vârful turnului, Jamie era deja acolo, stând cu spatele la ea și cu mâinile prinse de balustrada din lemn.

Când intră în lumina soarelui, îi scăpă un icnet involuntar. Ținuturile Înalte se etalau sub ei în toată splendoarea lor rustică. Un văl înceţoşat de verde acoperea trecătorile și vâlcelele mai joase în timp ce petice orbitoare de alb încă încoronau cele mai înalte piscuri. Pâraie şerpuiau pe peretele muntelui, pline de la zăpada care se topea, cu o strălucire de argint sub sărutarea soarelui.

Când un rotocol diafan de nor pluti chiar pe lângă balcon, înțelese cum de bunicul lui Jamie ajunsese să se închipuie conducătorul unui regat puternic. De ce să trăiește printre muritorii de rând jos la poale, când ai putea locui printre nori? În timp ce admira această priveliște uluitoare de la o astfel de înălțime ametitoare, un om putea la fel de bine să se închipuie chiar stăpânul cerului.

În acel moment, Jamie aducea mai degrabă a prințul întunecat al unei lumi subpământene de pe malurile Styxului, unde sufletele condamnate erau trimise pentru a-și aștepta pedeapsa.

– Nu ar trebui să fii aici, spuse el fără să se întoarcă. Locul tău e în pat.

– Al cui pat? întrebă ea încet, însoțindu-l lângă balustradă. Al tău? Al contelui?

Se întoarse cu fața spre ea, cu o expresie atât de distantă, că îi trimise un fior întunecat de groază pe șira spinării.

– Patul tău propriu. Cel din dormitorul tău din Lancashire. Unde și-a făcut măcăleandrul cuib în fața ferestrei și unde o familie de șoareci trăiește în șipcile din sala de mese. Locul tău este la mii de kilometri de aici, departe de toată înșelăciunea, trădarea... și moartea.

– Departe de tine?

Ezitarea lui fu atât de scurtă, că ar fi putut fi doar în imaginația ei.

– Da. Își întoarse privirea spre întinderea aceea mare de ținuturi mlăștinoase și munte, cu profilul atât de serios și de nepătruns ca al unui străin. Cât mai departe de mine te poartă drumul.

– Și dacă aleg să nu plec?

– Nu ai de ales. Nu l-ai auzit pe bunicul meu? Eu mă trag dintr-un lung șir de oameni care au distrus chiar persoanele pe care le iubeau cel mai mult.

Speranța crescu în ea, îndepărtând groaza.

– Ce vrei să spui, Jamie? Că mă iubești? Asta urma să-mi spui înainte să descoperi pagina din registrul de căsătorie?

Ea îi atinse mâneca, dar el se trase deoparte. Nu fusese în stare să-și țină mâinile departe de ea înainte, dar acum părea că nu suporta nici să se uite la ea, cu atât mai puțin să o atingă.

– Ce încerci să faci? strigă ea, simțind cum frustrarea i se accentua. Să pretinzi că acea noapte din clopotniță nu a avut loc? Putea el oare pretinde că ea nu stătuse întinsă sub el, tremurând de o uimire nereținută când degetele lui agile și corpul puternic îi oferiseră cea mai dulce și mai devastatoare plăcere pe care un bărbat i-o poate oferi unui femei? Poți să-mi spui cu adevărat că acea noapte nu a însemnat nimic pentru tine?

Atunci se întoarse să se uite direct în ochii ei, indiferența din ochii lui fiind chiar mai cutremurătoare decât disprețul pe care i-l arătase bunicului său.

– Mi-am respectat partea mea de înțelegere. Mi-ai cerut să te compromit, nu să-ți jur iubire veșnică. Daca te simți suficient de bine cât să călătorești mâine, o să te duc la poalele muntelui. Familia ta ar putea foarte bine să creadă că ești moartă. Trebuie să te duc înapoi la ei înainte să plece din Scoția definitiv.

Emma clătină din cap, uimită de faptul că el nega tot ce fusese între ei.

– Și cu Hepburn cum rămâne? Poate că nu ți-a ucis mama, dar pe mine a încercat să mă omoare. Și sunt sigură că va fi din cale-afară de încântat să afle că nu este nevoie să-și mai găsească o nouă mireasă din moment ce are deja un moștenitor.

Un zâmbet sumbru îi curbă buzele lui Jamie.

– Oh, poți să-l lași pe Hepburn pe seama mea. Nu mai trebuie să-ți bați capul din cauza lui. O să mă ocup eu de el.

Se întoarse pe călcâie ca să plece, apoi se opri, încruntându-se în jos la mâna lui ca și cum ar fi fost surprins să găsească colierul mamei sale încă atârnându-i printre degete.

Emma simți cum o speranță se aprinde în inima ei când îi luă mâna într-a lui și îi puse colierul în palmă.

El ridică ochii spre ai ei, iar regretul din ei stinse rapid speranța ei fragilă.

– Am încercat să te avertizez că nu era nimic altceva decât un colier lipsit de valoare.

El îi închise ușor degetele în jurul colierului, apoi se întoarse.

După ce dispăru în umbra scărilor, Emma își deschise mâna și privi crucea galică simplă.

Era un simbol al credinței. Un simbol al speranței.

Reprezentantul clanului Sinclair care îl scosese din castel când el și rudele lui fuseseră alungați din propria casă trebuie să fi știut că urma să inspire visurile generațiile viitoare. Femeia care îl purtase ultima oară refuzase să renunțe la propriile vise. Fusese dispusă să rişte totul – casa ei, dragostea tatălui ei... chiar și propria viață – ca să-și transforme visul în realitate.

Emma își închise pumnul în jurul colierului, ridicându-și ochii pentru a cuprinde cu privirea terenul accidentat pe care începea să-l iubească.

Jamie Sinclair avea să descopere că acest colier care își pierduse strălucirea nu era atât de lipsit de valoare până la urmă și că era posibil să-și fi găsit un adversar mai nemilos și mai hotărât chiar decât Hepburn.

Capitolul 29

Când Jamie coborî în salonul turnului în dimineața următoare, ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă era râsetul vesel al Emmei. Se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva încă visa.

Dar cum ar fi putut visa când nici măcar nu dormise? Când își petrecuse întreaga noapte măsurând cu pașii podeaua și luptând cu tentația de a se strecura înapoi în dormitorul Emmei... și în patul ei? Cum ar fi putut visa, când toate visările lui luaseră sfârșit în urmă cu doar câteva ore, strivite de pumnul de fier al trădării bunicului său?

Ajunse la capătul scării și rămase cu gura căscată când văzu scena neașteptată de fericire în sânul familiei.

Masa lungă din mijlocul salonului fusese acoperită cu o țesătură curată. Emma se mișca plină de viață în jurul ei, cu o tavă de biscuiți aburinzi în mâini.

Dacă nu ar fi fost bandajul care ieșea din corsajul rochiei ei sub formă de clopot, nu ai fi bănuit că doar cu câteva zile în urmă fusese împușcată și că văzuse moartea cu ochii. Avea părul lăsat liber pe umeri, dar tras de pe față de doi piepteni de fildeș pe care trebuie să-i fi găsit Mags pe undeva. Jamie fu chiar mai șocat când văzu colierul mamei sale prins în jurul coloanei subțiri a gâtului ei.

Emma se aplecă peste masă, oferindu-le biscuiți proaspeți și o privelişte încântătoare asupra sânilor ei micuți celor doi bărbați așezați pe una dintre bănci lungi care flancau masa. Unul dintre aceștia era Bon.

Celălalt era Ian Hepburn.

Deși brațul lui stâng era încă legat, fața lui plină de vânătăi era curată, iar părul lui lucios, de culoare închisă, era prins ordonat la ceafă cu o fâșie de piele, lăsând expus „V"-ul de pe frunte. Dacă Jamie nu se înșela, Ian purta chiar una dintre cămășile lui.

Zărindu-l pe Jamie, ridică ironic dintr-o sprânceană în direcția lui.

– Bună dimineața, Sin. Sau preferi să îți spun „domnul meu"?

Jamie își întoarse privirea neîncrezătoare către Emma.

– Le-ai spus despre registrul de căsătorie?

Ea ridică din umeri.

– De ce să nu o fi făcut? Întreaga lume va afla că ești moștenitorul contelui destul de curând.

– Nu dacă am şi eu un cuvânt de spus în toată treaba asta, replică Jamie.

Bon luă încă o muşcătură sănătoasă din biscuit, dându-şi ochii peste cap de plăcere pură.

– Măi să fie, fătucă, eşti o bucătăreasă al naibii de bună în comparaţie cu Mags. Dacă te prind vreodată nelogodită, aş putea chiar să renunţ la burlăcie şi să te curtez eu însumi.

– Vai, îţi mulţumesc, Bon, răspunse Emma cu mândrie. Este întotdeauna plăcut pentru o femeie să vadă că un bărbat îi apreciază abilităţile. Îşi întoarse zâmbetul nevinovat către Jamie. *Toate* abilităţile.

Jamie fu forţat să-şi scoată cuvintele printre dinţii încleştaţi.

– Ciudat, Bon, dar nu-mi amintesc să-ţi fi dat ordin să ne eliberezi prizonierul.

– Nu a avut nevoie de nici un ordin. Emma îl ciupi afectuos pe Bon de una din urechile lui ascuţite. A fost nevoie doar de promisiunea unui biscuit fierbinte proaspăt scos din cuptor.

Aruncându-i lui Jamie o privire caraghioasă, Ian mai servi un biscuit.

– Nu trebuie să-ţi faci griji că o să te înjunghii pe la spate doar ca să-ţi pot fura moştenirea. După cum îţi poţi imagina, am fost destul de nedumerit când domnişoara Marlowe mi-a dat vestea. Dar, după ce am stat şi am reflectat, am decis că sunt, de fapt, chiar mulţumit de această evoluţie fascinantă, dacă nu din alt motiv, măcar fiindcă îmi pot imagina supărarea pe care i-o va produce unchiului meu. Ridică dintr-un umăr într-o manieră elegantă. Mai bine să-mi pierd moştenirea în favoarea ta decât din cauza unui copil smiorcăit pe care aş fi tentat să-l sufoc în pătuţ. Poate că acum mă pot elibera în sfârşit de castelul acela uitat de Dumnezeu şi de tiranul meschin care-l conduce.

Jamie îşi încrucişă braţele pe piept.

– N-aş fi crezut că poţi să fii atât de dornic să-i permiţi unui criminal cu sânge-rece să-ţi ia locul.

– Interesant că ai adus vorba despre asta. În timp ce mă bucuram de... ospitalitatea ta, am pornit o conversaţie cu un tânăr numit Graeme care a fost trimis să mă păzească. Desigur,

făcusem cunoştinţă cu el înainte, atunci când a venit la castel ca să aducă cererea ta de răscumpărare, dar nu prea am avut ocazia să stăm la taclale, deoarece nu a fost tocmai o vizită socială. Ian îşi folosi lama cuţitului să întindă nişte cremă proaspătă pe biscuitul lui. A fost suficient de amabil să mă ajute să trec peste lungile ore de captivitate spunându-mi o poveste extrem de interesantă despre un paznic de vânătoare vicios şi un salvator nobil care a venit călare de nicăieri şi a pus la cale o salvare cât se poate de îndrăzneaţă. O salvare care a făcut ca băiatul să fie suficient de norocos să-şi păstreze ambele mâini.

– Ce poveste palpitantă! exclamă Emma, ignorând privirea feroce a lui Jamie când se puse pe banca din faţa lui Ian.

– Într-adevăr, zise Ian şi miji ochii la Jamie. Mare păcat că scumpul meu verişor aici de faţă nu mi-a mărturisit chiar el şi m-a lăsat să cred ce era mai rău despre el vreme de patru ani.

– Un lucru pe care l-ai făcut fără să stai pe gânduri. Chiar dacă ţi-aş fi spus adevărul în ziua în care ai urcat pe munte ca să mă înfrunţi, mă îndoiesc că m-ai fi crezut.

Ian pufni.

– Şi de ce ar fi trebuit să te cred, când unchiul meu tocmai mă informase că aproape fiecare cuvânt pe care mi-l spuseseşi vreodată fusese o minciună?

Fierbinţeala care i se ridica lui Jamie pe gât îl făcea să se simtă din ce în ce mai ursuz.

– Nu am minţit când am fost la St. Andrews. Doar am neglijat să-ţi spun că familiile noastre erau în duşmănie de peste cinci secole şi că se presupunea că trebuie să mă urăşti şi să îţi doreşti din toţi rărunchii să mă vezi mort.

– Am vrut să fac mai mult decât să îmi doresc să te văd mort în acea zi, murmură Ian, deplasându-şi privirea spre Emma. Când unchiul meu a aflat exact cine îmi ţinea companie la St. Andrews, a râs atât de tare de mine, că am crezut că avea să facă un atac de apoplexie. Mi-a spus că Jamie fără îndoială râsese pe la spatele meu în tot timpul ăla, bătându-şi joc de mine în faţa colegilor noştri şi a flăcăilor grosolani cu care mergea în raiduri ori de câte ori revenea pe munte. Mi-a spus că oricât de bine am învăţat

să-mi folosesc pumnii, nu voi putea spera niciodată să fiu nici pe jumătate omul care era Jamie Sinclair.

– Nenorocitul, şuieră Jamie, disprețuindu-l şi mai mult pe Hepburn pentru că băgase zâzanie între doi prieteni devotați. Nu-i de mirare că ai încercat să mă omori în acea zi pe munte.

– Am crezut că venise timpul să pun în aplicare câteva dintre lucrurile pe care le-am învățat de la tine. Trebuie să recunoşti că am reuşit să dau câțiva pumni decenți.

Jamie se uită urât la el.

– Mi-ai rupt două coaste şi mi-ai spart nasul.

– Dar tot nu m-am ridicat la nivelul lui, îi spuse Ian Emmei. Ar fi putut cu uşurință să mă omoare, dar a ales să nu o facă. L-am urât chiar şi mai mult pentru asta. Nu ne-am mai văzut după acea zi... până când a venit călare la nunta ta.

– Bietul de tine!

Ce chin groaznic trebuie să fi îndurat! Emma se întinse peste masă şi îi mângâie mâna lui Ian cu o sensibilitate care îl făcu pe Jamie să se tensioneze.

– Da, încuviință Bon, arătând cu propriul cuțit. Bietul băiat e norocos că-i în viață.

– Mi-a rupt două coaste şi mi-a spart nasul, repetă Jamie. Dar nimeni nu părea să-l bage în seamă. Erau prea ocupați să deplângă situația teribilă a săracului de Ian. Acum, că am suferit toți de pe urma poveştii ăleia emoționante, poate că vreunul dintre voi ar dori să-mi spună ce naiba se întâmplă aici.

Bon şi Ian se reîntoarseră la biscuiții lor, dar Emma se ridică, înconjurând masa ca să dea ochii cu el.

– Punem la cale răzbunarea mea împotriva lui Hepburn.

– Răzbunarea ta?

– Da, răzbunarea mea. Îşi ridică bărbia, arătând la fel de sfidătoare şi de splendidă ca prima dată când îl confruntase. Crezi cumva că cei din clanul Sinclair au un fel de monopol pe răzbunare? De data aceasta, pe mine a încercat să mă omoare, nu pe tine. Ce drept ai să-mi refuzi satisfacția de a-l vedea pe broscoiul ăla zbârcit târându-se la picioarele mele?

– Ți-am spus să-l lași pe Hepburn pe mâinile mele.

– Nu am nevoie de tine să te ocupi de Hepburn. Şi nici eu nu o s-o fac, de fapt. Se apropie şi mai mult de el, atât de aproape, că îi putea mirosi parfumul tentant al pielii ei. Îşi amintea fiecare senzație pe care o simțise când degetele lui se plimbaseră peste acea piele. N-am luptat pentru nimic în viața mea. Nu crezi că ar fi timpul să încep?

Ceva din expresia ei îl avertiză că se referea la mult mai mult decât înfrângerea lui Hepburn. Şi că s-ar putea dovedi un adversar mult mai formidabil decât anticipase.

Îşi îndreptă privirea către Ian.

– Şi eu ar trebui pur şi simplu să cred că eşti dispus să faci echipă cu noi? Cu duşmanii de-o viață ai familiei tale?

Ian se ridică în vreme ce un zâmbet ironic îi curba buzele.

– Şi de ce nu? Categoric pe mine şi pe unchiul meu nu ne leagă vreo simpatie. Nici măcar nu i-a păsat dacă am supraviețuit sau nu ambuscadei. Şi, în plus, în caz că ai uitat, tu eşti familia mea.

– Şi, dacă el e familia ta, spune Bon, ridicându-se să-l bată pe Ian pe spate, atunci e şi familia mea!

Jamie miji ochii la Emma, studiind-o şi permițând curiozității lui să treacă peste prudență.

– Deci, ia spune-mi, cum ai de gând să-l pui pe conte cu botul pe labe? Să-l faci să regrete ziua în care a încercat s-o tragă pe sfoară pe domnişoara Emmaline Marlowe?

Ea schimbă o privire cu ceilalți doi bărbați, după care îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Cum altfel? O să mă căsătoresc cu el.

Capitolul 30

Silas Dockett nici măcar nu clipi când mâna osoasă a stăpânului său îi biciui fața, lăsând o amprentă vie pe obrazul ciupit de vărsat. Era prea bine remunerat ca să se plângă de un pic de abuz. Să fie lacheul unui conte era mult mai bine decât să pescuiască

leşuri umflate din noroiul urât mirositor al Tamisei timp de ore în şir, toate în speranţa puţin probabilă de a găsi un dinte de aur sau un inel cu sigiliu.

– Idiotule! urlă contele. Cum îndrăzneşti să vii târându-te aici şi să-mi spui că nu ai reuşit să-mi găseşti mireasa? Doar nu a înghiţit-o pământul!

– Eu şi oamenii domniei voastre ne-am petrecut ultima săptămână scotocind fiecare centimetru de munte în jurul vâlcelei, milord. Nici urmă de mireasa domniei voastre. Sau de nepot.

Contele flutură din mână a nepăsare.

– Nu-mi pasă de idiotul ăla de nepot al meu. Ar fi trebuit să ştiu că nefericitul nici nu o să aibă mintea să se adăpostească de îndată ce va începe să se tragă. Dacă oamenii lui Sinclair l-au capturat sau i-au pus un pistol la tâmpla lui lipsită de valoare, e exact ce a meritat. De fată am nevoie. Pe ea trebuie s-o am!

Dockett clătină din capul lui lăţos, strângându-şi pălăria în mâini.

– Vă spun eu, milord. Am văzut-o cu ochii mei când a căzut la pământ. Sunt un ţintaş dat naibii. E imposibil să fi ratat de la distanţa aceea şi nu are cum să fi supravieţuit.

– Atunci, nu trebuie să renunţi până când nu o găseşti. Vreau să pleci iar cu oamenii acolo de îndată şi să continuaţi să o căutaţi. Contele îl apucă pe bărbatul ăla mult mai robust de reverul hainei de lână ieftină şi-l scutură, împroşcându-l cu salivă. Dacă vreau să aduc soldaţii britanici pe capul lui Jamie Sinclair ca să scap de el şi de neamul lui pentru totdeauna, atunci am nevoie de un cadavru!

– Milord! Domnia ta eşti acolo lângă fântână?

Contele se cutremură când vocea doamnei Marlowe îi ajunse la urechi. Doamna Marlowe şi celelalte fiice ale ei îşi petrecuseră cea mai mare parte din săptămâna trecută plângând şi suflându-şi nasul în batiste atât de violent, că ai fi putut jura că un stol de gâşte tuberculoase invadase castelul.

El alesese dinadins acest colţ retras din grădină pentru întâlnirea cu Dockett, sperând să se ferească astfel de familia Marlowe, care era peste tot. Dar se pare că nici un colţ al castelului nu mai

era lipsit de amestecul lor greu de îndurat. Abia aştepta ziua în care aveau să ia cadavrul fiicei lor şi să plece, fără a-i mai călca vreodată pragul casei.

De când fuseseră înştiinţaţi că Sinclair îi trăsese în piept împuşcând-o pe Emma, capturându-l pe Ian şi fugind cu răscumpărarea, se perindaseră prin jurul castelului de parcă ar fi fost un stol de vulturi. Ei nu aveau cum să ştie că propriul lui paznic de vânătoare o împuşcase pe Emma şi că atât căruţa, cât şi aurul erau ascunse sub un balot de fân în grajdurile sale.

Pe măsură ce zilele trecuseră fără să dea de corpul neînsufleţit al Emmei, el îi încurajase cu amabilitate să se întoarcă în Anglia, promiţându-le să le trimită vorbă de îndată ce avea noutăţi. Dar ei refuzaseră, insistând că nu aveau cum să-şi abandoneze pur şi simplu fiica atâta timp cât mai era o speranţă, cât de firavă, că ar putea fi încă în viaţă.

Când contele se întoarse, constată că întreaga familie îl lua cu asalt, aşa că se strădui să se abţină să nu se ascundă în spatele umerilor musculoşi ai lui Dockett şi să-i ordone acestuia să îi împuşte.

Domnul Marlowe era în fruntea micului lor grup deplorabil, iar soţia îl ţinea de cot. În spatele lor erau fiicele, care aveau umbrele de soare pentru a-şi proteja tenul deja pistruiat de ameninţarea luminii soarelui de după-amiază. Cu siguranţă nu erau deloc mai atrăgătoare cu nasul şi ochii înroşiţi de la bocitul continuu.

Contele se duse să-i întâmpine pe cărarea de piatră, afişând ceea ce spera că era un zâmbet plin de compasiune.

– Sper că mă veţi ierta că sunt o gazdă atât de deplorabilă. Mă bucur adesea de o plimbare în grădină când ziua începe să fie pe sfârşite. Mi se pare că *singurătatea* este un balsam pentru inima mea îndurerată.

Cu toţii clipiră plictisiţi, fără a arăta vreun semn că îi luau în serios sau chiar că îi înţeleseseră sugestia.

Domnul Marlowe îşi drese glasul. Contele se uită la el, întrebându-se dacă vederea lui afectată din ultimele câteva luni se agrava. Oricât de incredibil ar putea părea, mai că ar fi jurat că bărbatul era... treaz.

– Eu şi soţia mea am discutat despre situaţia actuală. Nu am îndrăzni niciodată să punem la îndoială experienţa domniei voastre sau să vă negăm judecata în aceste chestiuni, dar credem că a cam sosit timpul să apelăm la autorităţile competente ca să ne ajute să o căutăm pe Emmaline.

Contele simţi cum zâmbetul său începea să i se subţieze. Când un englez folosea cuvântul „competent", asta însemna un singur lucru – un alt englez.

– Pot să vă asigur că am, fără îndoială, intenţia de-a contacta autorităţile *competente*, dar mă tem că ar putea fi un pic prematur să le solicităm intervenţia. De obicei sunt reticenţi să se implice până când vine timpul să-l ducă în faţa justiţiei pe inculpatul suspectat.

– Dar poate au resursele necesare pentru a ne ajuta să o găsim pe scumpa noastră Emma, spuse mama fetei timid. În afară de mărturia oamenilor domniei voastre, nu avem nici o dovadă că rana ei a fost fatală. Ea ar putea fi încă în viaţă pe acolo pe undeva, aşteptându-se să mergem în căutarea ei.

Contele luă cu delicateţe mâinile înmănuşate ale femeii în mâinile sale, mângâindu-le părinteşte.

– Draga mea doamnă Marlowe, aş vrea să vă pot împărtăşi speranţa, dar cred că ar fi crud să vă permit să trăiţi cu un astfel de scenariu puţin probabil. Chiar domnul Dockett aici de faţă a văzut-o pe fiica dumitale căzând la pământ după ce ticălosul acela mizerabil de Sinclair a deschis focul asupra ei. Dacă nu s-ar fi iscat atâta confuzie, ar fi reuşit să-i recupereze corpul înainte ca banditii ăia să pună mâna pe el. Pot să vă asigur că oamenii mei vor continua să caute până când cadav... până când o vor găsi.

Schimbând o privire cu soţia sa, Marlowe îşi îndreptă dinadins umerii căzuţi.

– Apreciem eforturile oamenilor domniei voastre, dar mi-e teamă că nu mai sunt suficiente pentru a ne satisface. Eu pur şi simplu trebuie să insist ca autorităţile să fie anunţate.

– Din fericire, nu va fi necesar.

Când se auzi acea voce melodioasă, toate privirile se întoarseră deodată către Ian, care stătea sub bolta împodobită cu ornamente

a spalierului de fier care separa grădina de curtea bisericii. În ciuda vânătăii îngălbenite de pe unul dintre obrajii săi şi a bandajului cu care îi era legată mâna stângă, părea să fie chiar mai impunător şi mai trufaş decât atunci când plecase.

Un icnet strangulat îi scăpă contelui când Emmaline Marlowe apăru alături de nepotul lui.

Un zâmbet orbitor îi lumină faţa când veni plutind spre el. Îşi aruncă braţele în jurul lui, aproape trântindu-l la pământ.

– Scumpule! M-am întors acasă, în sfârşit!

Capitolul 31

Emma simţi silueta firavă a contelui dând semne de slăbiciune sub îmbrăţişarea ei excesiv de entuziastă.

– Oh, domnul meu, şopti ea, înăbuşindu-şi un fior când se aplecă să-şi atingă obrazul de pielea lui uscată şi subţire ca hârtia. Ce bucurie să fiu din nou în braţele dumitale! Nu vă puteţi imagina suferinţa mea când am crezut că nu vă voi revedea!

Preţ de mai multe momente stânjenitoare, el rămase nemişcat în îmbrăţişarea ei precum un cadavru mumificat, dar apoi ridică în cele din urmă o mână osoasă şi o bătu uşor pe spate.

– Gata, gata, scumpo. Tocmai îi explicam familiei tale că era mult prea repede să renunţăm la speranţa că te vom vedea întorcându-te aici.

– Copila mea! suspină mama ei, alergând să o smulgă pe Emma din braţele contelui.

Chiar dacă simţi un junghi ascuţit în umărul nevindecat complet, Emma fu cât se poate de fericită să înlocuiască braţele contelui cu cele ale mamei ei. Pe măsură ce era învăluită în parfumul familiar de praf de orez şi apă de lavandă, lacrimi adevărate i se iviră în ochi, ceea ce o făcu să se simtă de parcă era o fetiţă. Mama ei nu avea de unde să ştie că era femeie acum. Jamie Sinclair se asigurase de asta.

Mama ei o îndepărtă uşor ca să o studieze, cu ochii încă plini de lacrimi.

– Vaaai, uită-te la bietul tău păr! Cred că e mai imposibil de stăpânit ca niciodată. Ai avut o umbrelă de soare ca să-ţi protejeze tenul? Nu? Ei bine, nici nu credeam că ai fi avut. Eşti mai pistruiată decât un ou proaspăt din cuib. Va trebui să îl trimitem pe unul dintre slujitorii contelui în sat imediat pentru o cutie nouă de loţiune Gowland. Şi cred că eşti chiar mai slabă decât înainte. Nici un bărbat nu o să te mai vrea dacă nu punem nişte carne din nou pe oscioarele astea.

Emma fu nevoită să-şi înăbuşe un zâmbet când îşi aduse aminte cum Jamie îi cuprinsese moliciunea sânilor de parcă ar fi fost cele mai rafinate comori pe care le atinsese vreodată.

Când privirea mamei reveni asupra feţei ei, buza plină de jos începu să-i tremure din nou.

– Oh, scumpa mea fetiţă! strigă ea, lacrimi proaspete scăldându-i chipul. Nu mi-a fost dat să văd ceva mai frumos!

Când o cuprinse pe Emma iar în braţe, aceasta constată că altcineva îi mângâia uşor părul. Deschise ochii şi îşi văzu tatăl stând lângă ele. Chiar dacă pe faţa lui se vedeau clar ravagiile beţiilor recente, ochii lui erau clari şi mâna nu-i tremura.

– Bună, copilă dragă, spuse el, oferindu-i un zâmbet timid. Ne bucurăm că eşti iar printre noi.

Apoi, se dezlănţui haosul pentru câteva minute, când surorile Emmei săriră pe ea, sporovăind ca un stol de coţofene.

– Şi cum a fost să fii prizoniera unui ticălos de ultimă speţă? întrebă Edwina.

– Te-a legat şi a insistat să-şi facă de cap cu tine? întrebă Elberta, ignorând oftatul scandalizat al mamei lor.

– În mod repetat? adăugă Ernestine cu speranţă.

– Să fiu sinceră, acel Sinclair de-abia m-a băgat în seamă, minţi Emma, asaltată de amintiri: Jamie sărutând-o pentru prima dată pe faleza luminată de lună; Jamie ducând-o în braţe prin zăpadă la cabana Muirei, fulgii strălucitori precum praful de diamant luminându-i genele; Jamie îngenunchind gol în faţa ei, incapabil să-şi mai ascundă dorinţa disperată de a o avea. Ori de câte ori

se uita la mine, sunt sigură că tot ceea ce vedea era punga plină de aur pe care spera să o câştige prin vânzarea mea înapoi contelui.

Toate cele trei fete păreau teribil de întristate.

– Te-a *ameninţat* cel puţin că o să profite de inocenţa ta dacă îndrăzneai să-l sfidezi? se aventură Elberta.

Emma oftă.

– Mă tem că nu. Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp legată de un copac, urmărind cum Sinclair şi sălbaticii lui îşi făceau plinul cu whisky şi făceau glume licenţioase pe seama bietului meu mire.

Contele scrâşni din dinţii lui de porţelan.

– Am fost din cale-afară de îngrijoraţi, copilă, mărturisi tatăl ei. Chiar săptămâna trecută, oamenii contelui s-au întors cu vestea că ai fost împuşcată atunci când ofereau răscumpărarea. A trimis oameni să te caute pe munte încă de atunci. Cum de ai reuşit să evadezi?

Contele înghiţi în sec, arătând de parcă nu mai avea mult de trăit.

– Da, sunt sigur că ne-ar plăcea tuturor să auzim cum de ai reuşit să scapi din ghearele acelor ticăloşi.

– Oh, totul i se datorează curajosului nepot al dumitale, aici de faţă! Emma se dădu înapoi, luându-l de braţ pe Ian şi trăgându-l în micul lor cerc. Reflexele lui uimitoare şi gândirea rapidă m-au salvat.

Ernestine îl luă pe Ian de celălalt braţ, clipind spre el ca un iepure adorator.

– Asta nu mă surprinde câtuşi de puţin. Din primul moment în care ne-am întâlnit, mi-am dat seama că domnul Hepburn aici de faţă are un caracter eroic.

– Sunteţi prea amabilă, domnişoară, ripostă Ian.

Încercă să-şi elibereze braţul din strânsoarea ei, dar Ernestine îşi înfipse unghiile în el, refuzând să-i dea drumul.

– Nu a stricat nici faptul că Sinclair ţinteşte mizerabil, spuse Emma. Din fericire, glonţul său doar mi-a zgâriat umărul.

Contele aruncă o privire criminală înspre bărbatul musculos aflat în spatele lui, cu pălăria în mâini, făcând un zgomot în adâncul gâtului care suna suspect de mult cu un mârâit.

– După ce m-a văzut căzând la pământ, Ian a reuşit să mă ia şi să mă ducă într-un loc sigur când ceilalţi bărbaţi au deschis focul şi m-a ţinut ascunsă până când a considerat că ar fi sigur pentru noi să coborâm de pe munte. Emma îl strânse afectuos pe Ian de mână. Cine ar fi crezut că un gentleman ca domnul Hepburn are talentul de a supravieţui în pustie?

– Am spus de multe ori că nepotul meu este un om cu multe talente, murmură contele, refuzând să se uite în ochii lui Ian.

Abandonându-l pe Ian în ghearele lui Ernestine, Emma reveni lângă conte. Îşi lăsă nasul în jos la el, subliniind în mod deliberat diferenţa de înălţime dintre ei.

– Tot timpul cât am fost în mica mea aventură, nu m-am putut gândi la altceva decât la cum să mă întorc înapoi la dumneata, ca să-mi ocup locul de drept ca mireasă a domniei tale.

– Poate că ar trebui să amânăm nunta până când te recuperezi complet, draga mea. Mă gândesc că o examinare aprofundată a unui medic ar putea fi indicată, ca să stabilim gravitatea *exactă* a rănilor tale.

În ciuda căldurii zâmbetului afişat de mirele ei, lumina rece din ochii lui trăda faptul că se referea la mult mai multe decât umărul ei.

– Oh, dar nu va fi necesar, răspunse ea veselă. A fost o simplă zgârietură. Mâine-dimineaţă nu va mai exista nimic – şi nimeni – care să ne oprească să ne înfăţişăm înaintea altarului şi să ne rostim angajamentele unul faţă de altul.

Contele luă una din mâinile Emmei în ale sale, ridicând-o la buzele lui reci.

– Bine ai venit acasă, draga mea, spuse el rigid, oferindu-i o plecăciune oficială. Voi aştepta cu multă nerăbdare nunta noastră.

– Şi eu la fel, domnul meu, răspunse Emma, răspândindu-şi fustele ca să facă o reverenţă adâncă. Şi eu la fel.

*

Ian lenevea pe o canapea de piele în faţa focului din salon în acea noapte, bucurându-se de un trabuc atât de necesar şi de o cupă de coniac, când un lacheu apăru în uşă.

– Contele doreşte să vă vadă, domnule.

Ian oftă, aproape dorindu-şi să se întoarcă în celula umilă a lui Jamie. Cel puţin acolo nu trebuise să pretindă că era liber când de fapt era legat cu nişte lanţuri invizibile. El stinse trabucul, dar goli cupa dintr-o singură înghiţitură înainte de a-l urma pe lacheul arţăgos în biroul unchiului său.

Surprinzător, de astă dată, unchiul lui nu stătea în faţa ferestrei masive dinspre nord, admirând muntele. În schimb, stătea aplecat deasupra biroului, arătând ca un păianjen bătrân fusiform în lumina focului pâlpâitor. Acum, că nu mai era în pericol să fie prins în plasa bătrânului, Ian se simţea învăluit de un calm ciudat.

Când lacheul închise uşa în urma lui, lăsându-i pe cei doi singuri, unchiul său făcu semn din cap spre scaunul din partea cealaltă a biroului.

– Aşază-te, aşază-te, se răsti nerăbdător. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

Tentat să fie de acord că timpul unchiul său era pe terminate, Ian trecu peste covorul luxos Aubusson şi se aşeză pe scaun, punându-şi o cizmă lungă de un negru lucios pe genunchiul opus.

După cum îi era obiceiul, contele nu risipi nici un moment cu amabilităţile.

– Vreau să-ţi cer o favoare.

Ian ridică dintr-o sprânceană în semn de surpriză. În toţi anii de când bărbatul îi era tutore, nu îşi amintea ca unchiul său să-i fi cerut nimic – doar să nu-i stea în cale, ca să uite de existenţa lui Ian pentru perioade lungi de timp.

– Ce pot face pentru dumneata, domnul meu?

– Te-aş fi abordat mai devreme, dar am sperat ca *situaţia* să se rezolve de la sine. Mai ales după ce s-a ivit o nouă oportunitate. Dar, din păcate, din cauza incompetenţei flagrante a aproape tuturor celor din jurul meu, acel dram de noroc s-a dus pe apa sâmbetei.

Numai unchiul său putea reuși să sune incredibil de convingător atunci când se referea la tentativa de omor a propriei mirese în termeni precum un „dram de noroc".

Contele luă un cuțit pentru scrisori cu mâner din fildeș de pe registrul de piele aflat pe birou și îl răsuci în mâini, privind în jos la lama de argint. De fapt, părea să se chinuiască să-și găsească cuvintele.

– Mă doare să-ți mărturisesc că, odată cu înaintarea în vârstă, vin și anumite... infirmități. Nu mai ești bărbatul care obișnuiai să fii.

Ian se aplecă înainte în scaun, fascinat împotriva voinței sale. Nu-și văzuse niciodată unchiul recunoscând vreun defect legat de sănătatea sau de caracterul lui. Și cu siguranță nu-și văzuse unchiul decât ca pe un tiran meschin.

– Așa cum poate ai observat, există o oarecare diferență de vârstă între mireasa mea și mine.

– Am băgat oarecum de seamă, spuse Ian sec.

– În timp ce ea este tânără și fertilă, mă tem că vârsta m-a deposedat de abilitatea mea de a produce un moștenitor, dacă nu și de dorință. Aici intervii tu. Își drese glasul, ezitarea lui trădând cât de mult îl costa să se încreadă în Ian într-o problemă atât de sensibilă. Speram să te pun să faci o vizită în dormitorul miresei mele în noaptea nunții noastre. Și în fiecare noapte după aceea, până când o să putem fi siguri că sângele Hepburn va curge prin venele moștenitorului meu.

Ian își simțit propriul sânge înghețându-i în vene.

– Permiteți-mi să mă asigur că am înțeles. După ce o faci pe domnișoara Marlowe soția domniei tale mâine, vrei să-i vizitez patul în fiecare noapte până când voi fi absolut sigur că am reușit să o las însărcinată?

Unchiul său pufni în semn de dezaprobare.

– Nu e nevoie să fii așa tranșant. Amândoi suntem gentlemeni. Dar, da, exact asta îți cer. Domnișoara Marlowe pare să fi dezvoltat o anumită *afecțiune* inexplicabilă față de tine. Sunt sigur că nu va obiecta prea mult. Unchiul său ridică din umeri. Dar, dacă o va face, există modalități de a-i asigura cooperarea. Îl pot instrui

pe unul dintre lacheii mei discreți să te ajute. Sau există întotdeauna laudanum care să amorțească simțurile și să provoace confuzie.

– Da, cu suficient laudanum, sunt sigur că m-ar putea confunda cu domnia ta.

Contele nu băgă de seamă sarcasmul său și chicoti.

– E o fată plăcută dacă nu chiar frumoasă. Sunt sigur că nu-ți vei găsi îndatoririle prea chinuitoare. Desigur, odată ce mi-am atins scopul de a avea încă un plod Hepburn în camera copiilor, aș putea fi nevoit să mai apelez totuși la serviciile tale. La vârsta mea, e necesar să am atât un moștenitor, cât și o rezervă.

Ian se sprijini de spătarul scaunului, redus la tăcere de depravarea profundă a unchiului său. Omul nu era un păianjen. Era un monstru dispus să-i permită nepotului său să o violeze în mod sistematic pe mireasa lui ca să se asigure că nimeni nu avea să-i pună la îndoială propria virilitate sau linia moștenitorilor.

– Nu mă vei moșteni, desigur, dar te voi răsplăti din plin atât pentru serviciul tău, cât și pentru discreție. Mă gândesc că proprietatea aceea de lângă Edinburgh ți-ar putea fi pe plac. Dacă mai pun la bătaie și un venit anual sănătos, te vei putea așeza la casa ta, să-și găsești o soție potrivită și, probabil, să faci și pentru tine câțiva copii.

Ian nu avea nici o îndoială că, de îndată ce Emma avea să-i asigure unchiul său moștenitorul și o rezervă, urma să se descotorosească de ea, fără a-i oferi un venit anual sănătos și o proprietate lângă Edinburgh. Avea să primească, mult mai probabil, o supradoză de laudanum și un pat rece, din piatră, în cimitirul abației, lângă nevestele anterioare ale contelui.

Dacă Jamie ar fi fost prezent să audă propunerea șocantă, contele ar fi stat în spatele biroului său chiar acum cu lama cuțitului pentru scrisori înfiptă direct în gâtul lui sfrijit.

Unchiul său se încruntă la el.

– De ce zâmbești, băiete?

– Mă gândeam că aceasta ar putea fi una dintre cele mai plăcute obligații pe care am fost rugat să le îndeplinesc.

Unchiul său încuviință din cap.

– Știam eu că pot conta pe tine. În ciuda diferențelor dintre noi, am bănuit de multe ori că ești croit din aceeași stofă ca bătrânul tău unchi.

Ian se ridică, schițând în fața bătrânului o plecăciune elegantă.

– Sunt, ca întotdeauna, domnul meu, la dispoziția domniei tale.

În timp ce ieși agale din birou, întorcându-se în salon ca să-și termine trabucul și să-și toarne încă o porție de coniac, Ian încă mai zâmbea.

Emma stătea la fereastra dormitorului de lux pe care contele i-l pregătise, uitându-se către nord. Muntele era o umbră puternică pe cerul nopții, încununat de luna sclipitoare și de o ploaie de stele. Îi putea simți atracția irezistibilă la fel cum putea simți prezența lui Jamie.

Chiar dacă el și oamenii lui fuseseră nevoiți să se despartă de ea și de Ian înainte de a ajunge la granița domeniului contelui, ea știa că era acolo undeva. Privind-o. Veghind-o.

Dacă avea să se întâmple după voia lui, ea urma să se întoarcă în Lancashire cu familia ei de îndată ce-l demascau pe Hepburn. Era hotărât să nu facă aceeași greșeală pe care o făcuseră părinții lui. Pentru el, recompensele dragostei nu meritau riscurile implicate. Nu atunci când a risca totul ar putea însemna să sfârșească fără a obține nimic.

Când grupul lor plecase din turnul bunicului său, bătrânul stătuse pe balcon și-i privise îndepărtându-se, cu umerii lui largi de neînduplecat și cu ogarul loial lângă el. Ramsey Sinclair trebuie să fi știut că era ultima dată când își vedea nepotul. Și chiar dacă Jamie știuse, probabil, că bunicul său era acolo, nu se uitase înapoi nici măcar o dată. Emma să întrebă dacă ar fi în stare să o scoată din inima lui cu o precizie atât de devastatoare.

Atinse ușor cu vârful degetelor sticla rece de parcă ar fi fost obrazul unui iubit. Neavând ce altceva să facă decât să caute confortul singuratic al patului ei, ea dădu să se întoarcă de la fereastră, dar rămase fără suflare când observă reflexia bărbatului din spatele ei.

Capitolul 32

Emma se întoarse, ducându-și palma la gură.

Jamie se afla în fața șemineului de marmură, îmbrăcat complet în negru și încadrat de lumina focului.

– Ce cauți aici? șopti ea, inima-i tresăltându-i de bucurie. Cum ai intrat?

– Dacă un Sinclair știe cum să se strecoare afară dintr-un castel, spuse el solemn, atunci știe și cum să se strecoare înăuntrul unui castel.

– Tunelul de la temnițe, spuse ea încet.

– Așa-i, admise Jamie ducând un deget la buze. Este un secret transmis din generație în generație în familia Sinclair, în caz că vreunul dintre noi ar dori vreodată să se strecoare în castel în toiul nopții pentru a fura vreun volum rar de Descartes, să taie gâtul câtorva... sau să seducă vreo mândruță frumușică din familia Hepburn.

Cuvintele lui o făcură să resimtă un mic fior de anticipație. Ridică bărbia, aruncându-i o privire arogantă.

– Ai ajuns cam târziu. Mâine o să mă mărit, în caz că nu știai.

– Așa am auzit. Cu un țap bătrân și destrăbălat. Trecu pe partea ei, întinzându-se pentru a-și înfășura pe deget una dintre buclele ei desprinse, nemaiputând rezista tentației de a o atinge. Cu atât mai mult ți-ar trebui o noapte cu un bărbat adevărat în patul ăsta.

– Îți oferi tu serviciile?

– Desigur. Dar mă tem că nu sunt decât un băiat sărăntoc din Ținuturile Înalte. Nu-ți pot oferi pietre prețioase și nici blănuri sau aur.

– Atunci ce poți să-mi oferi?

– Asta, șopti el coborându-și buzele la nivelul alor ei pentru a o săruta îndelungat și apăsat. Și asta. Își încolăci brațele în jurul ei și o trase aproape, lăsând-o să simtă, când îi atinse pântecele moale, fiecare părticică din dorința lui ținută în frâu.

Emma își încolăci brațele pe după gâtul lui, topindu-se în sărutul lui, pierdută în brațele lui.

El pretindea că nu voia să urmeze același drum ca părinții lui, însă risca totul, chiar și propria viață, pentru a o putea vedea. Și, chiar dacă asta le-ar fi putut distruge toate planurile și i-ar fi putea costa mult, ea pur și simplu nu avea puterea să îl gonească.

Fără să întrerupă legătura tandră pe care gurile lor o făuriseră, Jamie o ridică în brațe și o duse la pat, având în continuare grijă să nu-i atingă umărul. Așezată dedesubtul lui, buclele i se revărsară pe așternutul de satin ca un râu arămiu.

Nu se simțise niciodată mai frumoasă sau mai asemănătoare unei mirese ca în momentul acela. Înțelese cum trebuie să se fi simțit mama lui Jamie când îl întâlnise pe tatăl lui pentru prima dată în pădurea aceea depărtată; înțelese ce îi făcuse să fugă împreună și să lase în urmă tot ce iubeau pentru a se putea dărui unei iubiri atât de puternice și de trainice, încât dăduse naștere bărbatului care o privea în lumina șemineului, cu ochii umbriți de o dorință atât de mistuitoare, încât era în stare să își rişte viața – dacă nu și inima – pentru a și-o astâmpăra.

Își trecu degetele prin părul lui des și întunecat și îi trase gura dulce înapoi peste a ei, invitându-l să-și satisfacă acea dorință, să o satisfacă pe ea.

Nu pierdu timpul și acceptă invitația. Cămașa ei păru să se dizolve sub uneltirile abile ale degetelor lui, alunecând de pe ea și evaporându-se, lăsând-o dezbrăcată dedesubtul lui. I se făcu milă văzând-o cum se chinuia cu stângăcie să îi îndepărteze și lui hainele, așa că și le dădu el jos cu iscusință, în timp ce o mângâie întărâtând-o și sărutând-o profund, amețitor. Curând, corpurile li se încordau la fel ca buzele, tinzând către acel moment când aveau să fie unul.

Însă chiar atunci când Emma credea că acel moment venise, el alunecă în jos, mai jos, mai jos, către lumina focului. Mâinile lui mari îi despărțiră tandru coapsele, dezvelind miezul corpului ei în fața privirii lui înfometate. Copleșită de un val brusc de timiditate, încercă să scape din prinsoarea lui. El refuză să îi dea drumul, folosindu-și forța pentru a o ține pe loc, tandru, dar ferm.

Apoi își coborî capul și o atinse doar cu vârful limbii, exact cum îi atinsese sfârcul în noaptea aceea, la ruinele abației.

Dacă ăla se chemase extaz, acum simțea o plăcere de nedescris, mai presus de orice visase sau își imaginase vreodată. Strânse cu putere așternutul, căutând cu disperare un punct de sprijin într-o lume care se clătina din temelii. Curând, se zvârcolea sub tortura tandră a biciului limbii lui, numele lui devenind litanie nesfârșită pe buzele ei.

El știu că urma ca ea să-și dea drumul chiar înainte ca ea să conștientizeze asta. Se întinse și îi acoperi ușor gura cu mâna pentru a-i înăbuși strigătul de extaz înainte să trezească întregul castel. Apoi, gura lui se repezi spre a ei din nou, presându-i pe buze gustul îmbătător al propriei ei plăceri, în timp ce el intră în ea cu o sălbăticiune delicată care o lăsă cu răsuflarea tăiată.

El părea hotărât să demonstreze că nici un amant mai puternic și mai viguros nu ar putea să concureze pentru inima ei cu aceeași vitalitate și pricepere. Părea a dori să îi ofere o viață de pasiune într-o singură noapte, ca și cum corpul lui fusese creat pentru un singur și unic scop: să îi ofere ei plăcere.

Îi exploră trupul, se strecură în spatele ei ca un hoț prin noapte și, după multă vreme, se întinse sub ea, iar ea îl încălecă, șoldurile lui puternice balansându-se într-un ritm mai irezistibil și mai hipnotizant decât izbirea valurilor de țărm. Atunci când curentul era aproape de a o trage dedesubt, într-o mare de extaz inimaginabil, el se răsuci din nou, luând-o și pe ea cu el.

Emma nu putu decât să se agațe neajutorată de umerii lui, în timp ce el o făcea a lui din nou și din nou, cu mângâieri profunde, până când ea se convinse că, oricât de departe și oricât de mult ar călători în lumea asta, avea să-i aparțină pentru întotdeauna. În acel moment, ajunsese atât de sensibilă la atingerea lui, încât nu mai era nevoie decât de apropierea ușoară a vârfurilor degetelor lui ca să o facă să tresare într-o altă convulsie de exaltare.

Trupul lui puternic începu să se cutremure. Emma se aștepta ca el să se retragă, lăsând-o fără vlagă, însă el doar se afundă mai adânc, strângând din dinți pentru a-și suprima un urlet dezlănțuit. În vreme ce el își vărsa sămânța chiar la intrarea în ea, Emma

se arcui pe pat, atingând culmea extazului, mușchii ei secreți încordându-se și relaxându-se de parcă ar fi fost hotărâți să smulgă fiecare picătură de plăcere din trupul magnific al lui Jamie.

Pe când resimțea încă ultimele frisoane de exaltare care îi încântau carnea satisfăcută, se prăbuși pe salteaua din fulgi, copleșită de o moleșeală atât de intensă și de profundă, încât nu știu dacă avea să mai găsească vreodată puterea să se miște din nou.

– O, Jamie, șopti ea fără să deschidă ochii, știam că te vei întoarce la mine.

– Șșștt, spuse el încet, atingându-și ușor buzele de ale ei cu o tandrețe posesivă care o făcea să-i vină să plângă. Dormi, îngerașule. Visează.

Când deschise iar ochii, el nu mai era acolo.

Dându-și seama că probabil ațipise, se ridică cu greu în coate, dându-și părul la o parte de pe ochi. Nu rămăsese nici un semn că Jamie fusese vreodată acolo. Dacă nu ar fi simțit aroma de mosc ce cuprinsese așternuturile și sensibilitatea plăcută dintre coapsele sale, s-ar fi putut întreba dacă nu cumva *chiar* visase.

Prăbușindu-se înapoi pe saltea, își suflă o buclă răzvrătită din ochi și se uită îmbufnată la tavanul în formă de medalion. Se pare că Jamie Sinclair nu-și dăduse încă seama că zilele lui de hoț și de nelegiuit se sfârșiseră. Nu mai putea pur și simplu să se strecoare în dormitorul unei femei pentru a profita de corpul ei – și a-i fura inima – fără să plătească prețul cuvenit.

Se întoarse cu fața către geam și către noaptea de dincolo de el, privind înspre nord, până când luna coborî prin spatele muntelui, iar ajunul nupțial se transformă în ziua nunții ei.

În ziua următoare, Emma stătea la măsuța de toaletă din dormitorul ei, studiind expresia senină a femeii din oglinda ovală, când se auzi un ciocănit în ușă. Deja dăduse afară grupul de servitoare gălăgioase, dorind câteva minute de singurătate pentru a se aduna înainte de nuntă.

– Intră! strigă ea, crezând că era lacheul, care venise să o anunțe că tatăl ei se afla în salon, așteptând să o conducă la abație.

Însă, atunci când ușa se deschise, văzu în oglindă reflexia mamei apăru. Cu părul ei de culoarea caisei, cu tenul alb, obrajii pistruiați și ochii albaștri și blânzi, Mariah Marlowe fusese cândva la fel de frumoasă ca un tablou în pastel. Însă timpul și străduniile o decoloraseră la o simplă schiță a ceea ce fusese cândva. În ultimii trei ani, când tatăl Emmei ajunsese să-și găsească tot mai des alinarea în sticla de băutură, nu la ea, până și acele ultime linii începuseră să se estompeze.

Cu toate astea, zâmbetului ei nu îi pierise deloc farmecul.

– Ești o mireasă tare frumoasă! spuse ea, aplecându-se pentru a o săruta pe Emma pe obraz, înainte să se așeze pe marginea patului.

– Mulțumesc, mamă! Emma se roti pe scăunelul de brocart ca să o poată vedea. Cum se simte tata în dimineața aceasta?

În ciuda întrebării formulate pe un ton relaxat, știau amândouă ce întreba ea de fapt.

– Tatăl tău se simte foarte bine. Sunt sigură că nu te va surprinde să afli că a trecut printr-o perioadă foarte grea după ce ai fost răpită. Dar nu a mai pus pe limbă strop de băutură de când am fost anunțați că era posibil să te fi pierdut pentru totdeauna.

– De ce? a rămas contele fără băutură?

Emma aproape că se aștepta ca mama ei să sară în apărarea soțului, însă aceasta doar se preocupă să își netezească rochia.

– Nu am venit azi aici să discutăm despre tatăl tău, Emmaline. Am venit să vorbim despre tine.

Emma oftă și își sprijini bărbia în mână, pregătindu-se pentru prelegerea obișnuită despre responsabilitatea de a fi prima născută și despre importanța devotamentului față de îndatoririle ei, urmată de încredințarea bine știută cum că toți apreciază sacrificiul pe care îl făcea pentru ei.

– M-am gândit cât timp ai fost plecată că poate te-ai întrebat de ce am fost așa dornică să accepți propunerea contelui de la bun început.

– Nu chiar. Am știut întotdeauna de ce. Emma se strădui să își mascheze nota de amărăciune din voce. Ca tata să nu sfârșească

la închisoare, iar surorile mele să poată avea şansa de a-şi găsi soţi buni.

– Poate asta te-am lăsat să crezi, dar, de fapt, niciodată nu am vrut să te măriţi cu contele pentru binele nostru, ci pentru al tău.

Emma se îndreptă în scaun şi o privi nedumerită.

– Şi de ce mi-ar face bine să mă mărit cu un bărbat destul de bătrân încât să-mi poată fi străbunic?

– M-am convins singură că averea şi puterea lui te vor proteja cumva de loviturile vieţii. Mama ei ridică din umeri. Pe lângă asta, ştiam că omul e bătrân. Cât putea să mai trăiască?

Un râset surprins scăpă de pe buzele Emmei. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca gândurile mamei să reflecte exact ceea ce gândise ea când se aflase prima oară alături de conte în faţa altarului.

– Ştiu că trebuia să înduri neplăcuta îndatorire de a-i oferi bărbatului un moştenitor, recunoscu mama ei cu o grimasă, dar, de îndată ce contele murea, nu mai trebuia să dai socoteală nimănui. Ai fi fost stăpâna propriului destin.

– Te-ai gândit vreodată că poate aş vrea să mă mărit din alte motive? Emma închise ochii pentru un moment, nefiind în stare să privească patul pe care stătea mama ei fără să îşi aducă aminte de plăcerea cutremurătoare pe care o împărtăşise cu Jamie cu doar câteva ore în urmă. Din dragoste, poate?

Mama sa o privi în ochi, cu o privire mai hotărâtă ca niciodată.

– Nu am vrut să faci şi tu aceeaşi greşeală ca mine. M-am măritat din dragoste, ştii, dar am sfârşit şi fără bani, şi fără dragoste, doar cu regrete. Se ridică din pat şi se îndreptă agitată către fereastră, unde rămase cu spatele la Emma, privind spre umbra măreaţă a muntelui. Eu şi tatăl tău am petrecut ultima săptămână neştiind dacă vom participa la nunta sau la înmormântarea ta. Asta ne-a oferit mult timp pentru discuţii. Suntem amândoi de acord că nu te vom pune să te măriţi cu contele împotriva voinţei tale. Tatăl tău se află jos chiar acum, pe deplin pregătit să meargă la conte şi să îl anunţe că rupem logodna.

– Dar înţelegerea făcută? şopti Emma, aproape mută de uimire din cauza cuvintelor mamei ei. Ştim amândouă că tata deja a cheltuit o mare parte pentru a-şi achita datoriile de la jocuri.

Mama ei se întoarse către ea, cu mâinile strânse în faţa ei.

– Suntem pregătiţi să-i înapoiem contelui suma rămasă de îndată şi să găsim o cale de a-i returna fiecare ban din cea folosită. Chiar dacă asta presupune să vindem proprietatea care a aparţinut familiei mele vreme de două sute de ani. Dacă este nevoie, surorile tale s-au oferit să lucreze pentru una dintre familiile mai bogate ale parohiei – ca însoţitoare plătite poate sau chiar ca guvernante.

Emma ştia că nu s-ar cădea să apară la propria nuntă cu nasul roşu, dar nu-şi putu opri lacrimile să îi inunde ochii.

– Ar face ele asta? Pentru mine?

Mama ei încuviinţă din cap, apoi se repezi către ea şi îngenunche la picioarele ei. Îi mângâie părul cu mâna-i tremurândă şi o fixă cu o privire rugătoare.

– Nu este prea târziu, draga mea. Nu trebuie să faci asta.

Emma îşi aruncă braţele în jurul gâtului mamei sale şi îşi îngropă faţa în îndoitura gâtului cu miros dulceag.

– Ba da, mamă, şopti ea zâmbind printre lacrimi, trebuie.

Razele aurii ale soarelui se răspândeau printre ferestrele înalte şi arcuite ale abaţiei, aducând odată cu ele şi speranţa unor zile mai bune. Şirurile de bănci de lemn lipsite de confort erau pline până la refuz cu vecinii contelui şi cu sătenii din cel mai apropiat sătuc, adunaţi cu mic, cu mare pentru a sărbători întoarcerea miresei moşierului şi nunta ce urma să aibă loc.

Mulţi dintre ei se aflau acolo pentru a-şi potoli setea de bârfă, nerăbdători să vadă cum se simţea mireasa lui după ce supravieţuise unei asemenea încercări. Fuseseră multe zvonuri – unele chiar cumplite – despre diversele înjosiri la care ar fi fost supusă în mâinile fără scrupule ale unor tâlhari. Unii chiar îl vorbeau de bine pe conte, spunând că trebuie să fie chiar mai nobil şi mai altruist decât crezuseră dacă era încă dispus să se însoare cu fătuca

asta după ce petrecuse chiar şi doar o noapte în compania unui tâlhar tânăr şi bine făcut ca Jamie Sinclair.

În timp ce mireasa se aşează la locul ei lângă altar, şoaptele se înteţiră până la un murmur neîntrerupt. Aceia care stăteau în partea din spate a abaţiei îşi întinseră gâturile pentru a o putea vedea mai bine.

Semăna mult prea puţin cu fătuca speriată care fusese răpită din faţa altarului pe spinarea calului lui Jamie Sinclair. Îşi ţinea umerii drepţi şi capul ridicat, nelăsând să se vadă nici urmă de ruşine sau de jenă pentru ceea ce avusese poate de îndurat în mâinile lui Jamie şi ale oamenilor lui. Pielea nu îi mai era deschisă ca alabastrul, ci îmbujorată, strălucind de sănătate. Câteva şuviţe de aramă fuseseră lăsate să atârne în afara cocului pentru a-i încadra obrajii pistruiaţi şi a-i mângâia uşor ceafa fermecătoare. Buzele ei aveau o plinătate voluptoasă, iar ochii o strălucire atractivă, făcând mai mult de una dintre femeile aflate în abaţie să îşi ciupească bărbatul pentru a nu se mai holba.

Profund conştientă de privirile aţintite asupra ei, inclusiv ale familiei aşezate în primul rând, Emma ţinea în faţa ei buchetul de iarbă-neagră uscată, dar mâinile nu-i mai tremurau, ci erau ferme, aşa cum fuseseră nu demult pe mânerul pistolului lui Jamie.

De vreme ce propria rochie de mireasă fusese distrusă în timpul răpirii, contele îi permisese cu generozitate să împrumute una dintre rochiile teribil de demodate purtate de a doua sau a treia lui soţie la nunta cu el, însă ea alesese să se îmbrace cu una dintre rochiile ei – o rochie de stradă simplă, de muselină din India, albă ca zăpada, cu talie înaltă şi manşete de mătase.

Mirele apăru îmbrăcat încă o dată în kiltul scoţian de ceremonii şi mantaua scoţiană de moşier Hepburn. Emma miji ochii. Dacă planul contelui ar fi reuşit, ea nu ar fi purtat o rochie de mireasă în acea dimineaţă frumoasă de primăvară, ci un giulgiu.

Bărbatul sălta în vreme ce păşea spre altar într-un mod ce o făcea să se mire că genunchii lui osoşi nu se loveau unul de altul. Binevoi chiar să facă cu ochiul înspre nepotul lui în timp ce trecu pe lângă rândul în care era aşezată familia. Ian Hepburn întinse

un braţ de-a lungul şirului de bănci şi răspunse salutului unchiului său cu un zâmbet misterios.

Pe când mirele i se alătura Emmei la altar, pastorul deschise Liturghierul lui John Knox şi îşi împinse ochelarii cu rame metalice pe nas cu un deget tremurând, aducându-şi în mod evident aminte de ultima dată când stătuseră cu toţii în faţa acelui altar.

Chiar când se pregătea să înceapă ceremonia, uşile duble de lemn ale abaţiei se deschiseră cu un trosnet puternic. Inima Emmei tresăltă când în uşă apăru un bărbat conturat de lumina soarelui ca un erou dintr-o epocă trecută.

Capitolul 33

– O, Doamne, bâigui pastorul, chipul devenindu-i palid. Nu, nu din nou!

De data asta nici nu aşteptase măcar ca Jamie să-şi scoată pistolul. Pur şi simplu azvârli Liturghia lui John Knox în aer şi se repezi în dosul altarului.

Invitaţii din partea lui Hepburn se foiră pe băncile bisericii, cu ochii larg deschişi, neliniştiţi şi temători. Tatăl Emmei se ridică pe jumătate din scaunul său în timp ce Jamie se apropia de altar cu paşi mari, dar mama sa îi puse mâna pe braţ cu hotărâre, clătinând din cap. Surorile Emmei nu se putură abţine să nu se aranjeze puţin când el trecu pe lângă ele.

– Ce cauţi aici, plod obraznic? întrebă Hepburn, agitându-şi un pumn ciolănos în aer. Începu să se depărteze de Emma, expresia lui optimistă mascându-i indignarea. Ai venit să termini ce ai început?

– Aşa e, bătrâne, răspunse Jamie.

– Presupun că nu pot face nimic ca să te opresc. Contele scoase un oftat lung, care îi trăda durerea. Nu o să ai linişte până când nu-mi omori mireasa cu sânge-rece în faţa ochilor mei.

Acei ochi scânteiară şi mai mult, în vreme ce, în spatele lui Jamie, vreo doisprezece soldaţi britanici dădură buzna în abaţie.

– Şi asta ce e? Şi mai mulţi musafiri neinvitaţi? Îi aruncă lui Jamie un zâmbet triumfător. Mai mult ca sigur că aceşti ofiţeri ai coroanei, dintre cei mai buni, te-au urmărit. Trebuia să-mi fi imaginat că n-ar lăsa un tâlhar ca tine să le scape pentru totdeauna. În timp ce soldaţii britanici mărşăluiau spre altar, i se adresă ofiţerului care îi conducea: Presupun că ai venit să pui mâna pe cel care e acuzat că mi-a împuşcat mireasa, nu-i aşa, colonele Rogen? Bună treabă, băieţi. Luaţi-l în custodie!

– Am făcut-o deja, răspunse ofiţerul, în timp ce faţa lui uscăţivă schiţă un rânjet.

Contele icni când văzu că puseseră mâna pe Silas Dockett, care-şi arăta colţii. O mânecă a pazniculuifu sfâşiată din umăr, şi braţele lui vânjoase fură prinse într-o pereche de cătuşe. O vânătaie urâtă i se vedea pe falcă, iar buza de jos era umflată, părând de două ori mai mare decât de obicei.

– Nu înţeleg, bombăni contele. Ce înseamnă asta?

Colonelul Rogen spuse:

– Avem câţiva martori care susţin că *acesta* e cel care ţi-a împuşcat mireasa.

– Unul dintre ei aş fi eu, spuse Bon, în timp ce se apropie de altar. Îi făcu lui Ernestine cu ochiul în mod neruşinat în timp ce trecea de banca pe care se aflau cei din familia Marlowe, smulgând un chicot de la Ernestine şi icnete scandalizate de la surorile ei.

– Şi eu, adăugă Graeme, cu un zâmbet larg ce-i trăda încântarea, în timp ce mergea şchiopătând în urma lui Bon.

– Şi noi, strigară într-un glas Angus şi Malcom, croindu-şi drum printre soldaţi.

– *Martori*? ripostă contele privindu-i ca şi când ar fi fost nişte cărăbuşi care se târăsc dintr-o grămadă de excremente de oaie. Sunt un baron din regat şi moşier al acestor locuri. Doar nu vă aşteptaţi să cred că luaţi în serios cuvintele acestei... acestei lepădături scoţiene, şi nu pe ale mele! Nu sunteţi altceva decât nişte lepădături de-alde *Sinclair*, bune de nimic!

– Poate colonelul Rogen nu-i crede pe ei, unchiule, dar pot să-ţi promit că a fost mai mult decât dornic să îmi dea mie crezare.

Un icnet general se auzi din mulţime în timp ce Ian Hepburn se ridică de pe bancă şi înaintă legănat, oferindu-i Emmei o plecăciune respectuoasă şi unchiului său un zâmbet leneş.

– Şi eu am fost în vâlcea în ziua în care domnişoara Marlowe a fost împuşcată şi i-am oferit deja colonelului Rogen aici prezent o scrisoare în care declar cu absolută convingere că domnul Dockett a fost cel care a împuşcat-o.

– Porc siluitor ce eşti! răcni Dockett, zbătându-se în lanţuri. O să-ţi mănânc testiculele la micul dejun, îţi jur!

Graeme se duse ţintă, şontâcăind, spre bărbatul care îl bătuse cu o satisfacţie animalică. Apropiindu-se de faţa lui Dockett, spuse:

– Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent cu limba aia obraznică, amice, altfel cineva o să ţi-o reteze. *Înainte* să fii spânzurat.

Nebăgând în seamă răcnetul sălbatic al lui Dockett, Ian continuă.

– În acelaşi timp, scrisoarea mea confirmă faptul că domnul Dockett lucrează în slujba unchiului meu de câţiva ani şi că a acţionat numai şi numai la ordinele acestuia în ziua în care domnişoara Marlowe a fost pe punctul de a-şi pierde viaţa.

– Puneţi mâna pe el! ordonă colonelul, făcând semn cu capul înspre conte.

Mulţimea privea înmărmurită în timp ce doi dintre soldaţii cei mai tineri se repeziră să execute ordinul dat de colonel. Ignorând bâiguielile incoerente ale lui Hepburn, îi apucară mâinile ciolănoase şi le puseră repede în cătuşe de fier.

Bâiguiala lui se transformă într-un urlet turbat. Emma privi fără pic de milă cum începură să-l târască departe de altar. Nu luaseră însă în consideraţie faptul că bătrânul avea mâinile extrem de osoase. Odată ajunşi în dreptul lui Jamie, îşi scoase o încheietură din cătuşele de fier şi apucă pistolul de la brâul pantalonilor acestuia.

În clipa când se răsuci şi îşi îndreptă arma înspre corsajul de un alb imaculat al Emmei, o linişte înăbuşită se lăsă în abaţie.

– *Curviştină* vicleană ce eşti! îi trânti el, în vreme ce pistolul se mişca sălbatic în mâna-i tremurândă. Ai ştiut de capcana asta tot timpul, nu-i aşa?

Cu toate că un pistol era îndreptat către inima ei pentru a doua oară în aceeaşi abaţie, Emma se simţea ciudat de calmă.

– Bineînţeles că am ştiut. Eu sunt cea care a plănuit-o. Cu puţin ajutor de la nepotul tău de frate. Şi de la *nepotul tău bun*.

Paloarea chipului lui Hepburn trecu de la culoarea sfeclei la vineţiul vinetelor.

– Faptul că târâtura lui de mamă l-a ademenit pe fiul meu în pat nu-l face pe nenorocitul ăla jalnic nepotul meu! Trebuia să fi ştiut că nu eşti un soi mai bun decât ea. Abia aşteptai să-ţi desfaci picioarele pentru primul armăsar mitocan care apărea, nu-i aşa?

Tatăl Emmei sări în picioare.

– Domnule, cred că e de-ajuns!

– Aşa e, spuse Jamie încet, întinzându-se pentru a răsuci cu duşmănia încheietura contelui.

Câteva ţipete îşi găsiră ecou printre grinzi când pistolul se descărcă, spărgând unul dintre geamuri. O ploaie de cioburi căzu înspre podea. Emma se ghemui, acoperindu-şi capul cu mâinile.

Când se ridică, Jamie se afla în mijlocul altarului, cu pistolul în mână şi cu dorinţa criminală în ochi. Contele se îndepărtă încet de el, strângându-şi încheietura rănită.

– Ce faci? ţipă Emma.

Jamie ridică arma, închizând un ochi şi privind pieptul osos prin ţeava lungă şi neagră a armei.

– Un lucru pe care cineva trebuia să-l facă de mult.

– Parcă ziceai că pistolul tău are un singur glonţ!

– Am mințit, spuse Jamie, trăgând piedica pistolului cu degetul mare.

Înainte să apese pe trăgaci, ea urlă:

– Aşteaptă!

Se repezi apoi la el, aşezându-se între cei doi bărbaţi.

– La o parte, Emma, îi ceru Jamie, lăsând de îndată pistolul mai jos.

Ea îl ignoră şi îi zâmbi dulce contelui.

– Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus, domnul meu.

– *Emmaline*, mârâi Jamie.

– După câte se pare, spuse ea senină, apropiindu-se tot mai mult de conte, până la urmă n-ai avut niciodată nevoie de o mireasă.

– Despre ce naiba vorbeşti? trânti printre dinţi Hepburn.

Se apropie şi mai mult de el, atrasă de priveliştea venelor vineţii care-i zvâcneau la tâmple.

– Se pare că ai avut întotdeauna un moştenitor. Înainte de naşterea lui Jamie, fiul tău, Gordon, s-a căsătorit cu Lianna Sinclair în faţa preotului bisericii. Am hârtia din registrul de căsătorii drept dovadă. Nu a fost niciodată amanta lui, libidinos cu inimă neagră ce eşti!

Rămase încremenit, iar Emma se apropie de urechea lui, şoaptele ei şuierate ajungând la fiecare ureche din abaţie:

– *Ea. A fost. Soţia. Lui.*

– *Soţia* lui? abia reuşi să articuleze Hepburn, respiraţia lui începând să se transforme într-un horcăit.

– La o parte, scumpete, îi ordonă Jamie.

Emma ridică un deget, cerând încă puţin timp. Hepburn se apucă de gât, ochii urduroşi ieşindu-i din orbite în timp ce abia mai putea respira. Un fir subţire de salivă i se scurse din colţul gurii. Apoi, cu ochii daţi pe spate, căzu ca o piatră pe podeaua abaţiei.

În timp ce Emma îşi ştergea praful de pe mâini, pe chipul ei apăru un zâmbet care îi curba buzele. Lumea se strecură mai aproape, adunându-se să-l privească pe contele inert.

Numai Bon încercă să-l împingă cu vârful cizmei.

– Ce zici de asta, Jamie? Cred că fătuca asta tocmai te-a cruţat de la efortul de a-l împuşca. Întotdeauna am zis că nu merita nici măcar praful de puşcă necesar să fie împuşcat.

– Sau frânghia necesară să fie spânzurat, adăugă colonelul sec, făcând semn oamenilor săi să scoată din abaţie atât trupul lui Dockett, cât şi cadavrul contelui.

– Aşteaptă numai un moment, spuse Ian în timp ce-l ridicau pe conte. Trase mantaua scoţiană a lui Hepburn fără prea multe

menajamente de pe umerii unchiului său. Nu cred că o să aibă nevoie de asta acolo unde se duce. Am auzit că e foarte călduros.

Când ofițerii englezi ieșiră cu cadavrul unchiului său, Ian așeză haina tradițională pentru ceremonii peste umerii lui Jamie de parcă era mantaua unui rege cuceritor.

– Felicitări, Sinclair! A durat numai cinci veacuri până când familia Sinclair să-și recupereze castelul. Sper că-ți dai seama că, din moment ce ești vărul meu legitim și noul conte de Hepburn, țin cu tot dinadinsul să storc tot ce pot din averea ta imensă. De fapt, e o mică proprietate chiar la ieșirea din Edinburgh care mi-a sărit în ochi de curând...

Vocea i se stinse și îi privi chipul lui Jamie.

– Care-i problema? Deja te îmbufnezi că am uitat să mă adresez cu „domnul meu"?

Jamie pipăi lâna cu roșu aprins și negru a mantiei Hepburn ca și când n-ar mai fi văzut-o vreodată. Își ridică încet capul, trecând cu privirea peste șirul de bănci din abație. Toți ochii de acolo erau ațintiți asupra lui în timp ce invitații de la nuntă se străduiau să accepte vestea uimitoare că noul lor moșier nu era numai un Hepburn, ci și un Sinclair.

Se întoarse spre Emma, și în ochi i se citea panica.

– La naiba, fătucă, ce-ai făcut? Ți-am spus că nu vreau asta!

Emma își ținu firea, înfruntându-l cu aceeași îndrăzneală cu care îl înfruntase și pe Hepburn.

– Dar ce anume vrei? Să-ți petreci restul zilelor ascuns în muntele ăla? Să-ți aperi inima de orice risc, de orice durere, până când o să îmbătrânești și o să rămâi singur-singurel, la fel ca bunicul tău? Clătină din cap. Nu înțelegi? Nu e vorba despre ceea ce vrei tu. E vorba despre cine ești. Părinții tăi au visat să încheie vrajba dintre familia Hepburn și Sinclair și au reușit să o facă așa cum nu și-ar fi închipuit vreodată. Au creat o legătură între cele două clanuri care nu va putea fi ruptă în veci. Și acea legătură ești tu.

Jamie o atinse cu degetele pe obraz și o mângâie ușor, cu ochii umbriți de o durere sfâșietoare.

– Îmi pare rău, fătucă, dar, dacă m-am îmbrăcat cu o mantie scoțiană Hepburn nu înseamnă că și sunt un Hepburn. În inima mea, întotdeauna voi fi un Sinclair. Nu pot fi închis între zidurile unui castel.

Scoțându-și mantia de pe umeri, i-o aruncă lui Ian. Emma îl privi, nevenindu-i să creadă că îi întoarce spatele și pornește spre ușă cu pași mari, refuzându-și nu numai propriul destin, ci și iubirea ei. Scoase colierul mamei sale din corsajul rochiei, găsindu-și alinare în greutatea acelei cruciulițe vechi din mâna sa.

– Știu ce crezi tu, strigă ea, cu inima și ochii plini de dragoste. Dar iubirea părinților tăi nu i-a distrus. I-a salvat. Pentru că dragostea lor te-a creat și, cât timp trăiești pe lumea asta, o parte din ei va supraviețui mai presus de orice îndoială.

Jamie continuă să meargă.

Pe măsură ce se apropie de oaza de soare care se revărsa prin ușile abației, Emma descoperi că membrii familiei Sinclair nu dețineau monopolul pe răzbunare și nici pe pierderea cumpătului.

– Haide, Jamie Sinclair, fugi! Fugi de singura femeie pe care o vei iubi vreodată cu adevărat. Deci Hepburn a avut întotdeauna dreptate în privința ta! Nu ești altceva decât un laș nenorocit! Dar nu-ți face griji. Sunt sigură că o să fii foarte fericit doar cu amintirile și cu orgoliul tău, care-ți vor ține de cald în timpul lungilor și recilor ierni din Ținuturile Înalte. Alături de *oile* tale!

Jamie încremeni.

– La naiba, fătucă, rupse Bon liniștea împietrită care se așternuse în biserică. De ce trebuie să te pornești și să spui una ca asta?

Oamenii lui Jamie începură să se depărteze de ea, dar Jamie se întoarse încet, privind-o cu atâta intensitate, că ea se întrebă cum de putuse vreodată să-i treacă prin minte că ochii săi erau reci. Toți ceilalți păreau să fi dispărut. Era ca și cum rămăseseră singurele suflete din acea abație, singurele suflete din lume.

Clătinând din cap, se întoarse cu paşi mari spre ea, cu ochii mijiţi şi cu maxilarul împietrit. Mai văzuse privirea aceea şi altă dată, chiar prima dată când venise călare la altar ca să o fure de la un alt bărbat.

– Ce faci? şopti ea când se apropie, sfâşiată între speranţă şi spaimă.

– Cea mai mare greşeală din viaţa mea, spuse el mohorât, înainte de a o lua în braţe şi de a o săruta sălbatic şi pasional, lăsând-o fără suflu şi fără suflet.

Era sărutul unui iubit, al unui cuceritor, sărutul unui bărbat care nu numai că voia să-şi accepte destinul, ci şi să lupte pentru el – şi pentru ea – cu fiecare suflare din trupul lui, până în ziua în care avea să moară.

Până când el ajunse să capituleze în faţa buzelor ei, Emma era deja ameţită de dorinţă şi beată de fericire.

Îi prinse obrajii în mâna lui mare şi caldă, cu o duioşie arzătoare. Acum nu mai încerca să-şi ascundă dorinţa dogoritoare – sau iubirea – care-i strălucea în ochi.

– Am pierdut atâţia ani ca să aflu adevărul, când, de fapt, trebuia să te caut pe tine. Nu te-am distrus, fătucă. Tu m-ai distrus pe mine. Nu mai exist pentru nici o altă femeie în afară de tine.

Ea îl privi printr-o ceaţă clocotitoare de lacrimi.

– Atunci, se pare că nu am de ales, trebuie să mă căsătoresc cu tine, nu-i aşa? Pentru că nimeni altcineva n-o s-o facă.

Se prefăcu a-i arunca o privire mânioasă.

– De unde ştiu eu că nu eşti doar o englezoaică lacomă care vrea să se căsătorească cu mine pentru titlul şi averea mea?

– Dar chiar aşa e! Vreau de toate! Bijuterii, blănuri, proprietăţi, aur... şi un iubit tânăr şi bine făcut care să-mi încălzească patul.

– Doar unul?

Ea încuviinţă solemn din cap.

– Singurul de care o să am vreodată nevoie.

În timp ce buzele lor se întâlniră pentru un alt sărut pasional şi tandru, Bon se aplecă să se uite în spatele altarului.

Preotul încă stătea ghemuit acolo, cu ochii strâns închişi şi cu mâinile împreunate, rugându-se cu zel.

– Acum, că rugăciunile voastre au primit răspuns, domnule, cred că noul conte şi mireasa lui o să aibă nevoie de serviciile dumneavoastră.

Epilog

– Ah, doar uită-te la draga de ea! Tremură toată de bucurie.

– Şi cine ar putea-o învinui? Probabil a visat la ziua aceasta toată viaţa ei.

– Păi nu-i acesta visul oricărei fete? Să se căsătorească cu un moşier tânăr şi chipeş care să îşi permită să-i îndeplinească orice dorinţă?

– Şi junele ar trebui să se considere binecuvântat că a pus mâna pe aşa o frumuseţe. Pistruii ei sunt atât de atrăgători, că mă gândesc să-mi arunc cutia cu Loţiune Gowland direct la coşul de gunoi.

Emmaline Marlowe zâmbi la şuşotelile femeilor. Visase la această zi toată viaţa ei.

Visase să stea în faţa unui altar şi să-şi făgăduiască pentru toată viaţa inima şi fidelitatea bărbatului pe care îl adora. Nu îi surprinsese clar faţa în acele vise vagi, dar acum ştia că are umeri largi, puternici, păr negru, des şi ochi verzi, glaciali, care se umpleau de dorinţă de fiecare dată când se uita la ea.

Un oftat melancolic îi ajunse la urechi.

– Şi uită-te şi la el! Arată incredibil în roşu şi negru, nu-i aşa? N-am mai văzut pe nimeni să poarte o manta scoţiană Hepburn cu o asemenea... vigoare.

– Într-adevăr! Îţi face inima să tresalte. Şi e clar că o iubeşte la nebunie pe fată.

De acord cu ele din toată inima ei, Emma îşi ridică ochii pentru a întâlni cu privirea adoratoare a mirelui ei.

Pasiunea care mocnea în ochii lui Jamie Sinclair când promise să o iubească, să o respecte şi să o preţuiască pentru tot restul zilelor lor era de netăgăduit. De îndată ce pastorul avea să ofere uniunii lor binecuvântarea Domnului, avea să fie liber

să o ia pe sus în îmbrățișarea lui puternică și să o ducă în dormitorul din turn, unde generații întregi de strămoși ai săi din clanul Hepburn își revendicaseră miresele.

Avea s-o pună din nou pe cuvertura de satin și avea să-și coboare buzele pe ale ei. Avea să o sărute tandru, dar cu pasiune, în timp ce mâinile aveau să se afunde în moliciunea mătăsoasă a buclelor ca de cupru care se revărsau peste...

Pastorul își drese glasul, scoțând-o pe Emma din reveria ei și aruncându-i o privire dezaprobatoare peste partea de sus a ochelarilor.

Ea își repetă cu sârguință jurămintele, râvnind ca el să-i declare cât mai repede soț și soție.

Dar, în loc să facă asta, el începu să citească un alt pasaj fără sfârșit din Liturghia lui John Knox.

Jamie se încruntă, și încruntătura continuă să se adâncească, până când, în cele din urmă, se aplecă, apucă de cotor cartea și o închise.

– Scuzați-mă, domnule, am terminat aici?

Pastorul clipi înspre Jamie, temându-se că acesta ar putea scoate un pistol de sub mantaua scoțiană sau i-ar putea cere unuia dintre oameni să ia un cal ca să-i calce pe toți în picioare.

– Eu... Cred că da.

– Deci domnișoara Marlowe este soția mea?

– D-d-da, domnul meu.

– Și eu sunt soțul ei.

Pastorul încuviință din cap, teroarea reușind în cele din urmă să-l priveze de orice putere de a vorbi.

Jamie afișă un zâmbet larg.

– Asta e tot ce aveam nevoie să știu.

În calitate de ultimă speranță a clanului Sinclair și de viitoare speranță a clanului Hepburn, Jamie își luă mireasa în brațe și merse cu pași mari pe culoarul abației, în timp ce oamenii lui începură să ovaționeze cu însuflețire, surorile ei chicotiră de încântare și săracul pastor buimac se prăbuși leșinat pe treptele altarului.

Mulțumiri

Mulțumiri speciale pentru Andrea Cirillo și Peggy Gordijn, care mă are-n grijă dintr-un capăt al țării în altul și mai departe.

Și pentru Lauren McKenna, fiindcă a refuzat să accepte altceva decât tot ce am mai bun de oferit.